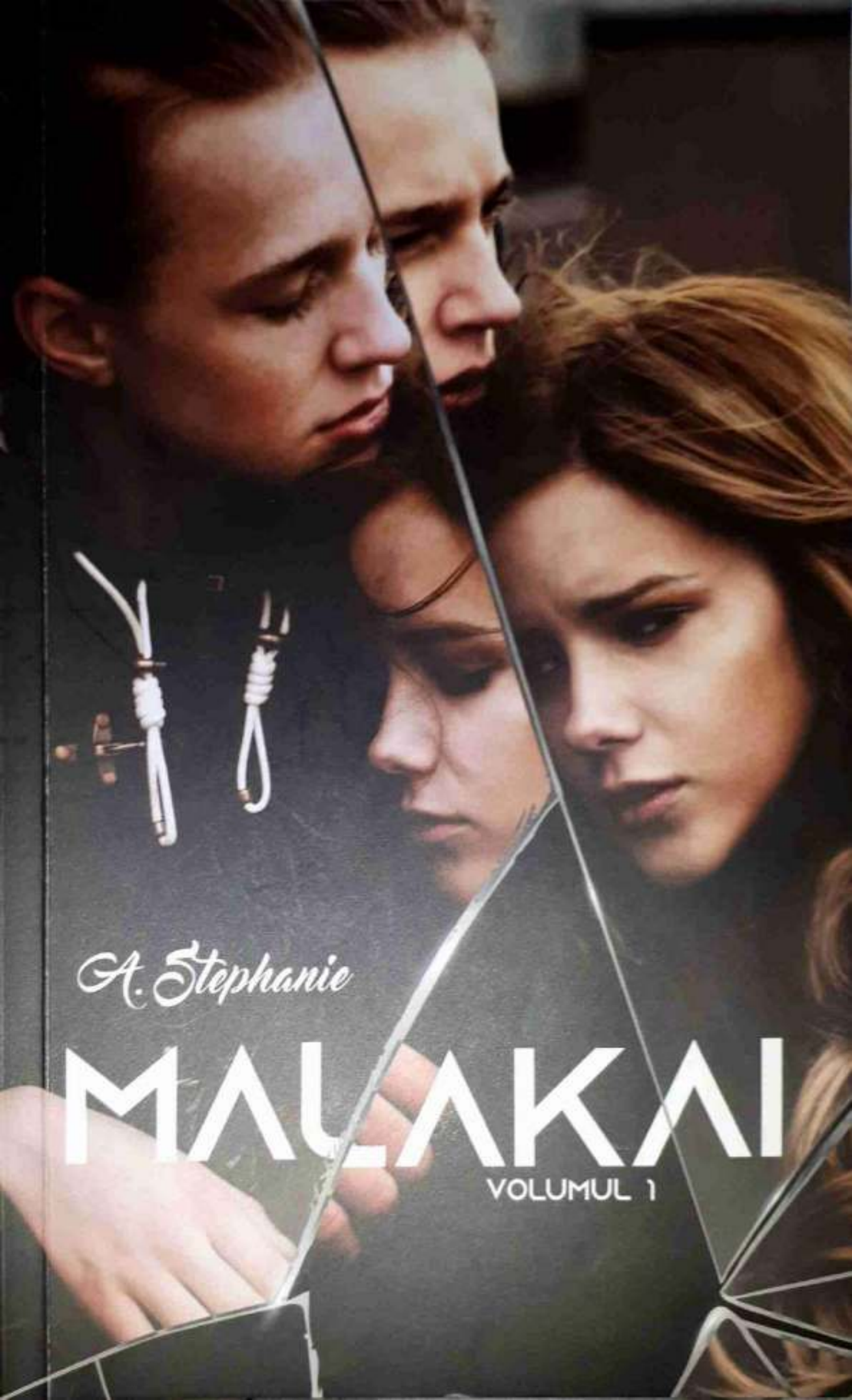
A. Stephanie
MALAKAI
VOLUMUL 1

Nimeni nu știe exact de ce Malakai se îndreaptă spre pierzanie, dând cu piciorul șansei de a avea un viitor strălucit. Iar Hannah nici măcar nu e curioasă.

Unii ar spune că a fost un miracol, dar ea i-ar contrazice. A fost o pură coincidență și nimic mai mult. O coincidență care avea să-i dea viața peste cap.

O dimineață ca oricare alta. Un accident. O viață salvată.

MALAKAI nu este doar o poveste de dragoste. Este o poveste despre coincidențe, supraviețuire, despre prietenie, responsabilități, sacrificii și speranță. Și despre cum uneori partea cea mai grea nu e să salvezi viața altei persoane, ci să o ții în viață.

„Nu mi-am dorit niciodată să mă îndrăgostesc, să devin vulnerabilă și să am pumnul unei alte persoane încleștat în jurul inimii mele."

BOOKZONE

Adina Stephanie

Malakai

Volumul 1

Bookzone.ro
BUCUREȘTI, 2019

Pentru cei care au avut inima frântă,
care au pierdut bucăți din ei,
care se luptă cu ei înșiși,
care au încetat să mai spere,
Aveți încredere în voi,
O secundă azi. Un minut mâine.

Playlist

Halestorm – Innocence

SYML – Fear of the Water

Ben Howard – Promise

Emma Bale – All I want

Birdy – The A Team

Jarryd James – Regardless ft. Julia Stone

3 Doors Down – She don't want the world

Think Up Anger ft. Malia J – Smells Like Teen Spirit

SVRCINA – Meet Me On The Battlefield

James Bay – Wild Love

Dean Lewis – Lose My Mind

Kaleo – I Can't Go On Without You

Fleurie – Hurricane

lil happy lil sad – let me die

Iris – The Goo Goo Dolls

Flora Cash – You're Somebody Else

Tom Leeb – Are We Too Late

Oh Wonder - All We Do

Three Days Grace - Car Crash

Ashes Remain - On My Own

The Fray - She Is

X Ambassadors - Unsteady

Katelyn Tarver - You Don't Know

Three Days Grace - The Mountain

LP - Muddy Waters (live session)

Elias - Cloud

Oh Wonder - White Blood

Stephen Swartz - Bullet Train (Feat. Joni Fatora)

Daughtry - It's Not Over

Ruelle - The Other Side

Jacob Lee - Demons (Philosophical Sessions)

Andrew Belle - In my veins

Three Days Grace - I Am Machine

Breaking Benjamin - So Cold

All That Remains - What If I Was Nothing

Flora Cash - Down on your knees

Prolog

Viața mea s-a schimbat la o sută optzeci de grade în ziua în care Malakai D'Andre a avut acel accident nenorocit de motocicletă. Atunci nici măcar nu mi-am dat seama și avea să mai treacă timp până să devin conștientă de impactul pe care urma să îl aibă acel eveniment în viața mea.

Eu și el? Locuitori din universuri diferite.

Această poveste nu este despre fata naivă care s-a îndrăgostit până peste cap de tipul rău, fermecată de zâmbetul lui dulce și amețită de parfumul lui năucitor. Dacă aș fi avut de ales, aș fi rămas în universul meu mediocru, lipsit de evenimente importante. În plus, nu am fost niciodată naivă sau tocilară.

Dar a trebuit să îi salvez viața.

A trebuit să îmi complic existența.

Ziua a început ca a oricărei alte adolescente de șaptesprezece ani. M-am trezit mai obosită decât m-am dus la culcare, am făcut un duș, am schimbat câteva cuvinte cu bunica în timp ce luam micul dejun, apoi am ieșit pe ușă, dar nu înainte să iau mărul pe care mi l-a întins, deși era conștientă de faptul că nu aveam de gând să îl mănânc. Refuzam cu înverșunare să îmi pregătească

un pachet pentru prânz - l-aș fi dat probabil unui coleg care nu era atât de fericit ca mine; care nu avea pe cineva căruia să-i pese suficient încât să îi pregătească ceva pentru prânz - apoi mi-aș fi lăsat privirea în jos atunci când bunica m-ar fi întrebat dacă mi-a plăcut. Și uram să o mint.

Mai aveam jumătate de oră până să ajung la liceu. Mi-am băgat căștile în urechi, am dat drumul la muzică și am plecat. Preferam să mă plimb decât să iau autobuzul. Dacă aș fi făcut-o, probabil viața mea ar fi rămas așa cum era. Aș fi reușit să trec prin ultimul an de școală fără alte complicații și să îmi fac visuri în legătură cu planurile de facultate pe care oricum nu aveam posibilitatea să le urmez.

Dar dacă nu aș fi fost acolo, ce s-ar fi întâmplat cu Malakai?

Nu am luat autobuzul în acea zi. Ceea ce e ironic, având în vedere faptul că în urmă cu o zi decisesem să nu mai merg pe jos. Trebuia să mă trezesc mai devreme - și, Doamne, chiar iubesc somnul! Mai mult decât plimbările.

Era șapte și jumătate și mai aveam de mers cam zece minute până la liceu.

Atunci l-am văzut.

Adevărul e că nu prea aveai cum să nu îl observi pe Malakai D'Andre, gonind fără nicio grijă pe motocicleta lui strălucitoare. Era imposibil să nu întorci capul după el. Și, după ce m-am întors, am văzut-o. Mașina care nu a oprit la stopul pe care până și eu îl vedeam din depărtare. Probabil o văzuse și el, însă mult prea târziu. Am înlemnit

de groază în mijlocul trotuarului, simțind cum tot sângele mi se scurgea din obraji. Voiam să țip, dar nu puteam. Nici nu îmi amintesc dacă am încercat, însă, chiar dacă aș fi reușit, ar fi fost inutil. Malakai nu avea cum să mă audă. Îmi amintesc că mi-am ținut respirația atât de mult, încât plămânii au început să-mi ardă, cerșind după aer.

Până să mă dezmeticesc, a fost prea târziu. Mi-am scos căștile din urechi în timp ce alergam spre el. Era atât de departe. Mașina care îl izbise a trecut pe lângă mine cu o viteză năucitoare. Am aruncat o privire fugitivă la numărul de înmatriculare, dar tot ce puteam să văd era sânge. Sângele lui Malakai, scurgându-se pe asfalt. Am sunat la 911 înainte să ajung la el. Nu îmi amintesc exact ce am spus, însă sunt destul de sigură că m-am bâlbâit și am început să plâng.

M-am așezat în genunchi. Sângele lui fierbinte a pătruns în materialul blugilor mei și am crezut că urma să vomit. Nu arăta bine. Nu arăta deloc bine. Sub tot sângele ăla, avea o fractură deschisă la picior. Din cauza gecii de piele nu reușeam să văd ce se întâmplase cu mâinile sale, însă una dintre ele se afla într-o poziție chircită, îngrijorătoare. Nici nu îndrăzneam să îl privesc mai mult de câteva secunde. Am închis ochii și i-am strâns cu putere.

Nu fi idioată, mi-am zis. *Lacrimile tale nu îl ajută cu nimic.*

În plus, Malakai nu merita ca altcineva să plângă pentru el. Niciodată. Deși mă mutasem în oraș doar de un singur an, știam cine era. Un tip cu probleme de comportament, violent, care în unele zile era înconjurat

de oameni, iar în altele punea preț pe singurătate și, în cazul unei altercații, existau nouăzeci la sută șanse să fi fost implicat. Ba nu. Nouăzeci și nouă.

Unde naiba e ambulanța aia?

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să îi deschid viziera. Tocmai când mă întrebam dacă ar fi fost înțelept să îl mut, a scos un sunet jos, înfundat, ca și cum se înneca cu sânge, dar nu părea să fie conștient. Nu puteam să îi scot casca. În mintea mea pluteau câteva noțiuni despre primul ajutor, printr-o ceață densă, dar eram aproape optzeci la sută sigură că nu ar fi fost înțelept să îi mișc capul. Habar nu aveam cât de rău se rănise și aș fi putut să fac mai mult rău decât bine.

Ochii lui erau închiși. Nu stătusem niciodată atât de aproape de Malakai D'Andre încât să știu ce culoare au ochii săi. Întâlnisem tipul lui de persoană și în fostul liceu la care am mers și chiar nu voiam să am de-a face cu el. I-am scos mănușile cu greu și l-am strâns ușor de degetele care păreau nevătămate. Erau reci. Atât de reci.

— Te rog să nu mori. Auzi? N-ai voie să mori. N-o să te las.

Cuvintele sunau de parcă deliram. Cineva încerca să vorbească, să mă ajute, să mă ridice de lângă el.

Mâinile îmi tremurau de ceva timp și continuam să plâng, îngrozită de imaginea din fața mea. Pulsul lui era din ce în ce mai slab, iar panica mea din ce în ce mai mare. Mi-am dat bluza jos, rămânând doar într-un maiou și am sfârtecat-o ca să îi pot acoperi fractura pe care o vedeam și să încerc să îi opresc sângerarea. Dacă nu aș fi auzit sirenele ambulanței în depărtare, probabil aș fi făcut tot posibilul ca să împiedic sângele să i se mai scurgă

din corp, deşi eram destul de sigură că aveam nevoie de pansamente sterile.

Mă întreb dacă aş fi putut să fac mai mult pentru el. Niciun curs de primul ajutor nu te pregăteşte cu adevărat pentru... nimic. Mintea mea s-a blocat şi habar nu aveam ce să fac ca să îl ajut, deşi în urmă cu o vară urmasem unul.

Ce s-a întâmplat după aia e în ceaţă. Cineva m-a ridicat de acolo, deşi nu voiam să plec de lângă el. Sângele lui era îmbibat în hainele mele, în asfalt şi m-am întrebat dacă mai rămăsese vreun strop în corpul lui. Abia când m-am ridicat, am observat oamenii care se adunaseră în jurul meu. Unii păreau să încerce să mă ajute, dar ajunsesem în pragul în care eram pur şi simplu isterică. Eram în stare de şoc şi, înainte să îmi dau seama, eram urcată în ambulanţă.

În loc să fiu în drum spre şcoală, eram în drum spre spital, în aceeaşi ambulanţă cu Malakai D'Andre. Mi-am cuprins faţa în palme. Încercam din răsputeri să nu mai plâng şi să nu privesc eforturile lor de a-l stabiliza.

Era pur şi simplu prea mult pentru mine. Nu înţelegeam ce căutam acolo, în ambulanţă. Fizic, eram bine.

După ce am ajuns la spital, şi am intrat într-un cabinet în care un doctor, al cărui chip nu mi-l amintesc, m-a consultat, iar Malakai a fost dus direct în sala de operaţii.

Doamne, Dumnezeule, să nu moară. Nu poate să moară.

Doctorul mi-a spus că nu aveam nimic și să păstrez pătura pe care o primisem în ambulanță, apoi a insistat să îmi sun părinții. În oricare altă zi, aș fi pufnit ironic, însă în acel moment, nici nu mă mai gândeam la părinții mei. Nu voiam să vorbesc cu bunica din simplul fapt că nu voiam să își facă griji și să vină acolo, la spital, dar știam că exista riscul să fie sunată de la școală și anunțată că nu am ajuns la ore, ceea ce ar fi fost de o mulțime de ori mai rău. Așa că am sunat-o și i-am explicat pe scurt ce se întâmplase, implorând-o să nu vină.

Eu voiam doar să stau acolo și să mă asigur că Malakai avea să supraviețuiască.

– Nu vreau să merg acasă, au fost primele cuvinte pe care i le-am spus doctorului. Vreau doar să știu dacă...

– Merg să văd în ce stare se află prietenul tău.

Am încuviințat și am rămas în acea încăpere care mirosea a dezinfectant, a medicamente și a sânge, însă ultimul cred că era doar în mintea mea.

Sângele lui Malakai. Atât de mult sânge.

Nu aveam răbdarea necesară ca să aștept să se întoarcă. Am coborât de pe pat, simțindu-mă amețită, și am ieșit din cameră. Nu aveam nici cea mai mică idee în ce direcție să o iau. Tâmplele îmi pulsau și abia reușeam să îmi păstrez echilibrul. Am mai făcut un pas înainte ca o asistentă să mă prindă de braț și să mă întrebe dacă eram prietena celui care fusese implicat în accidentul de motocicletă. M-am încruntat, confuză, apoi am privit în jurul meu. Nu. Eram departe de a fi prietena lui Malakai, însă nu vedeam în jur niciunul dintre adevărații săi prieteni, așa că am încuviințat.

— O să am nevoie de câteva date.

Știam câte ceva despre Malakai, dar nu prea multe. Cum ar fi numele și... cam atât. Bănuiam că ceea ce făcea el în timpul liber nu era deloc relevant și nici faptul că avea un caracter impulsiv. Mi-am stors creierul de fiecare informație pe care o știam despre el. I-am spus asistentei că ar fi fost mai bine să aștepte să sosească una dintre rudele sale. Eu eram inutilă.

Și agitată.

Jumătate de oră mai târziu, înțepenisem pe un scaun din sala de așteptare, iar când aceeași asistentă a venit și m-a întrebat ce grupă de sânge aveam și dacă eram dispusă să donez, nici măcar nu puteam să îmi amintesc cum mă numeam.

Nu vedeam nimic altceva decât sânge și oase.

Am trecut prin o mulțime de formulare, întrebări și câteva teste. Nu mă gândisem niciodată cât de complicat este să donezi sânge. Sau cât de epuizant poate să fie după ce ai fost martorul unui accident îngrozitor.

I-am donat lui Malakai sângele meu.

Voiam doar să supraviețuiască.

Vlăguită, m-am întors în scaunul pe care îl revendicasem în sala de așteptare. I-am trimis un mesaj tatălui meu, în care îi explicam că eram bine, în cazul în care bunica nu ar fi răspuns la timp la telefon și l-ar fi sunat cineva de la școală, dar nu i-am răspuns la apeluri. Nu eram în stare să discut cu el despre importanța educației și urmările lipsitului de la ore.

Mă ridicam din când în când și mă interesam de starea lui Malakai, dar situația nu părea prea roz și am încetat să mai fac asta, la un moment dat.

Probabil, nici ei nu știau dacă avea să reziste sau nu.

Trebuia să o facă.

Câteva ore mai târziu, am văzut-o pe mătușa lui pășind leneș pe hol. Contrar așteptărilor mele, părea calmă. Mult, mult prea calmă. Și, când s-au terminat orele, au apărut și prietenii lui Malakai, cu aceeași atitudine revoltătoare ca a lui.

Iar eu eram din nou invizibilă.

Nu mă deranja. Mă deranja doar că nu știam ce se întâmplase cu el.

Îmi venea să mă ridic și să merg la mătușa lui. Să o întreb ce naiba era în neregulă cu ea de nu părea deloc îngrijorată? Am vărsat eu mai multe lacrimi pentru Malakai decât ea, iar eu nici măcar nu îl cunoșteam.

Nici nu îl uram.

El era doar o prezență impunătoare, într-un univers care nu avea nimic de-a face cu al meu.

Dar ei spuneau că Malakai D'Andre nu a fost mereu așa. În timp ce începeam procesul de pietrificare pe acel scaun inconfortabil, m-am gândit mult la asta. Circulau niște informații prin școală cum că Malakai nu a fost mereu așa. Până în cel de-al doilea an de liceu, era un tip normal. Apoi a dispărut un an și, când s-a întors, nu mai era el. S-a întâmplat ceva care l-a schimbat pentru totdeauna și a scos la iveală acea latură a lui complet

dezagreabilă. Bârfele erau multe și greu de urmărit. Unii ziceau că plecase împreună cu părinții și fratele lui în vacanță, iar când s-a întors, era singur.

Iar în acel an...

În loc să fie popular, Malakai era sarcastic.

În loc să fie căpitanul echipei de fotbal, Malakai era un fel de lider al unei găști dubioase.

Șansele ca Malakai să aibă un viitor strălucit erau mari, în comparație cu ale mele, iar el părea să se îndrepte spre pierzanie.

Malakai era... nociv.

Dar nu fusese mereu așa. Așa ziceau ei.

Mătușa lui mi-a observat prezența, probabil atenționată de una dintre asistente, și a venit la mine. O cunoșteam de la școală. Era chemată cel puțin de două ori pe săptămână, din cauza lui Malakai.

— Poliția e aici, m-a informat ea. O să aibă câteva întrebări pentru tine, dar puțin mai încolo.

Nu m-am mirat.

— E bine și acum, am răspuns.

A insistat să mă trimită acasă cu șoferul ei, de parcă de asta aveam eu nevoie. Am acceptat, dar abia după ce am vorbit cu poliția și le-am spus ce văzusem și partea pe care mi-o aminteam din numărul de înmatriculare. Sau o parte din ceea ce văzusem. Mașina care venea din partea dreaptă și virase spre stânga, pe strada pe care era Malakai. Le-am spus cum camioneta Ford nu oprise la

stop, însă nu am menționat nimic despre viteza cu care mergea Malakai sau despre faptul că mergea pe linia dintre cele două benzi.

Nu știu de ce nu am făcut-o.

Nu voiam să devin o pacoste și probabil că nici mătușa lui nu voia să-i stau pe cap, așa că m-a trimis acasă. Operația lui Malakai avea să mai dureze ceva, dar șansele lui de supraviețuire nu erau prea mari. Îmi era frig, mă simțeam slăbită și aveam hainele îmbibate în sânge.

Malakai urma să își găsească prietenii acolo când urma să se trezească.

Mintea mea nu accepta altă variantă.

Moartea mă înspăimântă. Nu pot nici măcar să mă gândesc la asta fără să intru în panică.

Gândul morții lui Malakai e ireal, chiar și acum.

Malakai D'Andre avea să supraviețuiască, eu urma să redevin invizibilă, iar ordinea Universului nu s-ar fi schimbat cu nimic.

You're a car crash
And I can't look away
Three Days Grace

Oricât de mult îmi doream, nu puteam să intru. Şi ce aş fi putut să îi spun? În cazul în care aş fi reuşit să îmi fac suficient curaj încât să păşesc în salon, să mă apropii suficient de mult, iar Malakai s-ar fi trezit şi aş fi aflat, în sfârşit, ce culoare au ochii lui, ce aş fi putut să îi spun? Cum aş fi reuşit să îi explic prezenţa mea – o străină – în salonul său?

Nu aş fi putut să îi explic de ce eram doar eu acolo şi nimeni altcineva. Nicio rudă, niciun prieten. Într-adevăr, nu stăteam în salon zi şi noapte, dar în timpul în care am fost acolo, nu am văzut pe nimeni altcineva. Şi cum aş fi putut să îi explic asta?

Simplu.

Nu puteam.

Aşa că am preferat să rămân de cealaltă parte a geamului.

Am preferat să-l privesc prin geamul de sticlă, aşa cum analizezi un animal sălbatic şi periculos, cu un amalgam de sentimente. Bucuroasă că ne despărţea acel geam, că aş fi putut în orice secundă să mă rotesc

pe călcâie și să plec în cazul în care el s-ar fi trezit. Dar furioasă pentru că trebuia să înfrunte totul de unul singur. Îmi venea să țip de furie pe holurile spitalului, să întreb unde îi era familia. Unde erau prietenii săi?

O secundă. Sau poate mai puțin. Suntem atât de fragili, încât de atât e nevoie ca să nu mai fim niciodată la fel.

Și, deși nu voiam să recunosc, nu era vorba doar de Malakai.

Accidentul nu avea să îl schimbe doar pe el.

Fiecare secundă pe care o petreceam acolo, de cealaltă parte a geamului, mă schimba.

Eu și Malakai nu suntem prieteni

Malakai D'Andre nu a murit, însă ceva s-a schimbat în ordinea Universului.

Oftez adânc și tai omleta din fața mea în bucăți mici, pe care nu am de gând să le mănânc.

— Nu vreau să merg, șoptesc mai mult pentru mine.

Bunica îmi așază în față o cană cu ciocolată caldă și mă privește cu ochii ei iscoditori, la fel cum face mereu atunci când mă plâng fără încetare.

— Dar trebuie, îmi răspunde sec, deși în colțul buzelor sale zăresc o urmă de zâmbet.

Mă întreb dacă nu s-a săturat de mine încă.

— Dar nu vreau, încerc să protestez.

— Am înțeles asta din primele cinci dăți când ai spus-o.

Oftez și mai adânc. Bunica habar nu are ce coșmar a devenit pentru mine să merg la școală. La început, după accidentul lui Malakai, mi-am spus că toată atenția aia avea să dispară la un moment dat, însă nu s-a întâmplat așa. Au trecut câteva luni bune, însă eu sunt vizibilă și chiar nu îmi doream asta. Voiam doar să trec liniștită prin ultimul an de liceu.

A doua zi după accidentul lui Malakai, am început să primesc toată atenția aia nedorită care, de fapt, nici măcar nu e îndreptată asupra mea, ci asupra lui... Malakai.

Eu sunt fata care i-a salvat viața. Cum? A naibii să fiu dacă am cea mai mică idee.

Dar ei așa spun – inclusiv bunica – că i-am salvat viața lui Malakai D'Andre, și toată lumea o spune de parcă am înfăptuit nu știu ce minune. Eu doar încerc să trec peste asta. Ei nu mă lasă. Coșmarurile nu mă lasă. Acum e mai bine, însă în prima lună am avut senzația că o s-o iau razna. De fiecare dată când închideam ochii, vedeam doar oasele lui rupte, ochii închiși și tot acel sânge scurs peste tot. Și murea. În visele mele, Malakai murea, iar eu nu puteam face absolut nimic ca să îl salvez. Mă sufocam și voiam să țip, dar nu reușeam.

Am slăbit câteva kilograme, m-am ales cu niște cearcăne îngrozitoare, iar pielea mea a deprins o paloare ciudată, bolnăvicioasă. Și am vizitat secția de poliție de atât de multe ori, încât am început să dezvolt o fobie.

Într-o dimineață, m-am dus acolo de bunăvoie. În dimineața în care mi-am amintit întreg numărul de înmatriculare. Până atunci, fusese pusă asupra mea o presiune cu care nu mă puteam descurca și care pur și simplu era prea mult. Mă scotea din minți. Aparent, asta se întâmplă în acest oraș dacă ești martorul unui accident în care e implicat un membru al familiei D'Andre. Toată lumea se dă peste cap ca să elucideze misterul.

– Serios că nu vreau să mă duc, mormăi din nou.

– De ce? mă întreabă bunica serioasă.

Se așază pe scaunul din celălalt capăt al mesei și mă privește curioasă, așteptând un răspuns.

— Nu știi cum e, încep să mă plâng. Fiecare dimineață se desfășoară în același mod. În fiecare dimineață mă întâmpină un grup plin de un entuziasm stupid, care vrea să povestesc chiar și cel mai mic detaliu al accidentului.

Și tot ce vreau eu e să uit, adaug în mintea mea.

— Și tu ce faci?

Mă încrunt.

— Îi ignor.

Bunica zâmbește de parcă știe ceva ce eu nu știu.

— De ce?

Chiar mă întreabă asta? Nu am povestit detaliile accidentului decât poliției. De ce?

— Pentru că ar fi nedrept, îi explic. Și inuman. Nu pot să îl expun pe Malakai în modul ăsta.

Deși nu am nici cea mai mică îndoială că el, dacă ar fi fost în locul meu, nu ar fi ezitat să dea chiar și cel mai mic amănunt. Însă eu nu sunt Malakai. Cred că sunt mai umană decât el.

— E bine că nu le-ai povestit, dar să știi că au dreptate.

— Cu ce?

— I-ai salvat viața acelui băiat.

Îmi dau ochii peste cap și iau o gură de ciocolată.

— Ba nu, n-am făcut-o. Tot ce am făcut a fost să chem o ambulanță și să îmi pierd bluza preferată.

Bine, una dintre ele, însă era un cadou și am folosit-o ca să încerc să opresc sângerarea lui Malakai.

— Hannah, clatină bunica din cap. Trebuie să mergi la școală. Nu poți să fugi la nesfârșit.

Din fericire, bunica a înțeles atunci, după accident, că aveam nevoie să îmi iau câteva zile libere. Și, deși vreau să cred că nu m-a auzit țipând în nopțile care au urmat, mă îndoiesc.

Notele mele au scăzut considerabil și mă gândesc cu groază la ziua în care va afla, însă nu m-am putut concentra mai mult de câteva minute asupra unui lucru. Acum încep să îmi revin.

Uneori, din cauza lipsei de somn și a oboselii, m-am urât pentru că m-am aflat acolo. Că nu m-am urcat în autobuz. Apoi, m-am urât doar pentru că mi-au trecut prin minte astfel de gânduri. Nu se mai afla nimeni acolo în acel moment. Poate, într-un fel, chiar i-am salvat viața lui Malakai. Doar că nu vreau ca asta să o schimbe pe a mea. Și exact asta s-a întâmplat.

— Cum se simte el?

Bunica e singura care știe ce am făcut în zilele care au urmat accidentului. N-am spus asta nici măcar prietenilor mei, pentru că, sincer, nu e problema lor și nu vreau să interpreteze asta greșit. Dar l-am vizitat pe Malakai. Nu în adevăratul sens al cuvântului, cu felicitări și mesaje stupide de însănătoșire sau baloane, dar am fost acolo. Zi de zi. Până acum trei luni, când a fost externat. De atunci, nu mai știu nimic de el.

— Nu știu, recunosc. Ți-am spus că a fost externat de ceva vreme și... nu mai știu.

— De ce nu mergi în vizită?

Mă ridic de pe scaun și iau ghiozdanul de jos. Râd scurt, apoi mă rotesc spre bunica.

— Pentru că nu suntem prieteni, îi spun ceea ce deja e evident.

— Dar...

— Nu, o întrerup. Nu i-am salvat viața. Iar acum trebuie să plec, altfel pierd autobuzul.

Nu mai merg pe jos.

— Ai grijă de tine.

Merg și o sărut pe obraz, apoi plec.

Autobuzul ajunge la şi jumătate și deja e aproape plin. Îmi bag căştile în urechi ca să descurajez pe oricine ar încerca să aibă o conversație cu mine şi privesc pierdută pe geam.

În unele momente am avut impresia că accidentul lui Malakai m-a afectat mai mult decât ar fi trebuit. Pe moment, nu mi-am dat seama, dar toate acele imagini au rămas în mintea mea o perioadă îndelungată şi acum, uneori, când închid ochii, îl văd din nou pentru o fracțiune.

Zăcând pe asfalt.

Îi simt din nou pulsul slab între degetele mele.

Emily și Elliot, cei doi frați cu care m-am împrietenit - adevărul e că nu sunt o persoană prea plăcută -, mă aşteaptă în fața şcolii. Le sunt recunoscătoare că nu mă lasă să trec de una singură prin grupul care deja s-a format la intrare.

— Serios, pufnesc când ajung în dreptul lor. Au trecut câteva luni nenorocite! Luni! repet. Când o s-o lase baltă?

— Probabil după ce o să le dai toate detaliile, râde Elliot.

Nici măcar lor nu le-am povestit cum a fost. Chiar nu văd rostul. De ce ar vrea cineva să știe cât de rău arăta unul dintre picioarele lui Malakai, cu fractura aia deschisă și tot acel sânge care pur și simplu nu voia să înceteze să curgă? Inconștient. Zăcând pe asfalt. Încerc să îi înțeleg pe toți cei care au încercat să mă tragă de limbă, dar nu pot. Eu aș da orice să îmi scot acea zi din minte.

— Unde avem prima oră?

M-am cam deconectat de la realitate în ultimul timp.

— De fapt, trebuie să mergi în biroul directorului. Ne-am întâlnit mai devreme cu el și a spus să îți transmitem că vrea să te vadă.

Fac o grimasă.

— Ce am făcut?

Amândoi ridică din umeri în același timp. Nu degeaba sunt frați. Nu doar că seamănă unul cu celălalt la înfățișare - păr șaten, ochi căprui, fețe rotunde -, dar uneori au și aceleași gesturi. Deși nu sunt gemeni. Emily e mai mică decât mine și Elliot cu doi ani.

— Mai bine mă grăbesc.

Emily îmi face cu mâna în timp ce se îndepărtează.

— Ne vedem în pauză, țipă fără să se întoarcă.

Îmi târăsc picioarele până la biroul directorului, deloc fericită. Secretara nu se află la biroul ei și nu știu dacă să bat la ușă sau să mă așez pe un scaun.

Ezit vreun minut, apoi bat. O voce masculină mă invită să intru și, imediat ce fac asta, îmi dau seama că mâinile îmi tremură atât de tare, încât mă văd nevoită să le împreunez ca să le fac cumva să se oprească. Biroul lui e exact la fel cum l-am văzut prima dată când am ajuns aici, deși nu îmi amintesc acum cauza. Are o bibliotecă pe partea stângă, cât un perete întreg. Un birou imens tronează în mijlocul încăperii, iar în spatele lui se află o fereastră cu vedere spre curte. Pe peretele din partea opusă bibliotecii sunt înșirate tot felul de diplome și medalii. Directorul, un individ înalt, de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat mereu la costum și care adoră să transmită cel puțin zece mesaje la radio în pauze, mă privește compătimitor. Ochii lui mici mă studiază cu atenție și nu îmi place asta. Pe unul dintre scaunele din fața lui stă o femeie pe care nu o recunosc. Stă cu spatele la mine și nu se deranjează să se întoarcă. Rostesc un salut politicos și aștept ca unul dintre ei să spună ceva.

— Bună dimineața, Hannah, vorbește directorul.

Rămân în picioare, stingheră și mă întreb cu ce am greșit. Mă gândesc la acțiunile mele din ultima perioadă, dar nu îmi vine nimic în minte. Nu am făcut nimic ieșit din comun.

Nimic altceva, bineînțeles, decât să îi salvez viața lui Malakai.

— Doamna Walters a solicitat să discute cu tine. Probabil vede nedumerirea de pe fața mea, ceea ce îl face să îmi explice: doamna Walters e mătușa lui Malakai.

Femeia care până în acest moment a stat cu spatele la mine își rotește capul și zâmbește. Pare obosită. Își înclină capul.

— Bine, rostesc confuză.

Eu și mătușa lui Malakai nu avem nimic de vorbit. Nu din câte știu eu, oricum.

— Ia un loc, mă îndeamnă directorul, arătând spre scaunul liber de lângă doamna Walters.

Îmi forțez picioarele să se miște. Și plămânii să inhaleze aerul sufocant din încăpere. Nu mă simt prea bine și aș da orice ca să mă aflu la groaznica oră de biologie, unde profesorul ne spune de cel puțin cinci ori într-o oră că abstinența e cea mai grozavă soluție. Pentru orice.

— Nu am reușit să îți mulțumesc pentru ce ai făcut în acea zi, începe ea.

Nu prea îmi place asta. Mătușa lui Malakai nu pare, la prima vedere, o femeie chiar plăcută. Iar atunci când cineva dezagreabil te lingușește, mai mult ca sigur urmează să îți ceară o favoare.

— Nu aveți pentru ce, rostesc cât de calm pot, deși îmi vine să țip la ea.

Indiferența pe care a afișat-o în acea zi și-a făcut loc în coșmarurile mele. M-a bântuit și mi-am petrecut multe ore întrebându-mă de unde provine. Doamna Walters arată impecabil. Părul ei e strâns într-un coc complicat, rochia ei nu are nicio cută, cât de mică, iar unghiile ei sunt atât de lungi, încât par inconfortabile. Dar... nu îmi place ceva la ea.

— Ăsta e ultimul an, îmi spune directorul, iar Malakai nu poate să îl piardă.

A trecut deja la subiect. Încântător.

— Accidentul a avut unele urmări neplăcute, intervine doamna Walters. Nu doar fizice.

O privesc şocată. Unele urmări neplăcute? Asta crede că a suferit Malakai în urma accidentului? Eu aş spune, mai degrabă, că s-a soldat cu traume pe viaţă, dar nu sunt aici ca să îmi dau cu părerea şi pare mai înţelept să tac.

— Nu înţeleg, spun, simţind cum nu mai am răbdare.

— Eu şi doamna Walters ne-am gândit că ar fi bine pentru Malakai dacă ar interacţiona cu unul dintre prietenii lui. Are nevoie de cineva care să îl ţină la curent cu materia şi vom vedea cum vom proceda în perioada examenelor.

Îmi muşc buza ca să împiedic un hohot de râs. Oricare alt elev ar fi fost nevoit să repete anul, însă evident că nu şi Malakai. Nu. El are nevoie să *interacţioneze cu un prieten* şi de *cineva care să îl ţină la curent cu materia*, de parcă el dă doi bani pe lucrurile astea.

— Dar eu şi Malakai nu suntem prieteni.

De câte ori trebuie să mai repet asta până când cineva să mă ia în serios? M-am aflat acolo doar pentru că nu am luat autobuzul. O simplă coincidenţă pe care nimeni nu o ia în considerare.

— Hannah, oftează ea, rotindu-se spre mine și încercând, probabil, să mă intimideze. Niciunul dintre prietenii lui nu a fost acolo și... ei deja au încercat.

— Tot nu...

Tot nu înțeleg ce legătură are asta cu mine.

— Te rog, mă întrerupe.

Pentru prima dată, doamna Walters nu mai pare împietrită. Citesc o disperare mută în privirea ei, de parcă a ajuns la capătul puterilor și doar eu pot să o mai ajut cu ceva. Ceea ce e o mare prostie. Medicii l-ar putea ajuta pe Malakai. Ședințele de terapie. Orele de consiliere, dacă de asta are nevoie. Nu eu, o adolescentă care nici acum nu își poate scoate din minte tot acel sânge.

— Bine, zic fără să meditez prea mult. O să...

Mă opresc. Ce urmează să fac? Și, mai ales, cum? În primul rând, nu știu în ce condiție se află Malakai. În al doilea rând, așa cum le-am atras și lor atenția, eu și Malakai suntem departe de a fi prieteni. Cu siguranță, există persoane care îl urăsc mai mult decât mine și are câțiva dușmani mai înfiorători decât aș putea să fiu eu vreodată, dar nu suntem prieteni. De-ar înțelege asta odată.

— Ce trebuie să fac, mai exact?

— Să îl ții la zi cu materia și să nu renunți după primele minute, zâmbește mătușa lui.

— Bine, zic repede, dorindu-mi doar să ies de aici.

Mă ridic, deși nimeni nu mi-a spus că aș putea să fac asta.

– Mulțumim, Hannah.

Îmi iau la revedere, însă când ajung în dreptul ușii, ezit pentru o clipă.

– Doamnă Walters! Își ridică privirea pătrunzătoare spre mine. Cum e... Malakai?

– Fizic, nu atât de grav.

Ies fără să mai spun și altceva. Fizic. Și psihic? În ce m-am băgat? A luat-o razna sau e doar mai insuportabil decât era înainte? Nu mai are niciun rost să merg acum la oră și nici nu mă simt în stare. Ies din liceu și traversez. Intru în cafeneaua care se află chiar de cealaltă parte a străzii, îmi iau un cappuccino, apoi mă așez la o masă. Nu e nimeni la ora asta în local. Muzica nu e pornită și am impresia că nici măcar angajații nu s-au trezit bine. Continui să casc. Deși în ultima vreme am început să dorm mai bine, nu mi-am revenit complet. Cred că o să am nevoie de un an întreg de somn ca să îmi revin după toate lunile astea.

Aș vrea să nu mă mai gândesc la asta, dar nu am cum. Mă bântuie imaginea unei persoane pe care nu o cunosc și nici nu vreau să o fac.

Tensiunea pe care o simțeam în biroul directorului începe să se risipească și mă întreb ce a fost în mintea mea când am fost de acord cu cerința doamnei Walters.

Eu și Malakai nu avem nimic în comun.

Poate, într-o altă viață, aș putea să îl ajut. Acum, habar nu am ce pot face pentru el.

Și, dacă sunt atât de convinsă de asta, de ce m-am deranjat să trec pe la spital în toate acele săptămâni? Încerc să mă consolez cu gândul că nu e nimic în neregulă cu asta. Nu am vorbit nici măcar o dată cu Malakai. Nu am intrat deloc în salonul lui. Doar... am fost acolo.

Pentru că sunt idioată și am prea mult timp liber, îmi zic, deși nu e adevărat.

Nu sunt ciudată și nici nu urăsc oamenii. Oricum, nu pe toți. Însă în urmă cu un an, când a trebuit să mă mut aici, mi-a fost greu. Am lăsat în urmă toate locurile dragi mie, toți prietenii și absolut toate lucrurile familiare. Și am venit aici. Ori făceam asta, ori ajungeam să locuiesc cu unul dintre părinții mei. Iar acum, nu mai are rost să îmi fac prieteni. Ei vor pleca la facultate, iar eu voi rămâne aici. Așa că nu vreau să mă împrietenesc cu prea multă lume, însă sunt o adolescentă normală. Muncesc pentru notele mele, nu mă închid în casă, refuzând să merg la vreo petrecere, și deja am avut perioada mea de glorie, în care toate lucrurile s-au dat peste cap. Sau în care eu le-am dat peste cap.

Soneria se aude chiar și de aici, din cafenea. Mă ridic și mă îndrept spre liceu, în timp ce mă gândesc la o minciună pe care să o servesc când voi fi întrebată ce voia directorul de la mine.

Emily și Elliot sunt prietenii mei, însă nu suntem chiar atât de buni prieteni și nu vreau ca altcineva să afle de toată povestea asta cu Malakai.

Nu am prieteni buni.

Nu am nevoie de nimeni în universul meu.

Speranțele mele se împrăștie pe asfalt. Ce porcărie! N-o să scap în veci din orașul ăsta.

Fir-ar ei să fie de câini!

Îndes câteva caiete în ghiozdan şi cobor. Bunica mă aşteaptă tăcută la baza scărilor, uşor îngrijorată.

— Nu ştiu de ce am fost de acord cu asta, mormăi nemulţumită. Nu trebuia să zic da.

Trec în fugă pe lângă ea şi îmi trag cizmele în picioare din mers. Sunt în întârziere, deşi nu ştiam că am o oră la care să fiu acolo. Doamna Walters a sunat acasă la bunica şi i-a împărtăşit planul ei care nu o să ducă nicăieri, aşa că nu am cum să ascund asta faţă de ea. Nu că m-aş fi gândit la asta. Iar acum mă aşteaptă şoferul lor personal în faţa casei, deşi bunica a insistat că mă descurc de una singură. Poate că nu a insistat suficient.

— Eşti prea agitată, îmi spune pe tonul ăla plin de înţelepciune pe care îl au uneori bătrânii, dar care ascunde, de fapt, o urmă de amuzament.

— Normal că sunt agitată. Mă aşteaptă în faţa casei, iar eu tocmai mă pregăteam să mănânc. Şi mă simt de parcă sunt aruncată în gura leului.

— Sunt sigură că băiatul ăsta nu e atât de dificil pe cât susţii tu.

— Spui asta doar pentru că nu l-ai cunoscut, oftez.

Îmi iau geaca din cuier şi mă îmbrac pe fugă. Bunica mă opreşte şi aşteaptă să o sărut pe obraz.

– Să ai grijă de tine.

Încuviințez, apoi plec. Mai că îmi vine să ignor mașina parcată în fața casei și să merg pe jos, deși nu sunt sigură în care direcție să o iau. Și e cam frig. M-am gândit toată ziua la cum, mai exact, o să decurgă asta. Nici acum nu mi-e destul de clar ce ar trebui să fac. Să îl dădăcesc pe Malakai? Să îi explic ce s-a predat la școală, când și eu am fost aeriană în ultima vreme și mi-ar prinde bine niște meditații? Să stau pur și simplu cu el, ca un animal de companie? Mătușa lui trebuia să fie mai clară, iar eu trebuia să îi cer mai multe explicații.

Șoferul familiei D'Andre – sau poate că e doar șoferul doamnei Walters – mă salută prietenos și îmi deschide portiera. Zâmbesc crispat, simțindu-mi stomacul strângându-se dureros de tare. Palmele îmi transpiră, iar inima îmi bate cu putere, dându-mi impresia că urcă până în gât, apoi coboară.

Nu știu de ce sunt atât de agitată. Încerc să memorez traseul, mai ales că am de gând să mă întorc singură. Nu am nevoie de nicio favoare din partea lor, chiar dacă, de fapt, cred că eu le fac una.

Zece minute mai târziu, mașina încetinește și așteaptă să se deschidă porțile imense din fier. Mă încrunt, stomacul meu agitându-se și mai mult. Bunica ar fi putut să mă atenționeze, însă nu s-a deranjat să îmi spună că familia D'Andre locuiește într-un nenorocit de conac. Pare a fi construit în stil englezesc, însă nu m-am priceput niciodată prea mult la arhitectură. Ușa principală e încadrată de două coloane ionice, care susțin deasupra lor un balcon. Ferestrele sunt rotunde la etaj

și pătrate la parter, însă par destul de mari încât să lase suficientă lumină să pătrundă în încăperi, iar acoperișul e ciudat. În mijloc, deasupra balconului, vine într-un V întors, iar în laterale se află alte două ferestre mici. Toate luminile sunt aprinse, inclusiv cea de pe balcon, însă, chiar și așa, pare lipsit de viață. Mașina oprește chiar în fața ușii și cobor înainte să vină șoferul să îmi deschidă portiera.

Mama nu ar fi deloc mândră de mine acum. Încă de mică mi-a explicat cum să mă comport, cum să mă îmbrac și cum să vorbesc ca o domnișoară. M-a transformat încă de când aveam un an în copilul care își dorea ea să devin, însă ea nu e aici acum. Pot să fac ce vreau eu. Pot să nu îmi omor picioarele în niște pantofi pe care îi urăsc. Pot să nu port o rochie care mă lasă fără răsuflare. Pot să vorbesc fără să cântăresc fiecare cuvânt.

— Mulțumesc, îi spun șoferului, apoi îmi așez ghiozdanul pe umăr și mă îndrept spre ușă.

Mașina dispare și rămân singură. În mijlocul curții se află o fântână arteziană, iar sunetul apei e singurul care tulbură liniștea înfiorătoare care îmi intră în oase. Inspir adânc, închid ochii, apoi bâjbâi după sonerie.

Retrag mâna de parcă m-ar fi curentat ceva și aștept.

— Se deranjează cineva să răspundă la nenorocita aia de ușă?

Glasul masculin, nervos și irascibil, provine din interior. Mă dau doi pași înapoi, deși în realitate îmi vine să o iau la fugă. Îmi bag mâinile în buzunarele de

la geacă și mă gândesc să plec. Când mă întorc, ușa se deschide. Închid ochii, fac o grimasă și oftez. Minunat. Mă rotesc din nou, puțin dezamăgită de faptul că cineva s-a deranjat să răspundă la nenorocita asta de ușă.

— Bună seara!

O bătrână care seamănă izbitor de tare cu bunica îmi zâmbește compătimitor, de parcă deja îi pare rău pentru mine. Nu îmi dau seama cine ar putea fi. Poate că e bunica lui Malakai. Cu siguranță nu arată de parcă ar lucra în... conac. Serios? Lumea chiar mai locuiește în așa ceva în secolul douăzeci și unu? Are părul tuns scurt și vopsit într-un castaniu plăcut, iar ochii ei verzi îmi amintesc de mătușa lui Malakai.

— Am venit aici ca să îl văd pe... Malakai, adaug cu greu, pentru că numele lui mi s-a blocat în gât pentru o secundă și nu voia să se facă auzit.

— Nu vreau să văd pe nimeni! tună aceeași voce nervoasă pe care am auzit-o și înainte.

Chipul bătrânei e umbrit de iritare pentru o secundă, însă îi răspunde pe un ton calm:

— Nu a bătut drumul degeaba, Malakai.

— Nu vreau să văd pe nimeni, insistă el.

Oamenii ăștia vorbesc de parcă eu nici nu m-aș afla aici.

— Nu-i nicio problemă, zic de parcă nu ar fi mare lucru și mă dau doi pași înapoi.

Bătrâna dă să spună ceva și, chiar în secunda asta, zăresc în spatele ei doi dobermani îndreptându-se furioși

spre mine. Ambii sunt negri și au urechile, botul și labele maro, însă cel din urmă are câteva pete maro și pe gât. O, Doamne! Nu-i bine. Nu-i deloc bine. Nu mă tem de câini, dar ăștia nu arată de parcă ar vrea să se joace. Unul se oprește la picioarele bătrânei, dar celălalt nu dă semne că ar avea aceleași intenții. Vine spre mine și mă adulmecă. Devin stană de piatră și închid ochii, rugându-mă să nu mă muște. Asta mi-ar mai lipsi. Poate că ar trebui să încerc să mă împrietenesc cu el. Și chiar aș încerca, dacă nu ar mârâi la mine.

— Malakai, ți-am spus să nu îi mai ții în casă, îi spune bătrâna, apoi mi se adresează: Nu-ți fac nimic. N-ai de ce să-ți faci griji.

Nu-mi fac griji. Deloc. Absolut deloc. Am la picioarele mele un doberman care îmi trece cu puțin de genunchi, dar nu. Nu îmi fac griji.

— Osiris!

Vocea aia începe să mă cam irite. Osiris se dovedește a fi cel de la picioarele mele. Îmi aruncă o ultimă privire în genul *ai scăpat de data asta*, apoi pleacă mândru spre Malakai.

— Haide, Isis. Mergi și tu, îl îndeamnă bătrâna pe celălalt doberman.

Se ridică fără prea mare chef și îl urmează pe Osiris. Nici nu trece un minut și se întorc, doar că de data asta îi urmează și Malakai.

Simt cum picioarele îmi devin gelatinoase și mă clatin, deși încerc să nu îi dau prea mare importanță. Doar că m-a cam speriat vocea lui furioasă și dobermanii

neprietenoși. Încerc să nu mă holbez, dar merge de minune. Mă uit fix la el. Se sprijină în cârje și are un picior în ghips. Pantalonii scurți și tricoul sunt ambele negre, de parcă ar trebui să își păstreze imaginea chiar și atunci când stă în casă. Pe antebrațul stâng are o cicatrice. Pe brațul drept nu are nicio cicatrice. Are un tatuaj la baza încheieturii. Trei linii care încercuiesc încheietura, ca niște brățări. Părul lui șaten chiar are nevoie de o tunsoare. E complet răvășit.

Iar când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui, nimic nu mai funcționează cum trebuie. Sunt cuprinsă de furie, drept răspuns la furia din ochii lui, care, din locul în care stau, par a fi de un albastru glacial.

Malakai poate că e al naibii de sexy, dar comportamentul lui lasă de dorit al naibii de mult.

— Intră, îmi spune bătrâna în timp ce îl privește urât pe Malakai.

— Nu te deranja, zice el. Nu rămâne.

Ce bine că am aflat și eu asta.

— Ce vrei?

Bătrâna dispare și mă lasă să îl înfrunt de una singură, dar nu înainte să îl privească mustrător. Nu că lui i-ar păsa. Nu îndrăznesc să intru în casă. În primul rând, nu am fost invitată. În al doilea rând, dacă fac un singur pas, sunt sigură că dobermanii ăia or să sară pe mine și o să mă mănânce de vie.

— Ă...

— Te-ai rătăcit?

Deschid gura, dar nu iese niciun sunet.

– Încerci să vinzi ceva?

Mă încrunt atât de rău că mă doare fruntea. Începe să se mişte în direcţia mea încet şi pare mai degrabă că nu are chef să se mişte, decât că i-ar fi dificil să facă asta. Sunt puţin cam nedumerită. Mă aşteptam ca Malakai să fie într-o stare mai gravă, dar pare capabil să vină la şcoală. Că nu vrea, e altă poveste.

– La revedere!

Şi îmi trânteşte uşa în nas. Rămân, efectiv, cu gura deschisă pentru câteva secunde. Aş putea să bat din nou la uşă şi să îi spun vreo două, dar fir-ar ei să fie de câini! Stăteau în faţa lui de parcă erau pregătiţi să sară pe mine la comanda lui şi, din puţinele cuvinte pe care s-a deranjat să mi le adreseze, nu am rămas cu nicio urmă de îndoială. Dacă insist, Malakai o să pună câinii ăia pe mine.

Mă rotesc pe călcâie şi plec. Sunt atât de furioasă, încât nici gândurile nu-mi mai sunt în ordine. Cine se crede, ca să îmi închidă uşa în nas? Pufnesc nervoasă tot drumul până acasă. Mătuşa lui n-are decât să găsească pe altcineva care să îi suporte toanele. O fi el drăguţ, dar n-am de gând să fiu dădaca lui.

Când ajung acasă, bunica mă aşteaptă pe fotoliul din sufragerie. Arunc ghiozdanul în hol şi, oricât de mult aş vrea să urc în camera mea şi să îmi descarc nervii pe ceva, nu o fac. S-ar supăra pe mine, iar în momentul ăsta, bunica e singura prietenă adevărată pe care o am.

– Hannah! Ce s-a întâmplat?

Își mută privirea de la televizor asupra mea. Mă trântesc pe canapea, cuprinzându-mi fața în mâini.

— E groaznic, șoptesc. Malakai e pur și simplu... groaznic.

— Nu ai stat nici măcar o jumătate de oră.

Probabil nu aș fi stat nici măcar zece minute dacă ar fi pus câinii ăia pe mine și aș fi fost nevoită să alerg până acasă.

— Nici măcar nu am intrat în casă, râd nervos.

— Cum așa?

Nu știu cum să îi explic. Oare pe vremea ei existau astfel de specimene insuportabile? Să încerc să îi explic bunicii sau mai bin să îi fac cunoștință direct cu Malakai?

— Se pare că Malakai nu vrea să vadă pe nimeni.

— Poate că nu azi, încearcă ea să îi ia apărarea.

Bunica nu ar trebui să fie de partea mea?

— Ei bine, nu mă mai duc acolo, o asigur. Nu am de gând să fiu bătaia lui de joc.

— Hannah...

Clatin din cap, dându-i de înțeles că nu vreau să mai vorbim despre asta.

— Tu ce ai făcut? încerc să schimb subiectul.

Ascultă atentă ceva, dar nu îmi răspunde.

— A oprit o mașină în fața casei.

O mașină? Bunica și auzul ei înșelător. Eu nu am auzit nimic.

– Ăă... nu...

Nu cred. Asta vreau să spun, dar nu apuc să o fac. Bătăile care se aud în ușă mă împiedică să o spun.

– Deschid eu.

Mă gândesc că o fi una dintre prietenele ei, dar când deschid ușa, dau ochii cu mătușa lui Malakai.

– Bună seara, încerc să spun pe un ton politicos și să nu par surprinsă sau morocănoasă.

– Bună, Hannah. Pot să intru?

Am de ales? Mă feresc din ușă și o invit înăuntru.

– S-a întâmplat ceva?

– Am aflat despre incidentul din seara asta cu Malakai.

Nimic nu rămâne secret în orașul ăsta? Pentru numele lui Dumnezeu, nu a trecut nici măcar o oră!

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

Îmi încrucișez brațele la piept.

– Îmi cer scuze pentru ce s-a întâmplat. Chiar... nu mă așteptam la asta. Malakai nu e într-o dispoziție foarte bună acum.

Nu zău?

– Unde vreți să ajungeți?

– Bună seara, intervine bunica.

Răsuflu ușurată. Poate că bunica o să poarte conversația asta în locul meu. Eu, una, nu mai vreau să am nimic de-a face cu vreun membru din familia D'Andre. Sau cu patrupezii lor. Mi-a ajuns. Mătușa lui Malakai îi explică pe scurt bunicii ce s-a întâmplat, cerându-și scuze de cel puțin cinci ori. Cam false, dar bunica nu pare să observe.

— Sunt dispusă să te plătesc, Hannah.

Izbucnesc în râs. Mă opresc când îmi dau seama că mătușa lui chiar vorbește serios. Să mă plătească? Cine are impresia că sunt?

— N-am nevoie de bani.

Asta e o minciună, iar bunica o știe. Se uită acuzator la mine. Poate că am nevoie de bani, însă nu am de gând să mă înjosesc în halul ăsta.

— Te plătesc ca și cum ai lucra undeva cu normă întreagă, încearcă ea din nou.

— Chiar atât de disperată sunteți?

— Hannah! mă atenționează bunica.

Nu mă deranjez să îmi cer scuze. Mimez un zâmbet la fel de fals ca scuzele pe care le-a rostit ea adineauri. Nu e vina mea că m-a jignit indirect.

— O oră pe zi, mă roagă. Sâmbăta și duminica libere.

— N-am nevoie de bani, aproape ridic tonul, iritată de atitudinea ei.

— Bine, bate în retragere. Dar vrei măcar să mai încerci o dată?

– De ce eu?

– Nu știu. Cineva trebuie să îl scoată pe Malakai din starea în care e și să îl convingă să se întoarcă la școală. M-am gândit la tine, pentru că ai fost acolo când s-a întâmplat. Nimeni altcineva nu știe cum a fost și... poate că e o legătură între voi.

Așa cum credeam, Malakai poate să se întoarcă, dar nu vrea.

– Credeți-mă, nu există nicio legătură între noi doi.

– O dată?

– Bine, cedez. O să mai încerc o dată luni, dar, sincer? Nu cred că o să meargă.

– Mulțumesc.

Își ia la revedere de la bunica, apoi pleacă.

– De ce nu ai acceptat banii? mă întreabă bunica imediat după ce închid ușa.

– Crede-mă, buni, n-are ea suficienți bani ca să convingă pe cineva să îl suporte pe Malakai.

Bunica încearcă să își ascundă un zâmbet, apoi se întoarce în sufragerie. Nu ar vrea să piardă prea mult din serialul ei favorit.

Eu iau ghiozdanul și urc la mine în cameră. Încerc să îmi fac din teme. Vine weekendul și nu o să am prea mult chef de ele, dar nu mă pot gândi decât la Malakai.

Privirea lui glacială îmi dă fiori chiar și acum.

Și câinii... o, Doamne! Cred că mi-am semnat singură sentința la moarte.

1-0 sau 0-1?

Bate un vânt rece, care îmi intră în oase și mă face să tremur. Mă tem că o să mă lase să înghețț aici. Am sunat deja de trei ori la ușă și toată determinarea pe care am simțit-o pe drum încoace începe să se cam risipească. M-am gândit tot weekendul la cum aș putea face toată chestia asta să funcționeze și am ajuns la concluzia că singura opțiune e, poate, să fiu la fel de nesimțită ca Malakai. Poate că nici nu ar trebui să îmi bat capul, însă și acum sunt nervoasă pentru că mi-a trântit ușa în nas.

Așa că iată-mă aici, luni-seara, ora șapte, la ușa conacului D'Andre, determinată ca de data asta să trec măcar de prag. Sau așa eram. Cu cât stau aici mai mult, mă cuprinde un sentiment de teamă și mă gândesc să mă întorc. Bunica mi-a oferit un zâmbet larg când am plecat de acasă. Un zâmbet pe care nu l-am înțeles. Dacă are impresia că Malakai e un adolescent atât de plăcut, de ce nu vine ea să îi aducă temele? O iau razna, mă enervează momentele alea în care bunica încearcă să îi ia apărarea lui Malakai. În plus, am aflat că se cere discreție din partea mea. Nimeni nu poate să afle despre starea în care se află Malakai – sau, mai bine spus, despre toanele lui.

Sunt luată prin surprindere când, în cele din urmă, cineva se deranjează să deschidă ușa. Din fericire, e tot acea bătrână simpatică. Privesc în urma ei. Nu zăresc nicio

urmă de câini. Sau de Malakai, al cărui comportament nu diferă chiar atât de mult de cel al dobermanilor.

— Bună, Hannah! mă salută prietenoasă. Intră.

Cum poate să fie atât de zâmbitoare când locuieşte în aceeaşi casă cu Malakai? Poate că doamna Walters a înştiinţat-o de venirea mea.

— Bună seara! Am venit să...

Fac o pauză. Nu ştiu pentru ce am mai venit de data asta.

— Malakai e jos, îmi explică. Te conduc. Poţi să îţi laşi haina aici.

Renunţ cu părere de rău la palton. E cald aici, dar mie încă îmi este frig şi e numai vina lor că m-au ţinut la uşă vreo zece minute. Şi e şi vina mea, că sunt suficient de idioată încât chiar am stat zece minute în faţa uşii. Poate nu idioată. Dar încăpăţânată sunt cu siguranţă.

— Haide.

Îmi face semn să o urmez. Mi-e greu să nu stărui cu privirea asupra tablourilor şi a obiectelor de decor. Încerc, totuşi, să nu o fac. Nu urcăm pe scările în spirală din mijlocul casei. În schimb, mă plimbă atât de mult, încât sunt sigură că nu o să ştiu să ies de aici în cazul în care dau nas în nas cu dobermanii. Se opreşte brusc lângă alte scări. Arunc o privire pe lângă ea, la uşa de la baza lor.

— Pe acolo, îmi spune. O să îţi fac o ciocolată caldă, bine?

— Mulţumesc.

Ea pleacă, iar eu cobor prima treaptă și mă opresc.

Pot să fac asta, mă încurajez.

Și poate că ar funcționa, dacă după acea ușă nu aș ști că îl găsesc pe Malakai. Încep să mă simt ca într-un film de groază. Mai cobor o treaptă, apoi încă una. Lent. Am impresia că bătrâna tot aici o să mă găsească atunci când se va întoarce cu ciocolata promisă. Dacă o va face.

Bat la ușă o singură dată.

— Ce vrei?

Îi recunosc vocea. Tonul iritat e cam greu de confundat.

— Malakai?

El e. Cine altcineva ar putea să fie atât de prost dispus fără ca măcar să știe cine e de cealaltă parte a ușii?

— Ce vrei? repetă el.

Palmele încep să-mi transpire. Le șterg de blugi și mă așez pe scări, gândindu-mă ce aș putea să fac în continuare. Să rămân aici nu pare o idee chiar atât de rea. Îmi sprijin mâinile pe genunchi și bărbia în palme. Mă simt de parcă sunt într-un fel de misiune de a readuce ticălosul pe calea cea bună. Cale de la care oricum nu s-a abătut acum, ci cu mult înainte să îl cunosc eu.

Ușa se deschide și îmi dau seama de asta doar pentru că aud un mârâit jos.

Minunat!

— Ce vrei?

Malakai repetă asta pentru a treia oară, ca o casetă stricată. Îmi ridic privirea spre el și iar mă holbez. Părul

lui de un şaten închis stă în toate direcţiile, răvăşit. Poartă aceleaşi haine ca şi vineri şi chiar sper din tot sufletul să nu fie *chiar aceleaşi.*

— Te-am auzit de prima dată, îi spun, dându-mi ochii peste cap.

— Vocea ta e iritantă.

Câinele mârâie din nou. Încerc să ghicesc care e. Aş merge pe Osiris. Isis nu părea chiar atât de războinică. Sunt hotărâtă ca de data asta să nu mă las intimidată de atitudinea lui. Nici a lui Malakai, nici a lui Osiris. Întind mâinile în faţă şi îl chem la mine. Poate am noroc şi scap nevătămată. Dacă tot am reuşit să trec de prag, de ce să nu încerc şi asta?

Osiris mă priveşte suspect pentru o clipă, apoi vine spre mine. Aşa cum stau acum pe scări, faţa lui ajunge la nivelul feţei mele. Îi simt răsuflarea prea aproape. Îl las să mă analizeze şi să hotărască dacă merit atenţia lui.

— Ce faci?

Malakai nu pare surprins. Nici nervos. Doar deranjat de prezenţa mea aici. Osiris decide că e înţelept să mă lingă pe obraz şi cu asta cred că e 1-0 pentru mine. Eu şi Osiris suntem acum prieteni. Dacă ar fi atât de simplu şi în ceea ce-l priveşte pe Malakai.

— Prieteni noi, îi răspund cu un zâmbet larg pe faţă.

Îl mângâi pe Osiris, apoi mă ridic şi fac un pas în faţă. Dacă aş fi Malakai, acum probabil că l-aş împinge cu uşa, forţându-l să se ferească.

— Cine naiba ești?

— Ești obositor.

Împing ușa ușor și mă strecor pe lângă el, invadându-i teritoriul. Arunc o privire fugitivă la el și văd cât de mult îl deranjează asta. Maxilarul îi zvâcnește scurt și se încruntă. Când intru în cameră, înot pentru câteva secunde într-un miros de parfum masculin, ciudat de înviorător, până mă obișnuiesc cu el și nu îi mai acord importanță. E un lucru bun, având în vedere cum arată Malakai. La urma urmei, poate că mai există speranță și nu poartă chiar aceleași haine.

— Ieși!

— Nu.

Camera lui Malakai nu e chiar o cameră. Pare mai degrabă a fi un dormitor și o sufragerie la un loc. În partea dreaptă, e dormitorul. Are un pat în mijloc, aproape de podea. Nu știu dacă nu cumva e doar o saltea. Și haine împrăștiate peste tot. Ușa de la dulap e deschisă și chiar și de ea sunt atârnate câteva tricouri.

În loc de tavan, Malakai are un... acvariu.

Deasupra la tot apartamentul ăsta, pur și simplu e un acvariu. Mereu am considerat peștii abstracți, dar aflu că nu e chiar așa. E liniștitor să te uiți la ei. E suficient să fac asta doar un minut și deja mă simt mai calmă. Aleg unul dintre ei, îl urmăresc cu privirea și îmi rotesc capul în orice direcție o ia.

— E frumos, oftez.

— Minunat. Ai venit, ai văzut... acum poți să pleci.

Scrâşnesc din dinţi de nervi. Ar trebui să încerc să îmi ascund sentimentele, însă nu o fac. Îmi încrucişez braţele la piept şi îl privesc furioasă. El încă ţine uşa deschisă, tot invitându-mă să ies. N-o să mă dea gata cu jumătăţile de citate.

— Ascultă, mârâi la el. Ai avut un accident. Da, e aiurea! Dar au trecut câteva luni bune, iar tu eşti aici. Îndată o să mergi fără alea, zic, fluturând cu mâinile spre cârjele de care se ajută. Respiri. Nu ţi-a fost amputat nimic, aşa că termină!

Jur că nu asta am vrut să spun. Mi-am propus să nu îl las să mă scoată din sărite. Sunt o persoană incredibil de calmă. Ca să mă scoţi din minţi, chiar trebuie să te străduieşti. Sau să fii Malakai, aparent.

Îşi ridică sprâncenele, închide uşa, apoi se îndreaptă spre canapeaua din stânga. Se tolăneşte pe ea de parcă el e stăpânul aici – ceea ce probabil e adevărat –, îşi ia telefonul de pe măsuţa din faţă şi se străduieşte să îşi deznoade căştile. Doamne, ce urăsc atunci când se încâlcesc!

Osiris se gudură pe la picioarele mele. Cobor la nivelul său şi îl mângâi, întrebându-l din priviri cum ar trebui să mă comport cu stăpânul lui nebun.

Îmi imaginez deja faţa lui când o să mă vadă, dar nu îmi pasă. Îmi arunc ghiozdanul pe pat şi tot acolo mă trântesc şi eu. Osiris vine lângă mine de parcă suntem prieteni vechi şi se aşază cu botul pe abdomenul meu. Îl mângâi în timp ce mă uit la peştii din acvariu.

Secundele se scurg lent.

Minutele trec greu.

Trebuie să stau aici o oră. O singură oră, dar am impresia că ora asta o să mă înnebunească mai tare decât orice altceva. Mă ridic puțin, suficient cât să îl pot privi pe Malakai. S-a întins pe canapea și are căștile băgate în urechi. Dacă îl înjur, oare mă aude?

Malakai nu arată rău. E conștient și el de asta. Are aproape un metru nouăzeci și, deși a slăbit câteva kilograme în urma accidentului, e bine clădit. Poate că a făcut sport, la un moment dat. Chiar dacă a avut acel accident stupid, Malakai e... Malakai. Însă lumea avea dreptate. În spatele părului șaten și al ochilor săi înfiorători de albaștri – și reci – e ceva rău. Malakai e rău.

Nu-mi vine să cred că el e cel pe care l-am salvat. Conform lumii, nu mie. Că el e acea persoană care zăcea inconștientă la picioarele mele. Căreia am încercat să îi opresc sângerarea și, pe deasupra, i-am donat și sânge. Îmi vine să râd când mă gândesc la asta. Oare el știe?

Sunt o persoană care se plictisește repede și, contrar aparențelor, nu îmi place să fiu singură. Mă deprim. Mereu am nevoie de o ocupație sau de alte persoane în preajma mea. Îmi place gălăgia. Aglomerația. Prefer să simt că trăiesc, iar în secunda asta, împărțind același aer cu Malakai, simt cum mor puțin câte puțin.

Se aud câteva bătăi în ușă. Malakai nu le aude. Mă ridic și deschid ușa. Chiar îmi vine să o întreb pe bătrâna asta simpatică cine e. Refuz să cred că împarte același sânge cu Malakai. Dacă e așa, atunci ordinea Universului e a naibii de ciudată.

— I-am făcut și lui una.

Îmi întinde cănile. Sunt surprinsă de faptul că nu are de gând să intre. Mă dau la o parte, poate totuşi vrea să o facă.

– Mulţumesc, dar nu rămân. Cum merge?

Arunc o privire peste umăr. Malakai e în aceeaşi poziţie. Nici nu cred că e conştient de prezenţa noastră.

– Minunat, răspund, în timp ce iau cănile. Mulţumesc pentru ciocolată.

– Pentru puţin.

Pleacă, închizând uşa în urma ei. Oftez adânc, îngrozită de faptul că trebuie să mă apropii de Malakai. Să îi încalc şi mai mult teritoriul. Iau un suport de pahare din teancul care e la marginea măsuţei şi aşez una dintre căni pe el. Malakai deschide ochii şi mă fixează cu privirea. Spre deosebire de mine, nu se deranjează să ascundă asta. Sunt înspăimântată de cât de goi par ochii lui. Mâinile încep să îmi tremure şi, dacă nu mă îndepărtez acum, o să vărs toată ciocolata asta pe mine. Mă întorc la locul meu. De data asta, singură. Osiris a rămas să îi ţină companie lui Malakai, însă parcă şi el ştie că trebuie să păstreze distanţa. S-a aşezat pe covor, cu botul pe labe. Malakai întinde mâna şi îl mângâie pe cap. E singurul gest uman pe care îl face de când sunt eu aici, dar nu reuşeşte să mă păcălească.

Oare aşa a fost dintotdeauna sau a devenit aşa abia după accident?

Simt furnicături în zona nasului şi vederea mi se înceţoşează. Grozav. Îmi şterg ochii preventiv, forţându-mă să nu încep să plâng. Nu că ar exista vreo şansă ca el să mă audă.

N-am văzut în viața mea pe cineva care să pară mai singur decât Malakai. Știu că asta e ceea ce vrea el, să fie lăsat în pace și acolo... în lumea lui. Că el refuză compania celorlalți, dar chiar și așa... de ce? Din cauza accidentului? Și dacă asta e ceea ce își dorește el, de ce nu pare câtuși de puțin – poate nu chiar fericit, dar măcar mulțumit? Nu am văzut-o pe doamna Walters nicăieri și poate că ea nici nu locuiește aici. Poate că nu e decât el cu bătrâna, deși o casă ca asta pare să aibă nevoie de mai mulți oameni ca să fie întreținută.

Simt un impuls ciudat să merg și să îi smulg căștile alea din urechi. Să îl oblig să vorbească. Orice, numai să spună ceva.

În loc de asta, aștept cuminte să treacă ora, apoi iau caietele din ghiozdan și i le așez pe pat. Nu am nevoie de ele mâine și acum am motiv să vin înapoi. Știu că am spus că asta nu o să meargă și că eu nu pot să fac nimic pentru el, însă simt cum, efectiv, ceva se frânge în interiorul meu de fiecare dată când îl privesc.

Malakai vrea să dispară, dar nu o să îl las. O să îl găsesc și o să îl aduc înapoi.

Asta e o promisiune pe care mi-o fac mie, nu lui.

– Nu te mai uita la mine. Pleacă odată!

Nu se deranjează să își scoată căștile din urechi. Nu-i răspund. Oricum nu o să mă audă.

Deja îmi vine să dau uitării promisiunea aia și n-a trecut nici măcar un minut.

Ies și trântesc ușa în urma mea.

Numele meu nu e Anna!

Sincer, îmi vine să uit că mi-am făcut acea promisiune. Îmi vine să uit tot și să îmi văd de viața mea.

Malakai e pur și simplu incredibil, iar cuvântul ăsta nu descrie nici pe departe cum e Malakai cu adevărat. Dificil. Încăpățânat.

Au trecut trei săptămâni, iar el nu a scos niciun singur cuvânt. Niciun nenorocit de cuvânt. De parcă nu știe să vorbească. Îi e greu. Îi e lene. Refuză pur și simplu să discute cu mine. Aș fi recunoscătoare și dacă doar mi-ar răspunde la salut, însă nu o face. În cel mai bun caz, mârâie la mine și mă întreabă ce vreau. În primele zile am încercat să vorbesc cu el, dar privirea lui mi-a înghețat sângele în vene și am renunțat să o mai fac. Nu e interesat să discute despre nimic. Nici despre teme, nici despre filme, nici despre vreme, nici despre... nimic. Vrea doar să fie lăsat în pace, și asta fac. Îl las în pace.

Sau... asta am crezut că m-am hotărât să fac.

E sâmbătă. Nu așa mi-a fost înțelegerea cu doamna Walters și nu m-a obligat nimeni să vin aici. Înțelegerea aia oricum nu are nicio importanță. Ea nu mă plătește, iar eu nu am niciun program în care să îl vizitez pe Malakai. Însă am venit de bunăvoie și deja îmi vine să fug. E sfârșitul lui februarie, iar eu nu am făcut niciun progres cu Malakai, deși îmi fac mai multe griji pentru notele mele decât pentru ale sale. El e Malakai D'Andre.

Numele meu nu e Anna!

Sincer, îmi vine să uit că mi-am făcut acea promisiune. Îmi vine să uit tot și să îmi văd de viața mea.

Malakai e pur și simplu incredibil, iar cuvântul ăsta nu descrie nici pe departe cum e Malakai cu adevărat. Dificil. Încăpățânat.

Au trecut trei săptămâni, iar el nu a scos niciun singur cuvânt. Niciun nenorocit de cuvânt. De parcă nu știe să vorbească. Îi e greu. Îi e lene. Refuză pur și simplu să discute cu mine. Aș fi recunoscătoare și dacă doar mi-ar răspunde la salut, însă nu o face. În cel mai bun caz, mârâie la mine și mă întreabă ce vreau. În primele zile am încercat să vorbesc cu el, dar privirea lui mi-a înghețat sângele în vene și am renunțat să o mai fac. Nu e interesat să discute despre nimic. Nici despre teme, nici despre filme, nici despre vreme, nici despre... nimic. Vrea doar să fie lăsat în pace, și asta fac. Îl las în pace.

Sau... asta am crezut că m-am hotărât să fac.

E sâmbătă. Nu așa mi-a fost înțelegerea cu doamna Walters și nu m-a obligat nimeni să vin aici. Înțelegerea aia oricum nu are nicio importanță. Ea nu mă plătește, iar eu nu am niciun program în care să îl vizitez pe Malakai. Însă am venit de bunăvoie și deja îmi vine să fug. E sfârșitul lui februarie, iar eu nu am făcut niciun progres cu Malakai, deși îmi fac mai multe griji pentru notele mele decât pentru ale sale. El e Malakai D'Andre.

O să o scoată la capăt cumva, dar eu nu sunt atât de sigură.

E sâmbătă și nu ar trebui să fiu aici.

Imediat ce trec de porțile de fier, sunt întâmpinată de Iris și Osiris. Sar amândoi pe mine și aproape mă dărâmă. Zâmbesc la gândul că doar în urmă cu câteva săptămâni credeam că o să mă desfigureze. Arunc o privire la conac și îmi dau seama că ceva nu e în regulă. Liniștea nu e neobișnuită, însă ceva nu e în regulă. În fața casei e parcată o camionetă pe care am mai văzut-o în parcarea școlii. Ușa de la intrare se deschide și ies niște persoane pe care nu le știu după nume, dar pe care le-am mai văzut. Sunt prietenii lui Malakai. Aceiași pe care i-am văzut și la spital în ziua accidentului. Sunt trei băieți și o fată. Urcă în camionetă și demarează cu viteza luminii, fără să se complice cu existența mea. Mă opresc din a mângâia dobermanii și merg spre casă, puțin nesigură pe mine.

Întoarce-te, îmi zic. Nu e treaba mea. Nu ar trebui să mă aflu aici.

Bat o singură dată la ușă, sperând să mă audă cineva. Marta îmi deschide imediat. Marta e bătrâna prietenoasă despre care nu aveam nicio idee cine e. Trebuia să fie dădaca lui Malakai din copilărie, dar s-a transformat în dădaca lui pe viață. Locuia la familia D'Andre cu mult înainte de a se naște Malakai. Pe atunci era doar menajeră, apoi, când s-a născut Malakai, i-a devenit, într-un fel, mamă. Nu a intrat în detalii, dar, chiar și așa, mi se pare un coșmar.

— Bună dimineața! o salut politicos.

– Bună, Hannah!

E tristă. Nu îmi place să o văd așa. E ca și cum mă uit la bunica mea și aș da orice ca să îi pot îndepărta expresia de tristețe de pe chip.

– Ce s-a întâmplat?

– Malakai iar e într-una din pasele lui proaste. Prietenii lui au trecut pe aici, dar nu a vrut să îi vadă. Poate că ar fi mai bine să te întorci luni, îmi explică repede, hotărâtă parcă să scape de mine.

Poate ar fi mai bine să mă întorc luni. Abia acum observ că totul în casă e răvășit. Tablourile nu mai sunt la locurile lor, toate obiectele din sticlă - vazele, decorațiunile, totul - acum sunt doar cioburi.

– O să vă ajut să strângeți, mă ofer.

– Nu e nevoie.

– Nu mă deranjează.

Întrebarea îmi stă pe limbă și mă arde, însă nu întreb. Malakai a făcut asta. Refuz să cred, dar în adâncul meu, știu că ăsta e adevărul. Malakai a făcut tot dezastrul ăsta, fără să îi pese că Marta trebuie să strângă în urma lui. Nu-mi pasă că poate ea vrea să plec. În preajma celor din familia D'Andre - sau a celor care au orice legătură cu ea - trebuie să fii insistent, dacă vrei să te bage cineva în seamă și să nu te trateze de parcă nu exiști.

– Ce s-a întâmplat? întreb jumătate de oră mai târziu, când nu am strâns nici măcar jumătate.

– Nu știu exact. Mătușa lui a trecut pe aici și au avut o... discuție. Da, să îi spunem discuție, continuă

pe un ton meditativ. Au țipat unul la celălalt, apoi ea a plecat, iar Malakai a început să... ei bine, vezi ce a făcut.

Văd, dar mă întreb ce i-a spus mătușa lui de l-a scos din sărite. Nu aș merge chiar atât de departe încât să spun că Malakai e calm. Deși tot vin aici de câteva săptămâni, nu îl cunosc. Dar, cu siguranță, Malakai poate fi destul de nepăsător.

— O să încerc să vorbesc cu el după ce terminăm aici.

— Poți să mergi acum, dacă vrei, dar nu te sfătuiesc. Tocmai și-a scos prietenii afară.

Elliot a început să bănuiască unele lucruri și m-a sfătuit să stau departe de Malakai. L-am ascultat? Nu. O s-o ascult acum pe Marta? Evident că nu. Poate că și-a dat prietenii afară, însă noi nu suntem prieteni.

— Cred că o să încerc oricum.

Mă ridic, mă scutur de praful care cred că e doar în mintea mea – casa asta e impecabilă –, apoi plec.

— Cu puțin noroc, mă întorc, îi spun peste umăr.

Cunosc drumul spre camera lui Malakai și cu ochii închiși. Acum nici măcar nu mă mai deranjez să bat la ușă. Exact cum mă așteptam, îl găsesc lungit pe canapea, cu căștile în urechi. Nu știu ce face toată ziua. Eu aș înnebuni dacă nu aș ieși din casă două zile, iar el stă pur și simplu aici, fără să facă nimic.

Muzica se aude din ce în ce mai tare cu fiecare pas pe care îl fac. Îmi amintesc că sunt furioasă pe el și că n-am venit aici ca să vorbim despre gusturile noastre în

materie de muzică. Mă opresc lângă canapea și îi smulg căștile din urechi.

Își deschide ochii leneș. Dacă a fost luat prin surprindere, nu o arată. Doar mă privește indiferent.

— Ce naiba cauți aici?

Îmi încrucișez brațele la piept. Îmi transpiră palmele de emoții și nu aș vrea să vadă asta. Nu l-am înfruntat niciodată pe Malakai. La naiba! Nu mi-am forțat niciodată norocul.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?! țip la el. Orice s-a întâmplat, crezi că asta îți dă dreptul să redecorezi? Cineva trebuie să strângă în urma ta, idiotule! Iar acel cineva e Marta. Nu îți pasă chiar deloc? De nimeni? De nimic?

Inspir adânc și mă opresc. Se ridică încet, sprijinindu-se în cârje. Nu are nevoie de ambele, dar e mai ușor pentru el dacă le folosește pe amândouă. Am aflat lucrul ăsta de la Marta, nu de la el. Se ridică și mă domină în totalitate. Simt nevoia să mă dau un pas înapoi, dar nu vreau să îi dau satisfacție. Eu nu sunt chiar atât de scundă. Am un metru șaptezeci. E el prea înalt.

— E sâmbătă. Ce naiba cauți aici?

A auzit măcar un cuvânt din ce am spus? Mi se pare că nu se odihnește cum trebuie. Deși nu are nimic de făcut, pare obosit. Mai mult, chiar. Pare epuizat. Are cearcăne sub ochi și pare tras la față.

— Nu te flata, mârâi în continuare. Am venit s-o văd pe Marta, nu pe tine.

– Oare?

Îmi susține privirea până în punctul în care cedez și nu mai pot îndura. Ochii lui reci îmi scormonesc prin suflet și nu-mi place. Oare, ce? Nu sunt obișnuită să îl aud vorbind. M-a luat prin surprindere. Malakai nu pune întrebări. El doar mă întreabă ce vreau, ce caut aici și își exprimă nemulțumirea.

– Te crezi mult mai important decât ești, Malakai.

Accentuez numele lui. Adevărul e că îmi place să îi rostesc numele. Atât de mult, încât i-am căutat semnificația. E o variantă a formei Malachi, iar în ebraică înseamnă mesager, însă Malakai poate să însemne și îngerul meu. Îmi amintesc că atunci când am dat peste explicația cu îngerul, m-am gândit la faptul că părinții lui l-au iubit mult, probabil.

Însă cel care stă în fața mea e departe de a fi vreun înger. Chiar și modificat genetic, tot nu are cum să aibă rădăcini bune.

Malakai e rău.

Malakai e întunecat.

Malakai e mai degrabă un demon.

Malakai îmi pune răbdarea la încercare.

– Anna, o să te mai întreb o singură dată. Ce vrei?

– Numele meu nu e Anna! răbufnesc. E Hannah. Cu H. Ești incapabil să pronunți toate consoanele?

– Cum zici tu, Anna.

– Nu-mi spune aşa!

– Ce vrei?

Şi ne întoarcem de unde am pornit.

– Vreau să mergi să îi ceri scuze Martei. Asta vreau.

Par mult mai sigură pe mine decât sunt. Pentru prima dată de când îl cunosc, Malakai schiţează un zâmbet. Nu e mult. E doar acolo, o umbră în colţurile buzelor, dar e prezent. Şi, din senin, fizionomia i se schimbă şi e... aş spune frumos, dar e frumos chiar şi atunci când nu zâmbeşte.

– Dacă fac asta...

Îmi ridic sprâncenele, încercând să-mi maschez surprinderea. Pare dispus să ia asta în considerare?

– Dacă fac asta, reia el, o să îmi spui de ce urăşti atât de tare să ţi se spună Anna.

Simt cum îmi cade maxilarul. Nu a vorbit săptămâni întregi, iar acum nu doar că o face, dar mai pune şi condiţii.

– Nu, spun răspicat.

– Înseamnă că nu îţi doreşti atât de tare scuzele alea.

Şi se trânteşte la loc pe canapea. Ba da, vreau să îi prezinte scuze Martei. Femeia aia merită toată recunoştinţa din lume. În schimb, ea s-a ales cu Malakai pe cap. Ştiu să recunosc când sunt înfrântă, iar acum e unul dintre acele momente. Malakai e prea încăpăţânat ca să dea înapoi şi nu trebuie să fiu prietena lui cea mai

bună ca să îmi dau seama de asta. Doar că nu trebuie să joc după regulile lui, nu? Și, oricum, i-aș spune de ce nu îmi place să mi se spună așa, chiar dacă nu ar fi de acord. Aș face-o doar ca să vorbească și el odată.

— Bine, spun în cele din urmă. O să îți spun de ce nu-mi place să mi se spună Anna, apoi o să mergi undeva cu mine.

I-am captat atenția. Își ridică privirea spre mine și iar mă simt spintecată de irisurile lui albastre. Își arcuiește o sprânceană și așteaptă, cu brațele încrucișate la piept. Mi se pare că doar se preface interesat.

— Unde?

— Afară. Arăți de parcă ți-ar prinde bine niște aer.

Tot de la Marta știu că el n-a mai ieșit din casă de luni bune. De la accident. S-a închis aici și refuză să ia orice contact cu lumea exterioară. Inclusiv să intre în contact cu aerul proaspăt. Cum poate să facă asta? Cum? Eu aș intra în depresie.

— Arăt eu de parcă îmi arde de plimbare?

Număr până la zece înainte să-i răspund, altfel o să spun ceva ce o să regret mai târziu.

— Arăți de parcă ești pe moarte.

Ăsta e cel mai drăguț lucru pe care sunt capabilă să îl spun în momentul ăsta.

— Pleacă, Anna.

S-o crezi tu.

— Chiar crezi că așa merită Marta să o tratezi? Nu știu cum să îți spun, dar nu prea văd prea mulți oameni

pe aici dispuși să îți îndure toanele, așa că... Și, crede-mă, ești aproape insuportabil.

De ce am spus aproape? Nu e *aproape* insuportabil. E insuportabil, și atât. Poate că doar m-am obișnuit eu cu tăcerea lui săptămânile astea și nu i-am mai dat importanță. Însă de fiecare dată când deschide gura, îmi amintesc de cât de greu de suportat poate fi.

Se ridică înapoi și ceva tresare de bucurie în mine, dar mă simt în același timp prost că îl pun să facă atât de multe mișcări. Chiar dacă le poate face. Știu că în unele zile încă are dureri și că la început a fost groaznic. Marta mi-a spus că nu a fost doar fractura de la picior. A avut o mână ruptă, la care i-a fost scos ghipsul cu câteva zile înainte să vin eu pentru prima dată, și una luxată. A fost un adevărat coșmar pentru ea. Apoi, mi-a povestit de durere până în punctul în care nu am mai suportat și am rugat-o să se oprească.

Însă astăzi nu pare să îl doară nimic. Și... cred că am atins o coardă sensibilă cu Marta.

— Deci? bat nerăbdătoare din picior.

— Deci ce, Anna?

Trece pe lângă mine și se îndreaptă spre ușă. Vreau să îl ajut, dar nu o fac. Îl urmez. Încă urcă scările încet și, chiar dacă o să scape de ghips, va începe ședințele de recuperare. Nu cred că o să fie prea entuziasmat în legătură cu asta. Marta e în sufrageria imensă, strângând niște cioburi. Malakai se oprește sub boltă, dar nu spune nimic. Îi dau un ghiont în coaste, aducând asupra mea o privire nervoasă. Îl îndemn să vorbească mai repede.

— N-am toată ziua la dispoziție, îi șoptesc.

Își dă ochii peste cap ca un copil, apoi își drege glasul, atrăgând atenția Martei.

— Da, Malakai. Ai nevoie de ceva?

Îi vorbește de parcă nu s-a întâmplat nimic. Cu căldură maternă și îmi vine să îl iau la bătaie pe idiot.

— Nu, răspunde el sec.

Urmează o tăcere ciudată, chiar și pentru casa asta. Doamne, cât de greu îi e să își ceară scuze. Și-a înghițit limba?

— Malakai! mârâi la el.

— De fapt, sunt aici ca să îmi cer scuze. Îmi pare rău pentru dezastrul pe care l-am făcut și îmi pare rău că tu trebuie să strângi în urma mea.

Îl privim amândouă șocate. Mai că îmi vine să-l aplaud. Deci, poate să fie politicos atunci când vrea.

— Poftim? șoptește Marta cu o voce de parcă mai are puțin și plânge.

Săraca de ea. Malakai, mare idiot ești!

— Am spus că...

— Am auzit ce ai spus, îl întrerupe Marta. Doar că...

— Las-o așa, vine răspunsul sec al lui Malakai, aducându-l totodată și pe obișnuitul Malakai înapoi.

El pleacă, iar eu zâmbesc triumfătoare în urma lui. Marta nici acum nu înțelege ce s-a întâmplat, dar nici

nu trebuie. Înțeleg eu, iar acum sunt mulțumită. Asta e o mică victorie și simt că nu am bătut drumul degeaba până aici.

– Ai de gând să stai acolo toată ziua? mârâie Malakai.

La început nu înțeleg ce se întâmplă, dar apoi aud ușa izbindu-se.

– Aia a fost...

– Ușa de la intrare, zâmbesc. Da. Vă descurcați aici?

– Dacă nu-l mai aduci înapoi, să știi că nu mă supăr.

Chicotesc. Știm amândouă că ar muri fără el. În plus, eu nu aș putea să mă descurc cu Malakai mai mult de o oră pe zi.

Nici nu vreau.

Mă îndrept spre ușă cu un zâmbet larg pe față.

Mă întreb cât o să țină pasa asta relativ bună a lui Malakai.

Serios că nu știu de ce continui să vin aici

— Îmi blochezi soarele.

Malakai nu s-a deranjat să mă aștepte și a trebuit să îl caut și să mă rotesc prin jur ca o curcă beată. L-am găsit, în cele din urmă, în grădina din spatele casei - de a cărei existență habar nu aveam –, stând pe un leagăn din lemn. Când îl zăresc, îmi încetinesc pasul, ca să nu pară că am alergat pe aici după el, căutându-l. Nu are nevoie de niciun motiv în plus ca să se simtă important.

— Scuze, îi zic fără să îmi pot stăpâni zâmbetul. Înțeleg că vrei să te bronzezi puțin.

Îmi aruncă o privire iritată, marca Malakai, cu care am început să mă obișnuiesc de acum. Mă așez în celălalt capăt al leagănului, la o distanță considerabilă de el. Nu mă deranjez să împing cu piciorul în pământ. Nu fac nimic, de fapt. Îmi imaginez cât de frumoasă e grădina asta vara, cu trandafiri înfloriți și fântâna arteziană din mijloc. Acum peisajul e cam deprimant, sincer. Poate că e de vină anotimpul, însă totul în jurul conacului e puțin dezolant. Eu una nu mi-aș dori să trăiesc aici. Îmi place casa primitoare a bunicii, cu ea învârtindu-se prin bucătărie și gătind fel și fel de dulciuri. Îmi place camera mea, cu instalația de Crăciun de deasupra patului, chiar dacă a trecut de mult Crăciunul. Îmi place să intru în camera mea și să-mi găsesc hainele întinse peste tot, doar

pentru că sunt prea leneşă ca să le împachetez şi să le aşez în dulap. Îmi place să găsesc cărţile deschise, cu tot felul de semne de carte inventate prin ele. Îmi place ce am acum şi nu aş da asta la schimb pentru nimic în lume. Şi în niciun caz pentru ceea ce are Malakai.

– Deci, Anna...

Cât îl urăsc în secunda asta! Speram să uite şi să mă lase în pace. Încep să cred că prefer să îmi petrec timpul cu el atunci când nu se sinchiseşte să deschidă gura.

– Pe mama o cheamă Anna, îi spun, sperând să mă lase în pace.

Nu am nimic de ascuns. Eu nu sunt ca el. Închisă şi neprietenoasă.

– O urăşti cu aceeaşi ardoare cu care urăşti numele?

Abia acum observ că se uită la mine. Îmi mut privirea pe fântâna arteziană, de parcă apa aia e cel mai fascinant lucru de pe pământ în momentul de faţă. Nu înţeleg de ce pare interesat acum să poarte o conversaţie cu mine. Oare ce s-a întâmplat astăzi? De ce şi-a scos Malakai prietenii afară şi ce a vorbit cu doamna Walters de s-a enervat atât de tare?

– Aproape, răspund.

– De ce?

– Nu-i treaba ta.

Nu am nimic de ascuns, dar nici nu îmi place să fiu interogată. Malakai dă să se ridice.

— Ce faci?

— Nu-i treaba ta.

— Nu fi copil! Stai jos. O să îți spun, cedez.

Se așază la loc, chiar dacă nu s-a ridicat niciodată cu adevărat. Totul a fost doar ca să mă determine să vorbesc. Nu aveam de gând să plece. Chiar se comportă precum un copil uneori. Atunci când nu mârâie, țipă sau distruge lucruri.

— Nu te aud, mormăie.

Nu vreau să vorbesc despre părinții mei în general și în special nu vreau să deschid subiectul în fața lui Malakai. Însă presupun că acum e prea târziu.

— S-a trezit într-o dimineață și a realizat că nu îl mai iubea pe tata. Sau, mai bine zis, că iubea banii mai mult. Așa că a divorțat de el și s-a căsătorit cu cineva cu bani, s-a mutat într-o casă cam ca asta, rece și deprimantă, dar probabil că... Știi tu. Vechea poveste. Oamenii nu mai luptă pentru nimic.

Mă opresc. Deja am spus mai mult decât ar fi trebuit.

— Scuze, mă rotesc spre el. Nu asta am vrut să spun despre casa asta.

Ceva s-a schimbat la Malakai. A renunțat la încruntare, iar expresia lui e mai degrabă meditativă. Profit de pauza din conversație și îl analizez. În astea câteva săptămâni, nu am stat niciodată atât de aproape de el încât să mă pot zgâi la trăsăturile sale în voie, fără să simt nevoia să îl lovesc sau să îl înjur. Fața lui e mai

degrabă ascuțită decât rotundă, într-un mod aproape imposibil de explicat. Pomeții săi arată de parcă cineva și-a luat timp îndelungat să îi sculpteze, la milimetru. Părul îl are mult mai lung decât atunci când l-am văzut ultima dată la școală și sunt sigură că nu s-a mai deranjat să se tundă. Are un tic de a-l feri de pe frunte cu degetul arătător și mijlociul, ceea ce face și acum.

— Ai dreptate, zice, în timp ce scoate pachetul de țigări din buzunar. Casa asta e cam deprimantă.

Își aprinde o țigară și nu pot să nu observ că îi tremură degetele. E îmbrăcat în pantaloni scurți și tricou. Cred și eu că îi e frig.

— Hai să mergem.

— Nu încă.

Mă scoate din minți când fumează. Îmi vine să-i iau fiecare țigară și să o rup, însă mă tem că aș începe să mă joc cu răbdarea lui dacă aș face asta. Oricum, poate data viitoare. Astăzi sunt mulțumită de faptul că l-am determinat să își ceară scuze Martei și să iasă din casă. Și, dacă tot eu sunt cea care l-a adus aici, pot să fiu drăguță și să îi aduc o pătură. Oricum mă mișc mai repede decât el.

— Stai aici, îl rog. Mă întorc.

Când ajung în casă, o găsesc pe Marta în sufragerie, bând o cană de cafea. A terminat de strâns dezastrul pe care l-a făcut Malakai și acum se odihnește. De când vin aici, m-am obișnuit să nu mai acord importanță lucrurilor din jurul meu, însă în momente precum acesta, tot rămân șocată de cât de goală e casa asta. Nu contează că e

decorată ca un muzeu. Nu contează cât e de impunătoare. E lipsită de viață.

— Îmi puteți da o pătură, vă rog? șoptesc, având impresia că o deranjez pe Marta.

— Sigur.

Se ridică și scoate o pătură dintr-un dulap.

— Cum e? mă întreabă, întinzându-mi pătura.

— Cred că azi e într-o pasă relativ bună, spun primul lucru care îmi vine în minte.

Pe Malakai îl găsesc tot pe leagăn. Din fericire pentru mine. Nu mă văd alergând pe aici în căutarea lui. Locul ăsta e un adevărat labirint.

— Ține, îi spun cu răsuflarea întretăiată.

— Nu mi-e frig.

— Taci și pune asta pe tine. Ești și așa o pacoste. O pacoste răcită? Nu, mulțumesc.

Ia pătura, și-o așază pe spate și... se încruntă. Nu se deranjează să îmi mulțumească. Malakai e o pacoste. E sobru și prost dispus mereu. Serios că nu știu de ce continui să vin aici. O fac pentru că m-a rugat mătușa lui? Pentru că, într-un colț al sufletului, chiar dacă nu vreau să recunosc, mi-e milă de el? Pentru că oricum nu aș face nimic în ora asta pe care am decis să mi-o petrec cu el? E evident că el nu mă vrea aici și abia se abține să nu mârâie la mine și să-mi spună să îl las în pace.

— Și tatăl tău?

Vocea lui mă aduce cu picioarele pe pământ. Tonul cu care aș putea să mă obișnuiesc dacă nu ar spune

lucruri răutăcioase. Dacă. Însă continuă să mă ia prin surprindere. Nu sunt obișnuită ca el să vorbească.

– Tata e în California.

– Și tu ce naiba cauți aici?

Formulări stilul Malakai. Începe să mă indispună.

– Locuiesc cu bunica. Malakai, ce s-a întâmplat azi-dimineață? mă risc și întreb.

– Nu-i treaba ta. Mi-e frig.

Și cu asta, Malakai se ridică și pleacă. Brusc. Îmi scapă un oftat adânc, apăsător. N-ar fi trebuit să încerc să intru în viața lui. Trebuia să mă aștept la asta, însă tot îi simt lipsa, deși nu a trecut nici măcar un minut de când a plecat. Mă apostrofez în minte, mă ridic și plec. Mă simt ciudat să stau aici fără el. Zâmbesc trist și mă îndrept spre casă. Cea primitoare, unde lucrurile sunt la locul lor și unde nu voi fi ignorată. Chiar nu știu cum să o scot la capăt cu el. Dar astăzi am progresat mai mult decât în toate săptămânile la un loc.

Mi-e greu uneori să interacționez cu el. Mă plictisesc să stau acolo zi de zi, într-o liniște totală. Până acum mi-am băgat nasul în biblioteca lui și am citit, însă după ziua de azi, presimt că nu o să mă mai pot concentra pe citit.

Malakai poate că era problema cea mai mare a școlii, dar pentru mine e un adolescent care a avut un accident și nu se descurcă prea bine cu asta. Vrea să fie singur, însă singurătatea asta o să îl sufoce la un moment dat. A rămas cu câteva semne în urma accidentului și nici măcar nu le poate privi. Se uită la ele cu o furie

care mocnește pe zi ce trece. De parcă i-ar fi alterat perfecțiunea. Iar toată acea furie va izbucni într-o zi. Și nu aș vrea să fiu acolo când o să se întâmple asta.

Nici nu îmi dau seama cât de repede ajung acasă. Bunica mă așteaptă în sufragerie. Astăzi nu se uită la unul dintre serialele ei preferate sau poate că doar e prea dimineață pentru asta. Și-a pus ochelarii și croșetează.

— Cum a mers astăzi?

De obicei, răspunsul e simplu. Rău. Însă nu și azi.

— Complicat. Malakai a făcut o criză de nervi și a spart unele lucruri, dar... Cred că a fost mai bine decât de obicei.

Cred.

— Din cauza ta? mă întreabă îngrijorată.

— Nu, nu din cauza mea. Nu știu de ce.

Mă lungesc pe canapea și îmi acopăr ochii cu antebrațul.

— Dar a fost mai bine decât de obicei?

— Da. Am reușit să îl scot din casă, râd.

Mă rotesc spre ea și o privesc intens, așteptând ca ea să își dea seama de asta și să mă întrebe ce vreau, cum se întâmplă de obicei. Un minut mai târziu, se uită la mine, dar mă răzgândesc. Probabil bunica nu știe ce s-a întâmplat cu familia D'Andre, iar Marta nu cred că ar fi dispusă să împărtășească informația asta.

Iar Malakai... Deja am văzut cum decurg lucrurile atunci când încerc să aflu ceva.

– S-a întâmplat ceva?

– Nimic, răspund ridicându-mă de pe canapea. Merg să îmi fac temele.

Urc în camera mea și mă trântesc pe pat. Scot caietele și încerc să le răsfoiesc absentă. M-aș întoarce doar ca să îi spun că nu mă poate trata așa cum vrea el, dar n-ar avea niciun sens. Malakai nu se comportă frumos nici măcar cu Marta. Ce așteptări aș putea să am eu?

Nu-i adevărat. Când nu e într-una din pasele alea proaste, Malakai se comportă normal cu Marta. Pe cât de normal te poți aștepta de la Malakai.

Nu. Te. Mai. Gândi. La. Malakai.

Încerc. Dar pe seară, când Emily mă sună ca să mă întrebe dacă nu vreau să merg la nu știu ce petrecere cu ea și Elliot, o refuz. Pentru că mă gândesc la Malakai. Pentru că m-aș simți prost ca eu să fiu acolo, în timp ce el...

Ce naiba?

Zece minute mai târziu, stau cu telefonul în mână și oscilez între a o suna pe Emily înapoi sau nu.

Bine, fie.

Mă ridic din pat, mă îndrept spre dulap ca să caut ceva de îmbrăcat și, în timp ce fac asta, o sun. Nu-mi răspunde, dar asta nu mă face să dau înapoi. O să îl sun pe Elliot și dacă nici el nu răspunde, o să merg singură și o să mă întâlnesc cu ei acolo.

În următoarea jumătate de oră sunt gata. Am făcut un duș, mi-am prins părul într-o coadă și am decis

să înlocuiesc ținuta mea obișnuită, din blugi și tricou, cu o rochie. O apelez din nou pe Emily, fără succes.

Când cobor, o găsesc pe bunica în bucătărie, curățând tacâmurile.

– Ai nevoie de ajutor?

Zâmbesc amuzată, întrebându-mă ce a apucat-o la ora asta.

– Unde mergi așa elegantă?

– Nu sunt elegantă, protestez.

Ea continuă să îmi studieze rochia simplă, neagră.

– Cum zici tu.

Mă așez pe unul dintre scaune și îmi sprijin bărbia în palme.

– Aveam de gând să mă duc la o petrecere, îi mărturisesc.

Între mine și bunica nu există secrete. Asta a fost singura condiție când i-am spus că vreau să locuiesc cu ea. Indiferent ce fac și unde mă duc, trebuie să știe. Nu mă deranjează. Știm amândouă că perioada mea rebelă a trecut, iar viața mea a devenit normală acum. În plus, nu sunt o mincinoasă prea bună. Mereu mă încurc în minciuni și nici măcar nu mi le mai amintesc.

– Unde?

– Pe undeva prin centru, cu Emily și Elliot.

– La cât te întorci?

Ridic din umeri. Dacă are de gând să îmi dea o oră, o s-o respect. Bunica nu mă pedepseşte. Nu îmi ia telefonul. Nu mă lasă să stau flămândă. Nu mă închide în casă.

În clipa în care îi ies din cuvânt, bunica nu mai vorbeşte cu mine. E cel mai îngrozitor lucru care s-ar putea întâmpla. Aş prefera să îmi ia tot ce am, să fie nervoasă sau să mă închidă în casă, dar să continue să vorbească.

E cea mai îngrozitoare pedeapsă.

– Dar?

– Dar ce?

– Nu era niciun dar pe acolo?

Ridic din umeri, încercând să par indiferentă. Oricum o să-i zic. Dacă nu pot să cer sfaturi de la ea, atunci la cine să apelez? Nu-mi place să implic oameni din exterior în problemele mele.

– Poate unul mic.

– În legătură cu ce?

Apreciez că e preocupată în continuare de lustruirea tacâmurilor şi nu mă priveşte cu ochii ei iscoditori, aşteptând să-mi fac ordine în gânduri.

– Mă simt prost să mă duc la petrecerea aia când ştiu că Malakai stă închis în casă.

Abia acum se opreşte şi mă priveşte.

– Îl obligă cineva să stea în casă? *Clatin din cap.* Atunci nu ai de ce să te simţi vinovată. Dacă Malakai ar vrea să iasă, atunci ar face-o.

Mă îndoiesc că Malakai o să iasă undeva în viitorul apropiat.

– Poate ai dreptate. Dar tot mă simt prost.

– Hannah, ieși cu prietenii tăi. Malakai nu e responsabilitatea ta.

Știu asta. Chiar știu, dar ceva s-a schimbat după discuția de astăzi. Împins puțin de la spate, Malakai nu mai e atât de intolerabil. Cu puțină răbdare, partea umană din el iese la iveală.

– Știu. Ai dreptate. Vrei să ne uităm la un film? îmi încerc norocul.

Mă privește pe deasupra ochelarilor, cu sprâncenele ridicate.

– Bine, am înțeles, râd. Plec. Nu stau mult.

Mă ridic, înconjur masa, îi dau un sărut pe obraz, apoi îmi iau paltonul și ies.

Dar tot nu mă simt bine.

Malakai e acolo...

Și e singur.

Mă legeni sau ce faci?

Ziua de luni se dovedeşte a fi un coşmar. Ce e mai rău decât să fii martor la accidentul lui Malakai D'Andre? Să mergi la el acasă şi toată şcoala să afle. Ceea ce evident că mi s-a întâmplat. Se pare că în ultima vreme nu sunt prea norocoasă. Poate că norocul m-a părăsit în ziua accidentului.

— Nu eram eu! ţip pentru a mia oară, ieşindu-mi din minţi. Vedeţi-vă de treaba voastră!

Îmi aşez ghiozdanul pe umăr şi aproape mă împing în ei. Aproape. Pufnesc nervoasă tot drumul până afară. Primul meu gând a fost că Malakai e vinovat. Apoi m-am întrebat de ce ar face Malakai una ca asta? De ce ar răspândi zvonul că am fost sâmbătă acasă la el? Doar ca să îşi bată joc de mine? De ce acum? A avut la dispoziţie trei săptămâni şi nimeni nu a aflat nimic. Apoi m-am gândit mai bine şi am ajuns la concluzia că nu a fost el. Au fost minunaţii lui prieteni pe care i-a scos afară. M-am întâlnit sâmbătă cu ei la petrecere şi tot ce am obţinut a fost o privire ciudată din partea lor – de parcă nu era suficient că oricum mă gândeam la el şi mă simţeam prost –, dar nu le-am dat prea mare importanţă. Dacă aveau ceva de spus, trebuiau să îmi spună mie. Să mă întrebe pe mine ce căutam acolo. Urăsc bârfele.

Mă aşez pe trepte, încercând să mă calmez.

Nu merită, îmi repet la infinit. Poate o să ajung să mă și cred dacă mormăi nonsensuri în minte.

Îmi strâng frustrată mâinile în pumni, în timp ce mă întreb pentru a mia oară cu ce am greșit de Malakai a ajuns să fie o prezență constantă în viața mea. Probabil, am făcut ceva incredibil de rău sau prostesc într-o viață anterioară. Altfel, nu-mi explic.

— Hannah?

— Da, sunt bine, răspund la întrebarea nerostită a lui Elliot.

— Ești sigură? Nu prea pari.

Nu-mi place să țin secrete. Nu-mi place să mint. Iar acum am un secret în fața prietenilor mei și o să-i mint atunci când, în cele din urmă, toată harababura asta se va termina și mă vor întreba și ei dacă e adevărat. Nu pot să le spun. Pur și simplu, nu pot. Pentru că vor întreba cum se simte Malakai. Cum e. Iar eu nu am niciun răspuns bun la asta și, cel mai probabil, tot aș ajunge să îi mint.

— Sunt sigură.

Peste câteva ore, o să fiu acasă. O să mă pot trânti în pat și o să pot țipa în pernă ca o nebună în devenire. Telefonul începe să-mi sune de undeva din ghiozdan și durează ceva până când îl găsesc.

Mă uit urât la ecran, deși telefonul nu mi-a greșit cu nimic. Mă sună cineva de pe numărul de fix al familiei D'Andre. Marta a insistat să salvez numărul. *Pentru orice eventualitate,* a zis ea, așa că i-am dat și eu numărul meu. Se pare că a apărut o... eventualitate.

Malakai.

De ce altceva m-ar suna Marta?

— Ne vedem la oră, îi zic lui Elliot înainte să mă ridic și să mă îndepărtez de el.

Inima-mi bate cu putere. Sper să nu se fi întâmplat ceva cu Malakai. Vocea Martei mă întâmpină de la celălalt capăt.

— Bună, Hannah. Îmi pare rău că te deranjez în timpul orelor. Ai pauză?

— Da. Nu-i nicio problemă. S-a întâmplat ceva?

— De fapt, mă întrebam dacă ai putea să vii puțin mai devreme astăzi.

O secundă, ca să-mi verific agenda goală.

— Da. Așa cred. De ce?

— Malakai... Ă... Nici nu știu cum să îți spun asta.

Stomacul mi-a ajuns în gât când am auzit numele lui. Orice ar fi, să o spună odată. Nu poate să pronunțe numele lui Malakai și apoi să mă lase să aștept cu inima în gât.

— Malakai a răcit.

Cum e asta o... urgență?

— Poftim?

Îmi mușc buzele ca să nu râd.

— Malakai a răcit și e mai prost dispus decât de obicei. Imaginează-ți asta, pufnește revoltată.

Sincer? Nu cred că pot. Cum? Un Malakai mai prost dispus decât tot ce am văzut eu până acum?

— A mai spart ceva? o întreb, ca să știu la ce să mă aștept când ajung acolo.

— Nu. Dar asta din cauză că nu se ridică din pat.

— Nu ia pastile?

Cineva să mă trezească la realitate și să îmi spună că visez. Că ăsta e doar un vis urât.

Malakai e un coșmar.

— Refuză.

Atunci zaci acolo, afurisit ce ești!

Alung gândul. Conștiința mea nu vorbește serios. Nu vreau să mă gândesc la starea lui Malakai. La toanele pe care trebuie să le îndure Marta.

— A spus că vrea să te vadă, continuă ea.

A spus ce?

— O să trec pe acolo după ore, poate îl conving să le ia.

Nu știu de ce am spus asta. Plănuiam să zic cu totul altceva, cum ar fi fost un protest. Plănuiam să îi dau de înțeles că nu sunt la dispoziția lui Malakai. Îmi pare rău pentru el, dar... O, fir-ar!

— Mulțumesc.

Îmi iau la revedere și mă îndrept spre cursuri. Când nu trebuie să îl dădăcesc pe Malakai, trebuie să învăț ca să mă asigur că notele mele nu vor rămâne așa cum sunt acum. Nu aveam nicio problemă înainte de accidentul lui Malakai. Nu riscam să rămân la nicio materie și îmi făceam chiar și niște iluzii false în privința

facultății. Asta s-a schimbat. Acum, singura problemă pe care o am, pe lângă cea cu notele, e ca Malakai să își ia pastilele.

Reușesc ca prin minune să nu mă gândesc la Malakai în orele care mi-au mai rămas și să evit întrebările celorlalți. Și, surprinzător, reușesc să fac asta fără să fiu nevoită să mă ascund în toaletă.

Dar la sfârșitul orelor nu mai reușesc să îl împiedic să îmi pună stăpânire pe gânduri. Îi fac cu mâna lui Emily și mă îndrept spre ieșire. L-aș fi putut ruga pe Elliot să mă ia cu mașina, dar atunci ar trebui să îi dau niște explicații de care nu sunt capabilă momentan.

Ajung douăzeci de minute mai târziu, epuizată. Marta îmi deschide ușa dinainte să apuc să bat.

— Bună ziua!

Îi zâmbesc. Malakai mă îndoiesc că o face prea des și nu văd alți oameni prin preajmă care ar putea să o binedispună.

— Îmi pare rău, Hannah. Știu că nu ești dădaca lui.

— Nu-i niciun deranj.

În timp ce spun asta, conștientizez că nu mint. Nu mă deranjează. E plăcut să știu că cineva are nevoie de ajutorul meu, chiar dacă acel cineva e Malakai. Indirect, oricum.

— I-am făcut ceai și pastilele pe care ar trebui să le ia sunt în cameră.

— De ce refuză să le ia?

Marta ridică obosită din umeri și îmi face semn să o urmez spre bucătărie. Mă dezbrac din mers și las haina pe spătarul unui scaun, apoi iau cana cu ceai și îmi așez ghiozdanul la loc pe umăr.

– Nu e copil, oftez, deși sunt conștientă că Marta nu are nevoie să-i spun și eu asta.

– Știu. Dar așa a fost dintotdeauna. Dificil. Ca să îl convingi pe Malakai să acționeze cum vrei tu, trebuie să găsești o cale să ajungi la el. Dacă nu, ceva cu care să îl șantajezi, râde.

Aș putea să îi spun că nu o să mai vin dacă nu ia pastilele, dar, sincer? Nu cred că îi pasă.

– Și de ce m-ați sunat pe mine?

– Pentru că tu pari să găsești o cale de a ajunge la el, îmi răspunde simplu. Și pentru că a spus că vrea să te vadă.

Îmi ridic sprâncenele. Eu găsesc o... ce? Cred că își bate joc de mine. Eu abia dacă reușesc să îl fac să vorbească sau să mormăie ceva de neînțeles. Vrea să mă vadă? Probabil că delira.

– Mult succes! îmi urez singură, ceea ce o face pe Marta să râdă.

Intru în camera lui Malakai fără să bat la ușă, așa cum, de altfel, m-am obișnuit până acum. Acum e mult mai ordonată decât era când am venit prima dată. Nu știu dacă el e cel care s-a deranjat să strângă sau dacă tot în cârca Martei a căzut sarcina asta.

– Ce vrei? întreabă el pe o voce nazală care mă face să izbucnesc în râs.

— Bună și ție, Kai.

Înghit în sec și aștept replica lui răutăcioasă. I-am prescurtat numele și nu ar fi trebuit să fac asta. Acum i-am dat motiv ca să țipe la mine.

— Hannah?

Pare surprins. Poate că răceala l-a obosit atât de tare, încât nu mai poate să fie o stană de piatră.

Sper să fie răgușit și să nu poată țipa.

— Eu sunt.

O, Doamne! Clipesc des, luată prin surprindere. Stă întins în pat, cu ochii închiși, cu dobermanii la picioarele sale și... problema e că nu s-a deranjat să își ia pe el niciun tricou. Înghit în sec și simt cana alunecându-mi din mână. Îmi încleștez degetele pe ea în ultima secundă, înainte să provoc un dezastru. Abdomenul îi lucește din cauza transpirației, iar eu mă uit la el de parcă e primul tip pe care îl văd fără tricou.

Pieptul îmi urcă și coboară rapid, în ritm cu respirația mea. Pantalonii îi stau pe talie indecent de jos și îmi vine să țip la el să se acopere cu ceva, dar aș fi ridicolă. E Malakai. Eu nu simt nimic pentru Malakai, așa că de ce mă agit?

— Hannah, o să mor, se plânge fără să își deschidă ochii.

Ceea ce e bine. Nu că o să moară. E bine că își ține ochii închiși. Nu vreau să mă vadă în halul în care arăt acum, cu obrajii în flăcări.

— Nu o să mori, îl asigur.

— De-abia aștepți, pufnește.

Zăresc pastilele pe măsuța care a fost mutată la marginea patului. Las ghiozdanul jos, le iau și mă apropii de el.

– Malakai, pastilele.

Mormăie ceva indescifrabil. Nu-mi place că trebuie să mă apropii de el, însă ce alte opțiuni am? Îngenunchez la marginea patului și aștept să își deschidă ochii.

– Nu fi copil! Ia pastilele.

– Mhm, mormăie fără să-și deschidă ochii.

Îl cunosc suficient de bine încât să știu că nu o să cedeze atât de ușor. Oftez. Malakai mă înfrânge din ce în ce mai des și îmi dă impresia că habar nu am cum merge jocul ăsta. Eu n-am fost înștiințată de regulile lui.

– Uite, îi zic, dacă iei pastilele, îți rămân datoare cu o favoare.

Și, dintr-odată, Malakai deschide ochii. Sunt tulburi și înspăimântător de frumoși, acum că nu sunt reci sau umbriți de furie.

– Repetă.

Las pastilele pe pat și întind mâna spre fruntea lui. N-am încercat niciodată să îl ating și habar n-am cum o să reacționeze. L-am atins o singură dată, în acea zi când, după ce i-am dat mănușile jos, i-am strâns ușor degetele. Și acum îmi amintesc cât erau de reci. Însă acum, Malakai e conștient și trebuie să mă mișc cu atenție, ca în preajma unui animal sălbatic. Nu vreau să-l sperii și să ne întoarcem de unde am plecat. Îl simt tresărind când mâna mea îi atinge fruntea.

– Eşti rece, se plânge.

– Iar tu arzi. Ia pastilele.

– Repetă.

Plescăi nemulţumită din buze. Nici nu mai ştiu care e scorul, dar acum sigur un punct merge la el.

– Dacă iei pastilele, îţi rămân datoare cu o favoare.

– Orice.

Vocea lui e răguşită, dar chiar şi aşa, tot are o nuanţă de aroganţă.

Nu e deloc înţelept, dar ştiu că e în stare să nu ia pastilele. Marta avea dreptate. Poate că nu am nimic cu care aş putea să îl şantajez şi nici nu îi pasă de mine suficient încât să găsesc o cale să ajung la el, însă de un lucru sunt sigură. Malakai adoră să deţină avantajul. Poate că la asta s-a referit Marta. Reuşesc să îl conving pe Malakai să facă unele lucruri doar pentru că îl las să deţină avantajul.

– Orice, îl asigur şi deja mă gândesc la cum o să ies din asta.

– Dă-le încoace.

Îi întind pastilele şi cana cu ceai. Strâmbă din nas, dar le ia.

– Deschide gura.

– Glumeşti?

Îmi ridic sprâncenele şi mă uit la el serioasă.

– Le-am luat.

– Deschide gura, repet calmă.

Mă săgetează cu privirea, dar se conformează. Scoate limba și o plimbă în toate direcțiile, bătându-și joc de mine. Face tot felul de fețe și, chiar dacă nu vreau, chicotesc.

– N-o să mori, repet când mă ridic.

– Unde pleci?

Mi se pare mie sau e puțin dezamăgit? Nu aveam de gând să plec, ci doar să așez cana pe masă, dar el nu trebuie să știe asta.

– Știi, când nu te dădăcesc pe tine, am și eu o viață.

– Eu sunt cel mai important.

Tonul lui e arogant și, deși știu că pastilele nu și-au făcut încă efectul, începe să îmi pară rău. Marta a spus că e mai prost dispus decât de obicei, dar mie nu mi se pare. Cred că febra aia i-a făcut bine.

– Ai vrea tu, mormăi.

– Dacă nu-i așa, atunci ce cauți aici?

Îl urăsc! Îmi plăcea mai mult de el când nu vorbea. Ce întrebare bună. Poate că Malakai nu e cel mai important lucru din viața mea, însă, cu siguranță, e acolo, în topul priorităților. Mă sperie gândul ăsta.

– Nu vrei eventual să îți cânt ceva și să te legăn?

– N-ar strica.

Îmi dau ochii peste cap și îmi așez ghiozdanul pe umăr.

– Hannah...

Ajung la uşă când îmi spune din nou pe nume. Nu pot să nu observ că a pronunţat şi h-urile. E un început.

– Da, Kai? întreb fără să gândesc prea mult.

– Mai vreau o gură de ceai.

Nu, nu vrea, dar o să-i fac pe plac de data asta. Mă întorc.

– Ai terminat? îl întreb după ce stă de vreo două minute cu buzele lipite de cană, fără să bea.

– E rece. Vreau ceai cald.

– Şi eu vreau un unicorn, pufnesc.

Îşi îndepărtează cana de buze şi o aşază de cealaltă parte a patului.

– Ce faci? Nu mai vrei ceai?

– N-ai teme? Mi-e dor să fac teme.

Îmi înclin capul şi îl privesc impasibilă.

– Bine, oftează. Fără teme. Atunci, spune-mi o poveste.

– Dumnezeule, Malakai. Câţi ani ai?

– Ai dreptate. Vreau să mă legeni şi să-mi cânţi. Fără poveste.

Se ridică puţin mai sus şi îmi zâmbeşte. Rămân unde sunt. El chiar vorbeşte serios?

– Dă-mi un tricou.

Îmi ridic sprâncenele. În primul rând, dacă vrea un tricou, ar trebui să arate nişte bune maniere. Şi, în al doilea rând... nu ţin neapărat să ia un tricou pe el.

Chiar mă gândesc la asta?

– Te rog, îi răspund.

– Ce mă rogi?

Îmi încrucișez brațele la piept și aproape bat nerăbdătoare din picior.

– Spune *te rog*, altfel, plec.

Nu reacționează în niciun fel. Mă rotesc și dau să mă îndrept spre ușă.

– Hannah, vrei, te rog, să îmi dai un tricou?

O, fir-ai tu să fii, Malakai!

Schimb direcția și mă opresc în fața dulapului. Nu știu dacă acelea care sunt atârnate de ușă sunt curate, așa că încep să scotocesc prin rafturi după unul. Care să nu fie negru. Din câte știu eu, Malakai nu ține doliu. Găsesc unul roșu și îl arunc spre el.

– Dintre toate, tocmai ăsta? mă întreabă nemulțumit.

– Dacă vrei altul, ridică-te și ia-ți.

E prea leneș și i-ar fi greu să se ridice. Îl îmbracă pe cel pe care i l-am dat.

– Deci? insistă.

Îmi dau ochii peste cap, reamintindu-mi despre ce vorbeam. Mă descalț și mă întind în pat, la o distanță sigură de el. Încă nu mi-am dat seama ce fel de joc are în minte, însă se pare că sunt suficient de idioată încât să îi dau apă la moară.

Malakai, în schimb, nu pare interesat să păstreze distanța dintre noi. Se apropie încet de mine și, cu fiecare centimetru de distanță care dispare, inimii mele i se adaugă o bătaie. Coboară, cu grijă din cauza piciorului, apoi își așază capul pe abdomenul meu. Înghețț. Îi simt răsuflarea fierbinte prin materialul subțire al bluzei, iar când își întinde mâna peste mine, nu mai știu exact ce simt. Simt prea multe dintr-odată și nu știu cum să fac față la apropierea dintre noi.

Chiar nu știu ce-i în mintea lui.

Malakai e... Malakai. Asta explică totul și nu există alt mod de a defini cine e el, decât o mulțime de adjective adunate la un loc. Negative. Multe adjective cu sens negativ.

Însă asta nu-mi împiedică trupul să reacționeze. Pielea să mi se facă precum de găină și stomacul să mi se urce în gât, iar el nu face nimic. Nu mă atinge cu intenția de a mă face să simt ceva. Doar stă așa. Și respiră. Și e suficient.

— Mă legeni sau ce faci?

Revin cu picioarele pe pământ.

— Taci, te rog.

Dacă nu l-aș cunoaște mai bine, aș crede că zâmbește. Poate că nu încep să îl legăn, dar cedez tentației de a-mi trece degetele prin părul lui, care, cu cât crește mai mult, cu atât se ondulează mai tare. E mătăsos și aș putea face asta la infinit.

Și, înainte să îmi dau seama, jucatul în părul lui devine un reflex, iar el adoarme.

Și se face liniște.

Inima mea îi aparține lui Malakai

— Deci? Cum a fost?

Mă rotesc spre Elliot și încerc să îmi dau seama despre ce vorbește.

— Ă... da, mi-a plăcut, răspund, încercând să nu par chiar căzută din spațiu.

Elliot vorbește despre filmul de la care tocmai am ieșit. Două ore din viața mea care au fost irosite. Două ore în care, în loc să mă concentrez pe ecranul din fața mea, m-am gândit la Malakai. Trebuie să încetez să mai fac asta. Nu știu cum, însă trebuie să-l scot din mintea mea. A devenit o prezență constantă. Sâcâitoare.

— Mi-a plăcut, mormăi din nou.

Zombi? În niciun caz, însă mi s-a părut o idee bună să ies cu Elliot. Și chiar așa a fost. Până să-și găsească drumul Malakai în gândurile mele, Elliot a fost ca o gură de aer proaspăt după ce stai închis în casă prea mult timp. Elliot nu e morocănos. Elliot nu țipă la mine. Elliot e normal.

— Habar n-ai despre ce vorbesc, nu?

— Nu prea. Scuze.

Îi ofer zâmbetul meu larg. Cel care mă scoate, de obicei, din probleme, sperând să nu se supere pe mine.

– Nu-i nimic. Vrei să te duc acasă?

Clatin din cap. Îndată e șapte și trebuie să ajung la Malakai, dar nu-i spun asta lui Elliot.

– Nu, mulțumesc. Trebuie să ajung undeva.

Elliot își trece o mână prin păr și îmi zâmbește stingher. Arată de parcă vrea să spună ceva, dar nu-și găsește cuvintele. În cele din urmă, o lasă baltă și doar mă sărută pe obraz.

– Atunci, presupun că ne vedem mâine.

Dacă nu apare vreo urgență la familia D'Andre, care m-ar împiedica să ajung la școală. Poate găsește Malakai stafide în desert și nu îi plac sau orice altă prostie de genul.

– Ne vedem mâine, îl asigur, deși spun asta mai mult pentru mine.

Am nevoie să știu că normalitatea e acolo, la locul ei. Că în afara conacului D'Andre, lumea nu e prost dispusă. Că atunci când nu interacționez cu Malakai, lumea își urmează cursul ei normal. Îl privesc pe Elliot cum urcă în mașină, apoi pornesc spre Malakai. Mi-am luat și ghiozdanul cu mine, în cazul în care Malakai e prost dispus și nu are chef să vorbească. Am câteva proiecte de făcut. Și am făcut și o listă pentru el, dacă va binevoi să arunce o privire peste ea.

Nu prea știu în ce stare o să-l găsesc pe Malakai, mai ales că ieri, după ce a adormit, am plecat. Nu chiar imediat. S-a dovedit că a-l privi pe Malakai cum doarme e aproape la fel de liniștitor ca atunci când te uiți la pești. Și am rămas. O oră. Sau poate două. Și i-am verificat

temperatura din când în când, dar nu are importanță. Pentru el nu contează. Și n-ar trebui să conteze nici pentru mine, însă atitudinea lui e frustrantă.

Mă mișc greu și ajung pe la șapte și jumătate. Sun la ușă și aștept. Acum, nici măcar nu îmi mai simt stomacul în gât. Nici palmele nu-mi mai transpiră. Doar m-am resemnat și aștept ca Malakai să se întoarcă la școală, deși noi n-am vorbit niciodată despre asta.

De data asta, nu Marta e cea care îmi deschide ușa. În fața mea stă chiar Malakai. Încruntat, evident. O să facă multe riduri, dar nu-i treaba mea. Poartă niște pantaloni scurți, negri, și un tricou, ca de obicei.

— Ai întârziat.

Vocea lui încă e puțin răgușită.

Îmi ridic sprâncenele, mirată. Și de tonul lui care pare ofensat, dar și de constatare. Credeam că el nici nu știe când vin și nici când plec.

— Am fost la un film, încerc să mă scuz, luată pe nepregătite.

Așteptam să fiu întâmpinată de Marta, nu de el.

— Cu cine?

— Cu Elliot.

De ce îi fac pe plac și îi răspund la întrebări?

— Cine naiba-i Elliot?

— Nu-i treaba ta. Mă mai ții mult la ușă?

Se ferește, apoi se aplecă și face o reverență. Mai bine zis, o jumătate. E amuzant și cu greu mă abțin să nu

zâmbesc. Dar are un picior în ghips, se sprijină într-o cârjă și are chef de reverențe. Cine îl mai înțelege?

– Mulțumesc.

Îmi dau haina jos și o așez în cuier.

– Unde-i Marta?

Ridică indiferent din umeri. Încerc să număr până la zece și să mă calmez, însă nu funcționează. Tot simt furia răspândindu-se prin corp. Și decât să mă cert cu el, mai bine plec. Îmi iau haina și mă îmbrac, deși abia am așezat-o în cuier.

– Ce crezi că faci, Anna?

Accentuează numele, ca să fie sigur că mă scoate din minți.

– N-am chef de asta, Malakai.

De toată chestia asta. Ba vorbim, ba nu vorbim. Ba face mofturi că nu vrea să-și ia pastilele, ba mai are puțin și mă scoate afară. Azi pur și simplu n-am chef. Se comportă de parcă ieri nu s-a întâmplat nimic.

– Te-ai certat cu iubitul? Pari cam nesatisfăcută astăzi.

– Du-te naibii!

Mă rotesc și dau să ies, dar nu pot. Se postează în fața ușii și, chiar și în condiția în care e, tot reușește să fie intimidant și sigur pe el. Mi-am promis că nu o să-l las să mă scoată din sărite, dar tocmai asta se întâmplă. Mă scoate din minți ca nimeni altcineva, dar sunt sigură că nu-l urăsc. Cum e posibil așa ceva? Iar el știe asta. Și

îi face plăcere să își bată joc de mine. Pentru că dacă l-aș urî, l-aș fi lăsat pe Elliot să mă ducă acasă. Aș fi fost cu el acum. Și aș fi regretat că mă aflam acolo și nu aici.

— Lasă-mă să plec, îl rog cu tot calmul de care sunt capabilă în secunda asta.

Nu citesc nimic pe fața lui. Orice simte nu o arată și orice îi trece prin minte nu pot ghici.

— Malakai? șoptesc aproape speriată de privirea lui intimidantă.

— Cum a fost filmul?

De unde să știu cum a fost filmul, când tu mi-ai ocupat gândurile în fiecare secundă?

— Minunat. Acum lasă-mă să plec.

Nu o va face. Pur și simplu știu că, dacă e necesar, o să stea în fața ușii o oră întreagă, doar ca să-mi demonstreze că nu plec dacă el nu vrea asta. Îmi strâng mâinile în pumni și renunț să mai vorbesc cu el. Încerc să aplic asupra lui metoda bunicii. O să îl ignor. Îmi iau ghiozdanul și merg în sufragerie. Dacă vrea să se închidă în camera lui - sau apartamentul, orice e ăla –, n-are decât. Mă așez pe un fotoliu și scot cartea de chimie din ghiozdan. Am de rezolvat niște exerciții pe care habar n-am cum, dar pot să încerc.

Urăsc chimia. Dar chimia nu îmi face atât de mulți nervi precum Malakai.

Spre surprinderea mea, Malakai mă urmează. Nu face nimic altceva decât să se trântească pe canapeaua din fața mea și să se uite la mine.

O, fir-ar!

Scot o foaie albă şi un pix, căruia am să-i rod capacul de nervi până când o să-l nenorocesc.

Nu. Chiar nu am nici cea mai mică idee cum să rezolv exerciţiile astea şi, cu cât mă uit mai mult la ele, cu atât mă simt mai proastă. Dar decât să înfrunt privirea lui Malakai, mai bine stau cu nasul în carte. Îi arunc câte o privire din când în când, dar nu se schimbă nimic. Stă întins pe o lateralã, cu faţa spre mine. Şi mă priveşte cu nerușinare. Îşi trage nasul din când în când, însă, cu siguranţă, se simte mult mai bine decât ieri. A fost alarmă falsă. Poate că nici nu făcuse febră din cauza răcelii.

Scrâşnesc din dinţi. E acelaşi Malakai care ieri se plângea că moare şi voia legănat? N-are cum. Poate e geamănul malefic al acelui Malakai... suportabil.

Încerc să-mi văd de exerciţii şi să nu mă mai uit la el, dar e atât de linişte, încât îi pot auzi respiraţia, dacă mă concentrez.

Oftez adânc.

— Ce-i?

Nu îi răspund. O să îl ignor până la capăt. Se ridică şi deja mă bucur, gândindu-mă că o să plece. În schimb, vine şi se aşază pe marginea fotoliului. E mai sus decât mine şi mult prea aproape. Parfumul lui mă ia prin surprindere de fiecare dată şi am un sentiment de déjà vu. Tot ce am simţit ieri pare să revină şi e un moment prost. Foarte prost, dar nu am cum să împiedic asta. Închid ochii şi mai rău fac, pentru că acum mă concentrez pe ritmul respiraţiei sale şi pe al meu, care e mult mai rapid.

– Ce-i, Anna? Dă să văd.

Deschid ochii, dar refuz să mă uit la el. Îmi ia cartea din mână și aruncă o privire peste exerciții.

– Dă-mi ăla, zice, arătând spre pix.

Între timp ia și foaia și își găsește o poziție mai confortabilă, cu spatele rezemat.

– Amuzant, zice, în timp ce taie tot ce am reușit eu să scriu pe foaia aia. Dar e greșit.

Începe să scrie. Mai aruncă din când în când câte o privire în carte și continuă să scrie. O parte din mine crede că mă ia peste picior, însă când mă uit la el, îmi dau seama că e concentrat și, probabil, nu ar fi așa dacă ar scrie niște prostii pe foaia aia. O întoarce pe partea cealaltă și tot scrie, iar eu tot mă întreb ce naiba face, dar sunt prea încăpățânată ca să vorbesc cu el.

El scrie, iar eu mă uit ca o toantă. La el, nu la rezolvarea exercițiilor. O șuviță aproape îi intră în ochi, însă nu pare să observe. Dacă nu aș fi atât de încăpățânată, l-aș ruga să îmi explice. Dar sunt. Așa că tac.

– Hannah, riști cumva să nu treci la chimie?

– Mda.

Fir-ar!

Nu știu dacă am răspuns din cauză că mi-a spus Hannah sau din cauză că n-am observat nicio urmă de batjocură în vocea lui. Sau nu sunt atât de încăpățânată pe cât mă cred.

Îmi amintesc de lista pe care am făcut-o. O scot din ghiozdan și i-o dau.

– Ce-i asta?

– Lista cu toate proiectele la care m-am oferit să-ți fiu parteneră.

Și nu a fost simplu. A trebuit să vorbesc cu fiecare profesor în parte și, pe deasupra, să am grijă să nu afle restul colegilor.

– De ce?

O ia, dar nu se uită la ea. Privirea lui e fixată asupra mea.

– Pentru că ai nevoie de note? întreb pe un ton retoric.

– Credeam că vrei să nu mai trec nici eu.

Zâmbește. Nu e mult. E doar o umbră în colțurile buzelor, dar e acolo.

– Amuzant, mă strâmb. Ce-ți pasă?

– Nu-mi pasă.

Mă mai mir? Surprinzător, dar da. Scot telefonul din buzunarul de la blugi ca să arunc o privire la ceas. Nici nu apuc bine să îl deblochez, că Malakai deja a pus mâna pe el. S-a mișcat atât de repede încât nici nu mi-am dat seama ce avea de gând să facă.

– Elliot ți-a scris că s-a simțit bine în seara asta, pufnește în râs. Serios? Cine mai zice asta?

Malakai râde. Nu-mi vine să cred, dar chiar asta face. Își bate joc de Elliot, da. Însă râde, iar eu mă pierd pentru câteva clipe, neobișnuită cu sunetul. I se formează o gropiță în obrazul drept. Sunt invidioasă. Nu ar trebui să o aibă. Malakai nu o merită!

– Dă-mi ăla înapoi!

– Stai că mai scrie ceva.

Ridică telefonul și își dă capul pe spate.

– Acum, Malakai!

Mă rotesc și încerc să-l iau. Aproape mă cațăr pe fotoliu, dar tot nu ajung.

– Stai cuminte, că nu pot să citesc dacă te agiți.

Pufnesc nervoasă.

– Nu vrei să știi ce scrie?

Nu. Chiar nu vreau.

– Știu și eu să citesc.

– După modul în care ai rezolvat exercițiile alea, n-aș prea crede.

Îmi vine să-l împing de pe marginea fotoliului, dar nu o fac.

– Malakai!

– Îți zic oricum. Scrie că... O! Asta-i bună! Tipul ăsta e îndrăgostit de tine, Hannah!

Vai, Doamne!

O să mor. Din multe și diverse motive. Renunț la a mai fi drăguță și aproape mă urc pe el, încercând să-mi recuperez telefonul.

– Deci, nu-i iubitul tău, o zice ca pe o constatare. Îți place de el?

– Nu-i treaba ta!

– Atunci îți fac o favoare. Elliot, mă simt flatată, însă inima mea îi aparține lui Malakai, zice în timp ce tastează.

– Să nu îndrăznești! țip.

Malakai ridică telefonul cât de sus poate. Mă ridic în picioare, dar el nu pare agitat că o să-l recuperez. Probabil că deja a trimis mesajul și mă stresez inutil. Mă întind și, când mai am câțiva centimetri și pun mâna pe el, Malakai mă prinde cu o mână de talie. Sunt atât de surprinsă de asta încât mă dezechilibrez și doar el mă mai susține. Și mă trage mai aproape, lipindu-mă de el. Alunecă pe fotoliu și mă trezesc că stau deasupra lui, cu mâinile pe umerii săi.

Apropierea asta e mai mult decât pot îndura. Simt cum mă arde pielea acolo unde e mâna lui, iar mintea mi s-a blocat. Toată furia pe care o simțeam se risipește acum și rămân în urmă doar scântei a căror cauză nu o știu. Îmi ridic privirea și o întâlnesc pe a lui. Nu e încruntat, dar nici nu e... Sincer? Nu-mi dau seama ce simte Malakai acum. Nu ar avea motive să fie furios. Eu n-am avut nimic de-a face cu asta, dar cu Malakai nu se știe niciodată. Ar putea în orice moment să mârâie să mă ridic de pe el.

– Ești un idiot, îi spun printre dinți.

Scoate un sunet jos, undeva între un mârâit și un oftat de durere. Și abia acum îmi amintesc de piciorul lui. Doamne, cât sunt de idioată!

– Te-ai lovit?

Vreau să mă ridic, dar Malakai întărește strânsoarea din jurul meu. Pieptul mi se ridică și coboară

din ce în ce mai repede și mă rog să nu observe asta. Închid ochii pentru câteva clipe, încercând să mă liniștesc.

– Poate, răspunde arogant.

– Poate? Da sau nu? Nu-i amuzant, Malakai.

Până și eu pot să aud îngrijorarea din vocea mea.

– Ce-ți pasă?

Eu nu sunt Malakai. Eu nu pot spune că nu îmi pasă. Dar nu pot să spun nici că îmi pasă. Mă gândesc să îi spun că e suficient că i-am salvat viața o dată, dar nu cred asta și, chiar dacă aș crede, subiectul accidentului mi se pare a fi un teren destul de alunecos.

– Telefonul, Malakai.

– O secundă.

– Pe cine mai vrei să mai informezi că inima mea îți aparține? îl întreb ironică.

De data asta, chiar nu știu cum o s-o scot la capăt. Cum o să dau ochii cu Elliot mâine. Cum o să-i explic toată situația.

– Pe toată lumea, evident.

Malakai tastează ceva și, câteva secunde mai târziu, telefonul îi sună de undeva de sub mine, din buzunar.

– Dacă voiai numărul meu, tot ce trebuia să faci era să îl ceri.

Nici nu pot să fiu atât de nervoasă pe cât aș vrea.

– Și cum ar mai fi aflat lumea că inima ta îmi aparține?

– O să am grijă să le spun mâine că ăsta e visul tău. Şi mulţumesc, apropo.

– Pentru?

– Pentru că îmi îngreunezi viaţa.

Ochii lui mă cercetează curioşi. Aşteaptă o explicaţie, dar nu vreau să i-o spun. O să creadă că îmi pasă de el.

– Fir-ar, Hannah! Ce-i în mintea ta?

Îşi retrage braţul, iar eu mă ridic. De ce e atât de furios dintr-odată?

– Poate că ar fi bine să pleci.

Mă simt ca o idioată, stând aici, fără să înţeleg ce se întâmplă. Îmi ridic palmele nedumerită, încercând să obţin un răspuns de la el la o întrebare pe care nu i-am adresat-o. În urmă cu un minut mă lipea de el, deşi nu-mi amintesc să fi cerut eu asta, iar acum îmi spune că ar fi bine să plec?

– Malakai?

– Pleacă!

– Ce naiba?

– Anna, ieşi!

Mă conformez. Îmi strâng lucrurile şi plec, însă dacă are impresia că o să mă întorc mâine, se înşală.

Îmi ești datoare cu o favoare

Am pregătit un întreg discurs. L-am repetat de cel puțin zece ori. Includea scuze și tot ce am considerat eu necesar să îi spun lui Elliot ca să încerc să dreg ce a făcut Malakai. Apoi am hotărât că mai bine ar fi să îi spun adevărul. La urma urmei, nu e un secret întunecat, deși, sincer, Malakai așa se simte.

Malakai e secretul meu și nu mă simt pregătită să îl împărtășesc cu nimeni.

Însă Elliot nu a venit astăzi la școală. Emily mi-a spus că a răcit, deși aseară nu a dat niciun semn că s-ar îmbolnăvi. M-am simțit prost întreaga zi, iar asta doar din cauza lui Malakai. Dar nu am fost furioasă. Nu știu de ce, însă o parte din mine mai degrabă îl acuză pe Elliot decât pe Malakai. Știu că nu e corect, însă cine mai trimite genul ăla de mesaje?

Nu e vina lui Elliot.

Nu e nici vina lui Malakai.

E vina mea?

Ba nu. M-am răzgândit. E vina lui Malakai. Și sunt sigură că asta i-a făcut inima aia de gheață să tresalte de bucurie. Să se mai topească puțin. Lui Malakai îi place să își bată joc de ceilalți. Iar eu sunt acolo, la îndemână. Doar că nu astăzi.

Nu am mers astăzi ca să îl văd și nici nu am sunat ca să îi spun asta Martei.

E trecut cu mult de ora șapte, iar eu stau în camera mea, copiind exercițiile pe care le-a rezolvat Malakai. Nu-mi vine să cred că îi sunt recunoscătoare pentru asta.

Cum poate să fie atât de enervant, să mă scoată din minți, dar totuși să nu pot să fiu nervoasă pe el? Pentru că oricât de furioasă am fost aseară, acum sunt calmă. Orice urmă de furie s-a risipit și încep să mă întreb ce face.

Sunt o idioată.

Sunt, într-adevăr. Dacă nu aș fi, aș fi renunțat de mult să mai fiu bătaia lui de joc.

Termin de copiat exercițiile, apoi mă pregătesc să fac un duș și să mă culc. E aproape zece, dar orele alea pe care le-am petrecut cu Malakai m-au epuizat mai mult decât orice altceva în întreaga mea existență. Îmi dau tricoul jos și mă îndrept spre baie. Dau drumul la apă, apoi mă întorc în cameră, să caut un tricou în care să dorm.

Și fix în secunda asta primesc un mesaj.

Îmi ești datoare cu o favoare.

Măresc ochii la ecran, apoi îmi dau capul pe spate și pufnesc pe nări. Nu-mi vine să cred că face asta.

Și am nevoie de ea. Acum.

Acum? În clipa asta? După ce nu a spus nimic toată ziua?

Și ce ai vrea să fac? tastez nervoasă înapoi.

Ai zece minute.

Am zece minute ca să ce? Pufnesc, apoi arunc telefonul pe pat și mă îndrept spre duș. Nu ar fi trebuit să îi răspund. Acum nu mă pot gândi decât la asta. La ce favoare vrea Malakai. Cunoscându-l, nu poate fi nimic care să-mi aducă nici cel mai mic strop de fericire. Probabil implică multă răbdare din partea mea, ca la sfârșit tot eu să fiu cea care se alege cu o mulțime de nervi. După ce ies de la duș, mă spăl pe dinți și îmi desprind părul, dar în loc să mă schimb și să mă bag în pat, deschid dulapul și scot niște haine curate. Trag pe mine niște blugi negri și un pulover larg, iau setul meu de chei și niște bani din portofel.

Chiar fac asta?

Bunica probabil doarme la ora asta, dar o să îi explic mâine totul dacă mă va întreba. Acum, oricum nu aș ști ce să îi spun. Nu știu ce îi trece prin cap lui Malakai. Îmi iau bocancii în picioare, trag paltonul pe mine și ies.

E îngrozitor de frig și deja îmi regret decizia. Ce-o fi în mintea mea de m-am îmbrăcat și merg să văd ce vrea? Chiar nu am niciun pic de voință ca să lupt împotriva lui Malakai?

Când ajung, deja sunt suficient de prost dispusă din cauza frigului. E târziu și nu bat la ușă. Nu vreau să o trezesc pe Marta, în cazul în care doarme.

Am ajuns. Ce vrei?

Îmi tremură mâna pe telefon. De parcă vrea să își bată joc și mai mult de mine, Malakai îmi răspunde abia după cinci minute.

E deschis.

Apăs pe clanță, deși nu mă simt confortabil făcând asta. Nu e nicio lumină aprinsă și, după ce închid ușa în urma mea, mă lupt cu o beznă completă. Nu mă pot obișnui, oricât aș încerca, și nu știu pe unde ar trebui să o iau. Sunt multe obiecte de care m-aș putea împiedica.

– Ai cumva un picior în ghips și eu nu știu? aud vocea lui Malakai. Ți-a luat o veșnicie să ajungi.

Inspir. Expir. Nu îl pot lăsa să mă enerveze la nici cinci secunde după ce a deschis gura.

– Ți-a mai spus cineva că ești un ticălos?

– Mi s-a spus și mai rău.

Îi aud pașii, dar nu pot să disting unde se află. Scot telefonul din buzunar, decisă să fac puțină lumină. Simt una dintre mâinile sale pe umărul meu și mă rotesc din instinct, încercând să ignor faptul că stomacul mi s-a strâns într-un ghem. Nu înțeleg cum a putut să se miște atât de silențios.

– Malakai?

– Da, Anna.

Mâna lui alunecă peste brațul meu, apoi se oprește pe talie. Am un palton și un pulover, dar tot simt cum mă furnică pielea în locul în care s-a oprit mâna lui. Și fir-ar el să fie de parfum care îmi amestecă toate simțurile! Felul în care reacționez când e în preajma mea mă derutează suficient încât să nu mai acord o așa mare importanță faptului că mi-a spus din nou Anna.

– Ce vrei?

E atât de greu să nu mă las distrasă de el, mai ales când se apropie atât de mult de mine. Am impresia că își ține capul înclinat și se uită la mine, dar e prea întuneric ca să pot fi sigură. Disting doar conturul corpului său și cam atât.

— Și de ce e atât de întuneric? adaug.

— Pui prea multe întrebări.

De ce îi simt răsuflarea incredibil de aproape de fața mea?

— Știi să conduci?

Da. Am permis? Nu. Ce îi pasă lui dacă știu să conduc?

— Nu, mint.

— Nu-i nimic. Înveți acum.

Aș vrea să îmi poată vedea și el nedumerirea care mi s-a întipărit pe chip.

— Malakai, despre ce vorbești?

— Hai, zice fără să se deranjeze să-mi răspundă.

— Nu.

Îl aud oftând.

— M-am așteptat la asta, pufnește. Spune ce vrei.

Eu, în schimb, nu m-am așteptat la asta. Nici ca el să fie dispus să îmi ofere ceva, nici să știe că nu o să mă urnesc de aici așa, pur și simplu. Cred că Malakai începe să mă cunoască și mă simt în dezavantaj.

Ce vreau?

– Să-mi spui de ce te-ai enervat ieri.

– Nu, zice răspicat.

Evident că nu. Îi place să îl ia pe nu în brațe. Să-l îmbrățișeze și să fie prietenul său cel mai bun.

– Să îți ceri scuze, atunci.

– Ai o slăbiciune pentru scuze.

– Nu, îl contrazic. Am o slăbiciune pentru bunele maniere.

– Fir-ar să fie, Anna! mârâie nervos.

Să fie ce vrea el, dar eu de aici nu mă mișc până nu aud niște scuze. Poate că nu vrea să îmi explice de ce s-a comportat atât de ciudat, însă e capabil să spună niște scuze amărâte.

– Îmi pare rău.

– Nu pari foarte sincer.

Pufnește. Chiar dacă e întuneric și nu pot să-i disting clar trăsăturile, îl simt încordat. Emană o tensiune ciudată, pe care o simt în fiecare nerv din corp și mă indispune.

– Îmi cer scuze, Hannah. Acum mergem?

– Nu, oftez dezamăgită. Tot nu m-ai convins.

– La naiba, Hannah! Vorbești serios?

– Înjurăturile nu te ajută chiar deloc.

Zâmbesc și mă bucur că el nu mă vede. Înjuratul e o reacție. Poate că nu una potrivită, dar tot e ceva. Și prefer asta decât să devină din nou indiferent și ignorant. Sunt

oarecum dezamăgită de mine. Că mă aflu aici, în primul rând. Că prefer să îl aud înjurând decât să nu vorbească.

Tresar, simțindu-i o mână pe obrazul meu și răsuflarea din ce în ce mai aproape. Ce Dumnezeu se agită în stomacul meu? Nimic nu se poate agita acolo. N-are voie. Pentru că o să mă împotrivesc la orice sentiment pe care s-ar putea să-l dezvolt pentru Malakai.

Stăm așa câteva secunde, în tăcere. Închid ochii. Chiar și așa, tot îi simt privirea fixată asupra mea. Îmi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor și e suficient. Acum mă simt de parcă ceva a luat foc în interiorul meu.

— Hannah, îmi șoptește numele pe un ton atât de jos, încât simt cum oasele mi se lichefiază. Îmi cer scuze pentru comportamentul meu de ieri.

Sună convingător și sunt atât, dar atât de aproape de a-l ierta, apoi el adaugă:

— Dar acum ești din nou stresantă și s-ar putea să mă enervez, și nu o să-mi mai cer scuze de data asta.

Nu putea lăsa lucrurile așa cum erau. Eram dispusă să trec cu vederea și să îl iert, însă acum îmi vine să-i trag una.

— Malakai, șoptesc încercând să maschez iritarea pe care o simt. Ești un ticălos și jumătate. Îți urez mult succes în a-ți găsi un prieten care să te suporte, pentru că mie mi-a ajuns.

Îi feresc mâna de pe obrazul meu, apoi mă rotesc și bâjbâi după ușă. Nu-mi vine să cred că m-am deplasat până aici pentru... ce? Pentru încă o doză din nesimțirea lui Malakai? Ca să fiu tratată ca ultimul om? Habar n-am

cu ce fel de oameni a avut Malakai de-a face, însă eu nu mă las călcată în picioare atât de uşor. Pentru asta ar trebui să îi mulţumesc mamei mele. Poate că ăsta e singurul lucru pentru care trebuie să îi mulţumesc. Nimeresc clanţa şi las uşa deschisă în urma mea. N-am de gând să fac vreo scenă. Malakai trebuie să îşi asume comportamentul ăsta copilăros.

– Hannah! strigă în urma mea.

Îl ignor. O să încep să plâng în curând şi nu vreau ca el să vadă că poate să ajungă la mine. Că eu îi permit asta, la urma urmei.

– Hannah, te rog!

Picioarele mele refuză să se mai mişte, de parcă au fost fermecate de cuvintele lui. Mă ajunge din urmă şi se opreşte în faţa mea. Nici nu-mi ridic privirea. Sunt furioasă că m-am oprit din cauza a două cuvinte.

– Hannah?

– Ce vrei? mârâi la el pe acelaşi ton pe care îl folosea el în primele zile.

– Te rog.

Clatin din cap.

– Haide, Hannah. Nu m-ai auzit? Am zis *te rog* din proprie iniţiativă.

– Felicitări!

Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Malakai. Nu ştiu de ce e aşa şi nici ce sau cine l-a determinat să fie aşa, însă...

M-am oprit. Iar asta înseamnă că sunt dispusă să îi mai acord o şansă. Dacă are de gând să profite sau nu

de ea, îl privește. Îmi ridic privirea și o susțin pe a lui. Se uită serios la mine, de parcă mă vede pentru prima dată. De parcă era convins că nu vorbesc serios, iar acum începe să își dea seama că am ajuns la limita răbdării.

Încă de când am venit aici, nu ai făcut nimic altceva decât să mă tratezi ba cu indiferență, ba cu ironie. Te-am lăsat să mârâi și să țipi și chiar ți-am acceptat copilăriile. Nu am făcut nimic altceva decât să mă comport frumos cu tine. Dacă ți-am spus ceva aiurea, a fost pentru că tu m-ai determinat să o fac. Mi-am făcut timp pentru tine, chiar dacă nu eram obligată. Dar ești dat peste cap, Malakai! Ești atât de dat peste cap, încât alungi pe oricine vrea să fie în preajma ta. În câteva săptămâni, m-ai epuizat pur și simplu! Dar am venit, totuși. Din nou.

— Spune odată ce vrei sau lasă-mă să plec.

Știu că dacă i-aș spune tot discursul ăla nu ar conta. Pentru că lui nu îi pasă. Cel mai probabil, doar și-ar bate joc de mine, așa că decid să nu spun niciun cuvânt din el.

— Noapte bună! pufnește.

Tipic Malakai. Nici nu știu de ce, chiar și pentru o secundă, m-am așteptat la altceva din partea lui. Înainte să plec, îi mai arunc o privire. Nu recunosc expresia de pe fața lui. Arată de parcă nu se poate hotărî dacă să spună ceva sau nu.

Așa că cedez.

Refuz.

Refuz să cred că e adevăratul el ce mi-a arătat Malakai până acum.

Și decid să caut binele în tot răul din el.

N-ar trebui. O să mă sece de puteri și de răbdare, însă mi-am făcut o promisiune în acea zi.

O să-l găsesc pe Malakai.

– Kai?

Îi prescurtez numele cu speranța că asta va mai diminua din toată tensiunea care plutește între noi.

– Da, Hannah.

– Zi-mi un lucru sincer. Unul singur.

Îl privesc cu ochi mari, în pragul plânsului. Mă aduce într-o stare din care nu știu cum să ies. Într-o secundă e rece, în următoarea se apropie de mine, apoi țipă la mine să plec, mă trage mai aproape, mă îndepărtează, înjură, își cere scuze. Și toate astea, în mai puțin de un sfert de oră.

Puteam să fiu mult mai răutăcioasă. Puteam să îi cer niște scuze din nou sau să mă roage să rămân.

Dar cuvintele lui sunt goale și nu mă încălzesc cu nimic.

Manipulează cuvintele și le folosește mereu în interesul lui. Iar când e cazul, Malakai e capabil să le transforme în arme.

– Marta și-a luat o zi liberă. Cred că s-a cam săturat de mine.

Ochii mei încă sunt înlăcrimați, dar el rânjește. Și nu durează mult până când încep să râd și eu. Cu siguranță, nu m-am așteptat la asta.

Dar e un răspuns adevărat la ceva ce am întrebat eu înainte. Mă mulțumesc cu atât pentru moment.

— Deci? îl întreb. Ce pot să fac pentru tine, D'Andre?

Apare o sclipire de triumf în ochii lui. Știe că tocmai am pierdut runda asta.

Ciocolata nu-mi dă bătăi de cap

— O! rânjește. Îmi spui pe numele de familie. Nu m-ai iertat încă.

— N-aveam ce să îți iert, răspund oarecum indiferentă.

— Sau sunt prea irezistibil ca să te superi pe mine, continuă să rânjească.

— Ai vrea tu, pufnesc. Perioada ta de glorie a trecut, D'Andre.

— Hai să mergem, zice morocănos. Mi-e frig.

Malakai are un hanorac negru, larg chiar și pentru el, însă tot în pantaloni scurți e. Poate îi e frig. Poate vrea să mă facă să mă simt prost, pentru că am vrut să plec și l-am forțat să iasă după mine, deși, practic, eu nu am făcut nimic. Sau poate că nu vrea să vorbească despre trecut.

— Îmi spui odată despre ce e vorba? Și când îți scoate ghipsul ăla? îl întreb irascibilă.

Am impresia că vorbesc singură. Malakai o ia pe lângă conac și mă lasă în urmă.

— Văd că te descurci foarte bine și singur, mormăi în barbă, chiar dacă nu mă aude.

O iau pe urmele lui și aproape alerg. Pentru un om care are un picior în ghips și se sprijină într-o cârjă, se mișcă repede.

Are doar picioare lungi, îmi zic apoi.

— Ai de gând să mă aștepți?

Trec furioasă pe lângă el, deși nu știu unde mergem. Înconjurăm conacul și o luăm prin spatele lui, pe o alee. Abia acum văd că mai încolo se află încă o clădire.

— Unde mergi, Anna?

— Mai spune-mi o dată așa și jur că te lovesc.

— Ai vrea tu.

Poate. Uneori. Jumătate din timp. Optzeci la sută din timp. Îl aștept și îl las să o ia înaintea mea. Ne îndreptăm spre clădire. Malakai scoate niște chei din buzunar și le rotește pe deget. Ne apropiem și îmi dau seama că ceea ce credeam eu că ar fi vreo anexă a casei unde Malakai plănuiește să îmi îngroape cadavrul e un garaj. Înghit în sec și încetinesc pasul.

— Nu-mi place asta, D'Andre.

— Ce nu-ți convine acum?

— Atitudinea ta, pufnesc disprețuitor, deși nu despre asta era vorba.

— Vrei să-mi cer scuze?

Îmi dau ochii peste cap. Nu știu de ce, dar nici măcar nu mă mai enervez. Pot să îl tratez și eu așa, dacă asta e ceea ce vrea.

– Vreau să taci.

Nu-i bun. Nu vreau să tacă. Vreau să vorbească şi să îmi explice ce naiba e în mintea aia complicată a lui, dar cum să spun asta acum, după ce tocmai i-am spus să tacă?

Nu pot să fiu ca Malakai.

Nu mă pricep la asta.

– Malakai... serios acum... ce naiba facem aici?

– Acum am voie să vorbesc?

Mă uit la maşina din faţa mea. Nu ştiu de ce aveam impresia că Malakai ar fi genul care ar conduce mai degrabă... orice altceva în afară de un Jeep. Apoi mă uit la el şi din nou la maşină. Apoi la piciorul lui şi încep să înţeleg de ce m-a întrebat dacă am permis.

Mă bate cu mâna pe umăr. Privesc modul în care i se arcuieşte o sprânceană, în acel mod arogant şi specific lui. Îşi ridică mâinile în aer, aşteptând să spun ceva.

– Poţi să vorbeşti.

Mă simt ridicol când îi spun asta. Mă simt de parcă am de-a face cu un copil.

– N-am nimic de zis.

Zâmbeşte cu un colţ al buzelor şi mă întreb dacă nu cumva încep să simt lipsa acelor zile pe care le petreceam uitându-mă în linişte la peşti.

– Tu n-aveai şofer?

– Mătuşa mea are şofer. Dar el nu e deloc distractiv.

Şi ce? Eu sunt? Clatin din cap, încercând să îi dau de înţeles că nu mergem nicăieri.

– Haide, Hannah! Nu ai deloc spiritul aventurii.

– Ba da, am. Şi e direct proporţional cu buna ta dispoziţie.

– Dacă promit să fiu binedispus, plecăm de aici înainte de răsărit?

Arată de parcă încearcă să îşi reprime zâmbetul. Un Malakai binedispus? Asta e măcar posibil? Mă gândesc ce risc şi ce aş avea de câştigat.

Mă pot alege cu cazier. Asta se pune la câştiguri?

– Nu cred că merită, zic în cele din urmă.

Malakai mă ignoră şi îmi aruncă cheile. Le prind instinctiv, dar asta nu înseamnă că m-am hotărât să merg cu el. Îşi freacă barba meditativ cu două degete, apoi îşi fixează privirea asupra mea.

– Nu doar că o să fiu binedispus, dar o să-ţi şi răspund la câteva întrebări.

– Câteva?

– Două, rânjeşte.

– Patru.

Rânjetul i se transformă într-un zâmbet.

– Trei.

Nu cred că o să obţin mai multe.

– Bine, cedez. Trei.

Îmi face cu ochiul, apoi se îndreaptă spre maşină. Eu nu mă mişc. Gestul lui m-a luat prin surprindere. Îşi sprijină cârja de perete, apoi urcă în maşină. M-aş oferi să îl ajut, însă nu vreau să ţipe din nou la mine.

— N-ai nevoie de aia? îl întreb când urc la volan.

— Nu cobor.

Mă încrunt. Unde Dumnezeu mergem?

— Nu-ţi pui centura?

— Mă incomodează, îmi răspunde în doi peri.

— Pe tine şi pe bunica.

Nu îi spun că tocmai din cauza ignoranţei ăsteia a avut accidentul. Din cauză că mergea pe linia dintre cele două benzi, cu o viteză mult prea mare. Nu a fost în totalitate vina lui, dar poate că ar fi reuşit să scape dacă... Nu contează. Oricum nu o să-i spun asta.

Durează puţin până îmi amintesc cum se conduce şi până mă acomodez cu maşina. El rânjeşte ca un idiot în tot timpul ăsta.

— Ce? Crezi că tu te descurci mai bine?

— Sunt sigur că m-aş descurca mai bine şi dacă aş avea ambele picioare în ghips.

Îmi dau ochii peste cap şi încerc să nu mă las distrasă de el. Îmi dă indicaţii din când în când, dar conversaţia noastră se limitează la asta.

E ciudat. De obicei, în preajma lui Malakai mă cuprinde un sentiment neliniştitor şi o stare de agitaţie, ambele provocate doar de prezenţa lui, însă acum nu

se întâmplă așa. Sunt calmă. Pentru că el e calm. Cum e posibil așa ceva? N-ar trebui să mă las influențată de starea lui Malakai. Ar trebui să fiu speriată, pentru că eu sunt cea care se află la volan. Ar trebui să acord mai multă importanță faptului că nu am carnet. Malakai are o influență proastă asupra mea, dar știu că asta e ceva ce aș fi de acord să fac oricum, chiar dacă nu ar fi el.

Ne îndreptăm spre ieșirea din oraș și, tocmai când vreau să îi spun că mai bine ne întoarcem, mă pune să opresc.

— Și acum?

Are un zâmbet răutăcios, care nu îmi place. Ne aflăm în fața unei case mici, fără etaj.

— Acum, cobori și bați la ușă. De restul am avut eu grijă. Stai, zice de parcă și-ar fi adus aminte de ceva.

Își scoate portofelul din buzunarul de la hanorac și îmi întinde câteva bancnote.

— Ce-i cu ăștia?

— Să îi dai doamnei Katherine.

Răspunde de parcă îl deranjează să o facă.

— Îmi dă aur la schimb? întreb în timp ce încerc să număr bancnotele din mâna mea.

— Coboară odată, Hannah.

Fac întocmai cum mi-a spus, pentru că știu că nu îmi va răspunde la întrebări. Nu știu la ce să mă aștept și nu mă grăbesc să ajung la ușă. Nu știu cine e doamna Katherine și nici ce trebuie să îmi dea, asta în cazul în care trebuie să iau ceva de la ea. Sper doar să nu fie droguri.

– Mai cu viață, Anna!

Îi arunc o privire furioasă peste umăr. A deschis portiera și s-a rotit cu picioarele afară. Își bălăngănește piciorul fără ghips ca un copil răzgâiat, ceea ce și e uneori.

– Încearcă tu, dacă ai impresia că te miști mai repede.

– Hai, mai cu viață!

Mă opresc în fața ușii. Malakai e incapabil să se comporte frumos, chiar și atunci când promite că o va face.

– Bate la ușă! strigă la mine.

Pentru ce fac asta? Îi sunt datoare cu o favoare pentru că nu își lua pastilele care, de altfel, erau pentru binele lui?

Malakai se distrează pe seama mea. Îmi sucește mințile și nu mai gândesc logic, altfel acum m-aș afla în pat. Departe de Malakai.

Inspir adânc și bat la ușă. Nu durează mult și îmi deschide o fată cam de vârsta mea. E șatenă și are trăsături drăguțe. Mă scrutează cu ochii ei aproape negri, apoi privește pe lângă mine. Îmi dau ochii peste cap pe măsură ce zâmbetul ei se lărgește. Și devine din ce în ce mai larg, iar eu încep să mă simt în plus.

– Hei, Les! îi zice Malakai.

Ea își flutură mâna în direcția lui. Când face asta, văd că are tatuat un fluture pe încheietură.

– Cum ești? îl întreabă. Nu te-am mai văzut de mult.

Dacă ești atât de dornică să-l vezi, încearcă să-l vizitezi.

– Minunat. Poți s-o chemi puțin pe Katherine?

Les nu pare să se grăbească deloc. A și uitat complet de prezența mea. Ignoră și întrebarea lui Malakai.

– Când te întorci la școală?

Am zis eu că e drăguță? E naivă. Are impresia că zâmbetul ei o să îi înmoaie sufletul lui Malakai și că vor trăi o minunată poveste de dragoste. Nu vreau să o dezamăgesc, dar *1) Malakai nu are suflet* și *2) chiar dacă ar avea, povestea aia s-ar sfârși prost.* Pentru că e Malakai, la urma urmei.

Iar eu nu vreau să asist la toată scena asta. Sunt aici ca să o văd pe doamna Katherine, oricine ar fi, așa că îmi fac loc pe lângă Les și intru în casă.

– Hannah! îl aud strigând în urma mea. Să-i mulțumești!

De parcă nu aveam de gând să o fac. Are impresia că eu sunt el? Poate că în preajma lui nu dau mereu dovadă de bun-simț și bune maniere, însă le am. Și am fost nevoită să le folosesc întreaga mea viață până să mă mut aici. Dar nu ajung nicăieri dacă mă comport frumos în preajma lui Malakai, iar lui oricum nu îi pasă.

– Doamnă Katherine? întreb nesigură.

Nu mă pot baza pe ajutorul lui Les. E prea fermecată de prezența lui Malakai.

– Doamnă Katherine? repet, sperând să mă audă cineva.

– Sunt în bucătărie, îmi răspunde o voce joasă de femeie.

Nu știu unde e bucătăria, așa că nimeresc mai întâi în sufragerie. Apoi, mă rotesc bezmetică până când reușesc să dau de bucătărie. E o casă normală, cam ca a bunicii. Departe de a avea orice asemănare cu conacul.

– Bună seara, îi zâmbesc femeii din fața mea.

Nu pare să aibă mai mult de cincizeci de ani. E atât de slabă, încât pare firavă și simt o nevoie ciudată de a o îmbrățișa. Peste rochia crem poartă un șorț și în aer se simte miros de prăjituri proaspăt făcute.

– Bună...

– Hannah, îi explic. Sunt... prietenă cu Malakai. M-a trimis ca să...

Îmi dați drogurile?

Sper că ea știe despre ce vorbesc, că eu habar n-am.

– Sigur. Malakai a sunat ceva mai devreme.

Îmi scapă ceva din vedere.

– Uite, acolo, îmi face semn spre o cutie de carton care se află pe un colț al mesei. Eu sunt murdară pe mâini.

Mă uit suspect la cutie.

– Mulțumesc.

– Malakai e bine?

Iau cutia cu grijă, neștiind ce se află înăuntrul ei. Clipesc nedumerită. Cine este această doamnă Katherine?

– Da. E... e ceva mai bine.

– Mi-a părut atât de rău când mi-a spus Marta despre accident. Aș fi trecut să îl văd, dar cred că nu avea nevoie de musafiri. Ești prietena lui?

Doamna Katherine e prea simpatică. Nu o pot uri, chiar dacă îmi pune unele întrebări la care nu pot să răspund.

– Cred că se poate spune și așa, zâmbesc fad.

Prietena. Nu iubita. Un fel de prietenă. O relație foarte, foarte ciudată.

– Băiatul ăla e tare complicat.

Nici n-aveți idee!

– Uneori, da.

Chiar îi iau apărarea lui Malakai? Trebuie să ies de aici înainte să mai fac sau să spun și alte lucruri care reușesc să mă înspăimânte. Pentru că, vorbind cu doamna Katherine, realizez că e adevărat. Malakai e complicat. Uneori. Alteori e... Malakai. Nu-mi pot explica nici măcar mie ce simt, darămite altcuiva.

– Vă mulțumesc mult!

Îmi amintesc de banii pe care i-am băgat în buzunar chiar înainte să cobor din mașină. Mă simt prost să îi dau bani unei femei pe care nu o cunosc, pentru un conținut misterios al unei cutii.

– Vă las ăștia aici.

Nu știu cum să o zic altfel, așa că îi las banii pe masă, apoi dau să plec.

– Noapte bună şi mulţumesc încă o dată!

– Noapte bună, Hannah! Ai grijă de Malakai.

Priorităţile mele:

1) să îmi îmbunătăţesc notele;

2) să am grijă de Malakai;

3) să nu cumva să cedez într-o zi

şi să-l omor pe Malakai.

De fapt, cred că prioritatea numărul 3 e prima.

N-ar trebui să mă surprindă că Les s-a apropiat între timp de Malakai. Acum stă sprijinită de portieră şi are o mână pe umărul lui. El are o expresie dezinteresată pe chip şi pare aproape plictisit.

– Ea cine e? întreabă Les în timp ce eu înconjur maşina.

– Iubita mea.

Aproape scap cutia din mână. Malakai nu cred că o să înceteze vreodată să mă ia prin surprindere.

– În visele tale, D'Andre.

Les priveşte când la mine, când la el, nedumerită.

– Dacă vrei să mai stai aici, nu mă deranjează.

Urc la volan şi nu durează mai mult de o secundă până să îmi dispară toată buna-dispoziţie. M-ar deranja. Şi mă deranjează că m-ar deranja. Şi mă urăsc pe mine

câteva secunde, apoi îl urăsc pe Malakai pentru că, în ciuda faptului că e un mofturos și jumătate, mă dă atât de tare peste cap.

— Glumește, zice el în timp ce revine în poziția normală. E doar supărată pe mine.

— Bine. Atunci ne mai vedem, răspunde Les confuză.

Tipic Malakai, îi trântește portiera în nas, fără să îi mai spună altceva. Îi dau cutia misterioasă, apoi îmi pun centura și pornesc fără să îi adresez vreun cuvânt.

— Puteai să îmi dai o mână de ajutor, pufnește, referindu-se la Les.

— Ești mare. Te descurci și singur.

Strâng volanul cu putere între degete, deși simt nevoia să îmi înconjur stomacul cu un braț și să încerc să liniștesc orice se agită acolo.

— Ce-i cu tine? mă întreabă pe la jumătatea drumului.

— Nimic.

— Mhm. Sigur? Ce ai?

Îmi concentrez atenția asupra drumului. Partea proastă e că nici măcar nu sunt nervoasă pe el. Sunt nervoasă pe mine. Am petrecut prea mult timp cu Malakai. Se pun la socoteală chiar și orele în care el nu a vorbit deloc. Acum mă gândesc la fiecare secundă.

Cât. Pot. Să. Fiu. De. Idioată.

— Hannah!

– Ce vrei?

– Ce ai?

– Nimic.

Se roteşte puţin spre mine şi îşi încrucişează braţele la piept.

– Ce-i în cutie? încerc să schimb subiectul.

– Spune-mi ce-i cu tine.

– Nu-i nimic cu mine, Malakai. Cine e Katherine?

Şi cine e Les?

– Serios? pufneşte. Chiar vrei să îţi iroseşti una dintre întrebări pe Katherine?

Aş putea să îl întreb despre accident. Sau despre părinţii lui. Asta ar face orice om normal dacă s-ar afla în locul meu, însă e evident că eu nu mă încadrez în acea categorie. Dacă ar fi aşa, atunci nu m-aş afla aici. Nu cu Malakai. Şi nu vreau să profit de întrebări ca să îl forţez să îmi spună nişte lucruri despre care nu vrea să vorbească.

Aşa că bănuiesc că nu o să aduc în discuţie nici accidentul şi nici familia lui.

– Tot îmi rămân două, aşa că... de ce nu?

Îşi înclină capul spre dreapta şi mă priveşte. Îi arunc o privire fugitivă, dar nu-mi dau seama la ce se gândeşte.

– Katherine e sora Martei. M-a rugat să trec pe la ea azi şi să văd dacă e bine, dar sunt sigur că nu a fost decât o metodă să mă scoată din casă.

Zâmbesc şi o felicit pe Marta în gând.

– Şi ce e în cutie?

– Asta ar fi a doua întrebare, mă avertizează.

– Şi ce o să faci după ce o să mai pun o întrebare? Nu o să mai vorbeşti cu mine?

– Cel mai probabil.

Îmi dau ochii peste cap.

– Deci, vrei să îți răspund la asta sau nu?

Nu vreau să pară că dau înapoi. Încuviințez.

– Trufe de ciocolată. Katherine avea o cofetărie în oraş acum mulţi ani. Şi doar ca să ştii, oricum ai fi aflat ce e în cutie.

– N-aveam de unde să ştiu, ridic din umeri. Sincer? Ai putea în orice moment să ţipi la mine şi să-mi spui să plec doar ca să mănânci trufele alea singur.

Râsul lui mă distrage destul de mult. Mai e ceva la mijloc. Ceva ce nu îmi spune. Oricât de bune ar fi trufele alea, nu cred că valorează cât a plătit pe ele. Însă mai am o singură întrebare şi nu vreau să mi-o irosesc. Poate că se simte vinovat faţă de Marta, dar nu ştie cum să îi arate asta, aşa că încearcă să o ajute pe sora ei.

Drumul la întoarcere se dovedeşte a fi mai scurt şi ajungem înapoi la conac mult mai repede decât mi-aş dori.

Tot nu-mi vine să cred că m-a scos din casă pentru nişte trufe. Credeam că are o urgenţă. Că favoarea pe care i-o datoram m-ar fi costat scump.

Parchez în garaj, apoi cobor.

– Mori dacă îmi dai o mână de ajutor?

Bine ai revenit, Malakai.

Ocolesc maşina şi îi iau cutia din mână.

– Mai ai o întrebare, îmi aminteşte, în timp ce ne îndreptăm spre casă.

– Pe care poate că nu vreau să o irosesc azi.

– Numai acum îţi răspund.

Sunt destul de sigură că nu asta a spus, dar nu are niciun rost să mă cert cu el acum.

– Poate nu mă mai interesează nimic, mint cu nerușinare. Noapte bună!

– Nu intri?

Doamne, arată de parcă tocmai i-am rănit sentimentele. Încerc să nu râd şi mă dau un pas în spate.

– Nu.

– De ce?

Pare confuz.

– Pentru că, cel mai probabil, peste un sfert de oră o să ţipi la mine şi o să îmi spui să plec. Pentru că, cel mai probabil, o să redevii nesimţit şi o să te comporţi de parcă te deranjează prezenţa mea, deşi tu mă inviţi înăuntru. Pentru că nu, Malakai. Nu!

Am ridicat tonul pe parcurs, iar acum îmi trag răsuflarea. N-ar fi trebuit să las să se întâmple una ca asta, dar m-a indispus toată situaţia cu Les şi... sunt atât de penibilă în momentul ăsta.

— Ține. Noapte bună!

Îmi trânteşte cutia în braţe, apoi intră în casă şi închide uşa în urma lui. Îmi acopăr gura cu mâna, întrebându-mă: ce naiba s-a întâmplat?

Mă aşez pe trepte. Nu ştiu dacă să merg acasă sau să intru după el şi să întreb care-i problema lui.

Până mă hotărăsc, deschid cutia şi iau o trufă. Mi se topeşte în gură şi închid ochii, renunţând să mă mai gândesc pentru câteva secunde la Malakai.

Am ciocolată. Nu am nevoie de Malakai.

Ciocolata nu e nesuferită.

Ciocolata nu-mi dă bătăi de cap.

Spune-mi un secret

Ar trebui să plec.

În schimb, mai iau o trufă. Mă bosumflu şi, chiar dacă-mi spun că nu ştiu de ce, undeva, într-un colţ al sufletului în care nu vreau să trag cu ochiul, ştiu cauza.

Malakai.

Mă derutează atitudinea lui. Nu am spus nimic rău. I-am enumerat doar motivele pentru care nu am vrut să intru. Motive întemeiate, care ştie şi el că sunt adevărate.

Ce a făcut Malakai?

Mi-a trântit uşa în nas, ca de obicei.

Aproape că îmi vine să râd de prostia mea şi de faptul că încă mă aflu aici.

Isis şi Osiris îşi fac apariţia de undeva din spatele casei. Nu mi-am dat seama nici până acum cum ajung ei în casă, însă bănuiesc că există vreo uşă pentru ei pe undeva prin spatele casei. Îmi dau ocol de câteva ori, adulmecă trufele, apoi se aşază lângă mine. Îi privesc tristă, încercând să le explic din priviri că stăpânul lor e sărit de pe fix şi că nu ştiu ce să fac.

Vreau să plec.

Vreau să rămân.

Tresar speriată când aud ușa deschizându-se în spatele meu. Închid ochii și mă pregătesc pentru replicile acide ale lui Malakai.

— Îți aduc o pătură sau intri?

Deschid gura ca să spun ceva, dar habar n-am ce, așa că tac. Malakai s-a lovit la cap în cele zece minute sau cât a trecut de când stau eu aici?

— Anna?

Malakai în niciun caz nu poate fi sută la sută politicos. Poate șaizeci-patruzeci, însă în niciun caz în totalitate. Asta, când nu e sută la sută răutăcios.

— O pătură, îi răspund.

M-am obișnuit să stau aici și nu mai simt frigul chiar atât de rău. Însă vreau să văd dacă e dispus să facă asta sau întrebarea lui politicoasă a fost doar o scăpare. Mă aștept în orice moment să îmi spună să-mi iau singură, că știu unde sunt, însă el doar dispare înapoi în casă și se întoarce vreo două minute mai târziu cu o pătură în brațe.

— Ține, mormăie pe un ton atât de nemulțumit, încât nici măcar nu sunt sigură dacă asta a zis.

— Mulțumesc.

Îmi ridic sprâncenele și, în loc să îl întreb pe Malakai ce-i cu el, îmi îndrept atenția spre Isis și Osiris, de parcă ei ar ști să îmi răspundă. Îmi pun pătura pe spate. Malakai se așază cu greu, apoi își întinde picioarele în față și își bagă mâinile în buzunar. Poate că Isis și Osiris mi-au acceptat prezența, însă e clar că Malakai e stăpânul

lor. Imediat ce se așază, aproape că sar pe el. Încearcă să îl lingă, iar Isis îi dă târcoale și îi sare în spate. Malakai râde, fără să pară deranjat.

Îl iubesc doar pentru că le dă mâncare?

Altfel nu-mi explic afecțiunea lor pentru Malakai.

– Ai de gând să împarți?

Îmi face semn spre cutia cu trufe care e în cealaltă parte a mea. O iau și o întind spre el. Își scoate mâinile din buzunar, apoi ia una.

– Sunt cele mai bune chestii pe care le-am mâncat vreodată, îmi spune cu gura plină.

Îmi mușc buza de jos, încercând să nu râd.

– Nu credeam că-ți place ciocolata așa tare.

Clatină din cap, continuând să mestece. De ce am impresia că a luat mai mult de una?

– Nu-mi place, îmi răspunde după ce înghite. Îmi plac doar chestiile făcute de Katherine.

– Cum să nu-ți placă ciocolata? pufnesc.

Ridică din umeri și mai ia o trufă.

– Nu știu. Pur și simplu nu mă omor după ea.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială că Malakai e o persoană ciudată, însă acum parcă devine și mai ciudat.

– Bun, râd. Nu-ți place ciocolata. Nu zic că înțeleg, pentru că nu înțeleg. Atunci, ce îți place?

Mă privește pentru o fracțiune – suficient încât să văd că e încordat –, apoi își freacă palmele și începe să îl

mângâie pe Osiris. Pentru o secundă, nu cred că o să-mi răspundă. Uneori, nici nu știu de ce mă străduiesc să mai întreb lucruri, când e atât de clar că nu o să-mi răspundă. Își ferește părul din ochi și aproape îl aud oftând.

– Nu știu, zice pe un ton sec. Ție ce îți place?

– Îmi place ciocolata, evident.

Nu știu dacă vorbim despre mâncare sau despre ce îmi place mie în general, dar o să risc și o să-i răspund oricum.

– Îmi place aglomerația, continui. De fapt, cred că mai mult îmi place să stau într-un loc aglomerat și să mă uit la oameni. La fețele lor și la emoțiile pe care le exprimă. Îmi plac serile de vară. Îmi plac momentele în care mă înțeleg cu cineva din priviri, fără să fim nevoiți să vorbim. Îmi place să citesc o carte de mai multe ori, doar ca să văd dacă nu am pierdut vreun detaliu important. Nu prea contează, spun dintr-odată.

Îl privesc cu ochi mari, aproape temându-mă de reacția lui. Am început să vorbesc prea mult. M-am entuziasmat și mi-am dat seama poate prea târziu că Malakai s-ar putea să nu fie interesat de toate prostiile pe care îmi place mie să le fac.

– Și îți place ciocolata, zâmbește larg, iar privirea îmi cade pe gropița din obrazul lui drept.

– Da, concluzionez. Îmi place ciocolata.

– Și altceva?

Zâmbesc cu un colț al buzelor, oarecum stingheră. Nu-mi dau seama dacă vorbește serios sau dacă glumește.

— Nu ți-ai făcut niciodată o listă din aia cu lucruri pe care vrei să le faci înainte să mori? râde, însă nu e râsul lui răutăcios.

— Ba da, recunosc. Nu își face toată lumea la un moment dat?

— Nu știu. Eu dacă vreau să fac ceva, fac atunci.

Evident. E Malakai. Pentru ce ar avea nevoie de o listă?

— Normal că toată lumea, mai puțin tu, mă corectez amuzată.

— Și... ce aveai pe listă?

Încerc să-mi amintesc. Am scris-o în primul an de liceu, iar acum nu prea-mi stă mintea la ea. Malakai beneficiază de toată atenția mea. Încerc să nu îl privesc nici curioasă, nici încruntată. Și cu atât mai puțin surprinsă, însă ce Dumnezeu s-a întâmplat cu el în acele minute în care a intrat în casă? De când s-a întors, am impresia că vorbesc cu altcineva. Își scoate pachetul de țigări și aprinde una. Nu-mi pot lua ochii de la gâtul lui și mă fascinează modul în care i se mișcă mărul lui Adam de fiecare dată când înghite în sec. Își fereşte din nou părul din ochi, apoi își trage mânecile peste mâini, lăsându-și doar vârful degetelor afară.

— Mh... cred că voiam să plantez un copac, să mă uit la stele de pe un acoperiș, să fac ceva cadou unui om fără adăpost și să donez sânge. Fac o pauză, încercând să îmi amintesc ce mai era trecut pe listă: să dansez în ploaie, să vorbesc în public, să ajut pe cineva să-și îndeplinească un vis. Cred că voiam și să fac un maraton

de filme horror, dar acum nu mi se mai pare o idee atât de bună.

Malakai mă priveşte ciudat. Îşi reprimă un surâs amuzat, dar lipseşte acea sclipire de răutate din ochii lui cu care m-am obişnuit atât de bine.

— Cam tot ce mi-ai spus e simplu, Hannah. Mă gândeam că vrei să faci lucruri de genul... nu ştiu. Să vezi un răsărit în Paris.

Izbucnesc în râs. Eu nu am nicio şansă să plec din oraşul ăsta, dar el nu ştie asta.

— Pe una ai bifat-o deja.

Trage un fum din ţigară şi face câteva cerculeţe când îl suflă înapoi.

— Care?

— Mi-ai donat sânge.

Am spus asta? Da, să donez sânge era pe lista mea, însă nu am vrut să o spun cu voce tare. Nu am vrut să îl fac să se simtă prost sau... oricum se simte Malakai acum. Nu am făcut-o ca să aduc în discuţie accidentul lui. Trebuie să mă gândesc la cuvintele pe care le spun. Malakai iar îmi afectează starea de spirit în acel mod ciudat pe care nu îl înţeleg. Sunt relaxată, pentru că la fel e şi el. Iar asta înseamnă că nu mai sunt în gardă mereu.

— O să caut lista şi o să bifez asta, răspund.

Încerc să nu mă obişnuiesc cu asta. Cu zâmbetul. Cu un Malakai binedispus. Vorbăreţ. Nu l-am cunoscut pe Malakai înaintea accidentului. Nu ştiu cum era el înainte şi am avut ocazia să-i cunosc doar latura posomorâtă şi prost dispusă. Dar acum...

Nu. Nu mă pot obișnui cu asta.

Probabil, în următoarele cinci minute o să-mi ceară să plec.

– Și ceva ce urăști? mă întreabă în timp ce stinge țigara.

Îmi trag pătura pe umeri, ignorând fiorul rece pe care-l simt răspândindu-se prin corp.

– Degetele, râd.

Mă privește confuz. Nici nu se deranjează să nu mă privească atât de insistent pe cât o face. Mă pierd în ochii lui pentru câteva clipe și zâmbesc fără să-mi dau seama.

– Nu le urăsc, reformulez. Doar că nu-mi plac. Am impresia că am degete prea mici.

Malakai începe să râdă și, din nu știu ce motiv, îi dau o palmă peste umăr.

– Ce-i? zice amuzat. Chiar ai degete mici.

Îmi încrucișez brațele la piept și îmi întorc capul, refuzând să-l mai privesc.

– Haide, Hannah! Ce voiai să zic? Hannah?

Clatin din cap, încercând să îi dau de înțeles că nu am de gând să mai vorbesc cu el. Nu sunt complexată de modul în care arăt. Poate înainte credeam că am câteva kilograme în plus, însă au dispărut după accidentul lui Malakai. Am moștenit părul brunet, care acum îmi trece de jumătatea spatelui, de la mama. Ochii cenușii i-am moștenit de la tata. Nu ies cu nimic în evidență, dar nu

m-am considerat niciodată ștearsă. Doar că încrederea mi se clatină dacă cineva își bate joc de orice aspect, iar degetele chiar sunt un subiect sensibil pentru mine.

Malakai își scoate mâna stângă din buzunarul de la hanorac și, fără să stea prea mult pe gânduri, o strecoară pe sub pătură și o caută pe a mea. Încă stau cu brațele încrucișate la piept și nu am de gând să mă răzgândesc. Nu-l întreb ce face. Mă tem de răspunsul lui. Își strecoară mâna pe sub brațul meu și o așază peste a mea.

Pufnesc, încercând să par îmbufnată, când, de fapt, încerc să ascund fiorul pe care mi-l provoacă atingerea sa. Degetele lui sunt lungi în comparație cu ale mele și le acaparează cu totul. Îmi trage mâna până când renunț să mă mai împotrivesc și o las moale. Își strecoară degetele printre ale mele fără să zică nimic, dar nici nu vreau să o facă.

Mă derutează și nu înțeleg, dar mă tem că va spune o prostie dacă îl întreb ce face. Mă relaxez treptat, obișnuindu-mă cu atingerea lui. Mă bucur că e frig și nu-mi transpiră mâinile. Ar fi de-a dreptul jenant.

Malakai, ce Dumnezeu faci?

— Hannah, relaxează-te, îmi zice ușor amuzat.

— Sunt relaxată.

O, Doamne! Încordarea mi se simte până și în voce.

— Nu, nu ești.

Îmi rotesc privirea spre el. Se dovedește a fi o idee proastă, având în vedere faptul că fața lui e la doar vreo zece centimetri de a mea. Caut acea încordare constantă, dar nu o găsesc.

– Bine, nu sunt, recunosc. Dar asta e doar din cauză că până acum îmi tot închideai ușa în nas, iar acum mă ții de mână. Ce ar trebui să înțeleg din asta?

Ce ar trebui să înțeleg din zâmbetul lui amuzat? Își bate joc de mine?

– Nimic.

– Bun, oftez. Pentru că nu înțeleg nimic.

– Las-o baltă.

Mă aștept să își retragă mâna, dar nu o face. Cu cealaltă mână își scoate din nou pachetul de țigări. Aproape îmi dau ochii peste cap.

– Nu vrei mai bine să iei o trufă?

Clatină din cap și își aprinde țigara.

– Te deranjează? mă întreabă în timp ce suflă fumul.

– De fapt, da. Chiar mă deranjează.

– Obișnuiește-te, râde.

Asta fac. Și e rău. Foarte rău. Mă obișnuiesc cu Malakai. Cu toanele lui. Cu dispoziția schimbătoare. Oftez și încerc să ignor toate astea, dar se dovedește a fi cam dificil. Mai am o întrebare, dar vreau să aflu atât de multe lucruri, încât nu mă pot decide ce să-l întreb.

– Kai?

Își arcuiește o sprânceană și mi se pare că își roade obrazul pe interior.

— Știi că îmi spui așa când urmează un moment în care vrei să fiu serios sau să fac ceva?

— Așa fac?

Zâmbesc.

El încuviințează. Nu-l contrazic. E posibil să aibă dreptate. De fapt, nu e posibil. Sigur are dreptate. Tocmai sunt pe cale să-mi folosesc ultima întrebare.

— Așa că spune, mă îndeamnă.

Îmi strânge degetele ușor, abia sesizabil.

— Mai am dreptul la o întrebare, îi amintesc.

— Mda. Știu.

Nu pare prea încântat de asta.

— Spune-mi un secret, îi cer.

— Mh...

Mormăie pe un ton meditativ. Isis se ridică din spatele lui și pleacă. Osiris îi aruncă o privire dezinteresată, apoi se împinge cu botul în piciorul lui Malakai.

— Nu vrei pur și simplu să întrebi tu ceva?

— Nu.

Ar fi prea simplu. I-aș pune o întrebare la care probabil mi-ar răspunde din obligație. Iar eu vreau... vreau ca Malakai să fie sincer pentru o secundă. Să împărtășească cu mine ceva. Orice.

– Am spus că îți răspund la trei întrebări, nu că îți spun secretele mele.

– Mereu trebuie să fie cum zici tu?

Nu-mi răspunde. Are privirea pierdută în depărtare și pare că nu mai acordă importanță la nimic din jurul lui.

– Te-am auzit.

Oftează. Nu înțeleg despre ce vorbește.

– Malakai?

– Nu contează. Uită ce-am spus.

Un fior rece îmi coboară de pe șira spinării și se răspândește prin întreg corpul. Chiar și cu pătura pe mine, începe să mi se facă frig. Malakai își retrage mâna, apoi se ridică.

Iar nu înțeleg ce s-a întâmplat și mă zăpăcește de cap.

– Vrei să îți chem un taxi?

Folosește acel ton sec și extrem de enervant.

– Nu, mulțumesc. Mă descurc.

Dă să plece în casă, dar ceva îl împiedică. Mă ridic și eu și las pătura pe trepte. Ce altceva aș putea să fac?

– Hannah?

Îmi mușc buza de jos până aproape îmi dă sângele. Cu greu mă abțin să nu întreb ce s-a întâmplat de data asta. Pur și simplu vorbeam, apoi, din senin, Malakai s-a schimbat. Și nu am nicio explicație pentru asta. Alta, în afară de cea că ar fi bipolar.

– Da, Kai... ?

– Nimic. Lasă.

Deschide uşa, iar eu mă rotesc să plec. Îl mângâi în treacăt pe Osiris şi oftez. Continui să merg fără să privesc înapoi. Aud uşa închizându-se, iar Osiris vine în urma mea şi mă conduce până la poartă.

Încep să mă întreb serios dacă Malakai nu are o problemă reală care să îi explice comportamentul. Cum ar fi una medicală.

Alek

Elliot mă ignoră. Pur și simplu, mă ignoră. Asta a făcut toată ziua și mi se pare că asta are de gând să facă în continuare. Dacă m-ar asculta, aș putea să îi explic. Măcar de mi-ar arunca o privire, dar nu o face.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă între voi doi? mă întreabă Emily în ultima pauză pe care o avem.

Stăm amândouă pe hol și îl privim pe Elliot, care trece pe lângă noi, ignorându-ne. Se oprește la dulapul său și își scoate niște cărți. Nu înțeleg care e problema lui. Orice ar avea de împărțit cu mine, trebuie să își ignore sora?

— Dacă m-ar asculta, și-ar da seama că atitudinea lui e nejustificată, mârâi.

Oarecum. E oarecum justificată.

O, fir-ar! De ce trebuie să fie toată lumea atât de încăpățânată?

Deși nimeni nu-l întrece pe Malakai.

Asta e adevărat.

O iau razna.

— Ne vedem la sfârșitul orelor, îi spun lui Emily, apoi trântesc ușa la dulap și pornesc în direcția lui Elliot.

Când mă zăreşte, îşi ridică sprâncenele, apoi se întoarce pe călcâie.

– Să nu îndrăzneşti, îi zic nervoasă.

M-a ignorat suficient. Ieri nu a venit la şcoală, iar astăzi nici măcar nu m-a salutat.

– Aşteaptă-mă! aproape că strig în urma lui.

Se opreşte în mijlocul holului. Grăbesc pasul, conştientă de faptul că am atras asupra mea câteva priviri, deşi poate că până acum ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu asta. La urma urmei, sunt fata care i-a salvat viaţa lui Malakai D'Andre. Elliot se comportă de parcă nu sunt aici, chiar dacă s-a oprit. Mă postez în faţa lui, cu braţele încrucişate la piept. Încă mă priveşte cu sprâncenele ridicate întrebător. Respir sacadat. Am uitat tot acel discurs pe care eram pregătită să îl spun ieri. Nu-mi amintesc niciun cuvânt. Erau nişte scuze pe acolo şi o explicaţie, dar s-au şters toate din mintea mea.

– Chiar ai de gând să te comporţi aşa?

Încerc să mă calmez şi să nu ţip la el. Nici mie nu mi-ar fi picat bine. Dacă aş fi fost în locul lui, cu siguranţă m-aş fi simţit umilită. Pentru că asta a făcut Malakai. El ar trebui să rezolve situaţia asta, dar evident că el nu e aici. Malakai doar încurcă toate lucrurile din viaţa mea, iar eu trebuie să le descurc aşa cum pot.

– Nu eu am răspuns la mesaj, zic când văd că Elliot nu are de gând să îmi răspundă.

Se încruntă şi îşi bagă mâinile în buzunarele de la blugi. Dă să treacă pe lângă mine. Probabil nu mă crede.

— Ascultă-mă o secundă, îl rog. Nu mint. Nu am trimis eu mesajul. Nici n-am putut să îl împiedic să-l trimită, dar n-am fost eu.

— Să împiedici pe cine?

Înghit în sec, conștientă că nu mai pot ascunde adevărul pentru mult timp. Elliot merită să știe adevărul, chiar dacă nu o să-i cadă bine. Adevăr pe care oricum cred că îl intuiește deja.

— Malakai, recunosc.

Simt un nod în gât. Numele său sună străin pe buzele mele. Nu sunt obișnuită să-l rostesc, mai ales în fața unei alte persoane în afară de bunica.

— Malakai? întreabă derutat.

Încuviințez.

— E complicat.

— Am timp.

Îl privesc ironic. Până acum cinci secunde, nici nu voia să se oprească și să asculte ce am de zis, iar acum, că e vorba de Malakai, are timp să asculte toată povestea. Oscilez între a fi nervoasă pe el și a-mi cere scuze pentru mesajul pe care l-a trimis Malakai.

— Deci, inspir adânc, apoi continui: nu eu am trimis mesajul. Malakai a făcut-o. Și... eram cu Malakai, pentru că acum câteva săptămâni mătușa lui a apărut la școală și... ții minte ziua aia în care tu și Emily mi-ați spus că trebuie să merg la director?

— Îmi amintesc.

— Aia, repet. Aia a fost ziua în care mătușa lui m-a rugat să... Sincer? Nu prea știu ce așteaptă ea de la mine, însă i-am spus că voi merge pe la Malakai și voi încerca să-l țin la zi cu materia și lucruri din astea.

Povestea asta nu are nicio logică. Elliot mă privește fix, dar am impresia că se uită, de fapt, prin mine și încearcă să pună lucrurile cap la cap.

— Deci, tu îl meditezi pe Malakai?

Clatin din cap.

Dumnezeule, nu! Până și eu am nevoie de meditații.

— Nu chiar. I-am dus doar caietele și i-am spus temele. Și l-am luat ca partener la proiectele pe care le avem de făcut.

Elliot face o grimasă.

— Așa că da... nu eu am trimis mesajul ăla. Și chiar îmi pare rău că s-a întâmplat asta.

Îmi las brațele pe lângă corp, încetând să mai stau în poziția aia defensivă. Adevărul e că dacă Elliot nu mă crede și decide să mă evite în continuare, singurele prietene pe care le voi avea vor fi Emily și... bunica. Iar Emily e posibil să nu mai vorbească nici ea cu mine și mai bine i-aș spune despre toată povestea asta cu Malakai, înainte să o afle de la altcineva. Mi-e dragă, chiar dacă e mai mică decât mine cu doi ani. În plus, s-ar putea să fie singura persoană care va mai rămâne în oraș atunci când toți vor pleca la facultate.

— Atunci, presupun că e în regulă.

— Presupui?

Dă din cap, încuviințând.

— Deci, nu o să mă mai eviți?

— Nu te-am evitat, se apără Elliot.

Pufnesc ironic. Simt o mică fărâmă de vinovăție față de el. Și un sentiment de furie îndreptat spre Malakai. Nu-mi dau seama dacă urmează acel moment ciudat în care ar trebui să vorbim despre ce scria în acel mesaj. Am fost mult prea concentrată pe răspunsul pe care l-a trimis Malakai și nu am citit decât o singură dată ce mi-a scris Elliot.

Ne îndreptăm spre clasă în tăcere. Mie mi-e frică să mai spun ceva, iar Elliot pare că e cu mintea în altă parte.

— Hannah?

Mă opresc la câțiva pași de ușă, ca să nu o blochez.

— Da?

Cred că Elliot urmează să spună ceva ce nu o să-mi placă.

— Ai grijă cu Malakai, îmi spune pe un ton serios.

Și, înainte să mai spun ceva, dispare în clasă. Sunt atât de confuză, încât rămân pe loc și, până mă urnesc, îl văd pe profesorul de fizică venind pe hol. Intru dezamăgită în clasă. Nu am timp să îl întreb nimic pe Elliot și, chiar dacă aș avea, e tocmai în celălalt capăt al clasei. Mă așez undeva pe la mijloc și încerc să îmi scot cuvintele lui Elliot din minte. Mi-a spus și înainte să am

grijă, dar niciodată nu a folosit tonul ăla sec și serios care mă face să cred că știe mai multe decât îmi spune.

Nu mă pot concentra la nimic altceva toată ora, iar la final, Elliot iese înaintea mea din clasă și nu apuc să vorbesc cu el.

Dar desigur că el nu mă evită. Doar fuge de mine.

O să îl mai las în pace o perioadă. Sau aș putea să adopt și eu metoda lui și să îi trimit un mesaj prin care să-mi cer scuze.

De ce trebuie să mi se întâmple toate astea? Ies din clasă, dar nu știu dacă să mă bucur că s-au terminat orele sau nu. Din experiența mea, totul se poate schimba în doar câteva secunde.

— Hannah!

Mă rotesc și o văd pe Emily alergând spre mine. Părul ei blond e prins într-o coadă și se clatină dintr-o parte în alta. Emily e mai mică decât mine la înălțime, mai slabă și mult mai drăguță.

— Trebuie să rezolvați asta, îmi zice cu răsuflarea întretăiată.

O privesc confuză.

— Ce să rezolvăm?

— Tu și Elliot. Nu știu ce naiba se întâmplă, dar nu mă puneți să aleg între tine și el. Ești prietena mea, dar el e fratele meu și locuiesc în aceeași casă cu el.

Chicotesc, conștientă de situația în care se află, însă nu e vina mea. Nu eu fac mare caz din asta. Elliot se comportă ciudat.

— Nu trebuie să alegi, o asigur.

— Bine.

Mă însoțește până la ieșire, apoi ea merge spre parcare, iar eu o iau în dreapta, spre casă.

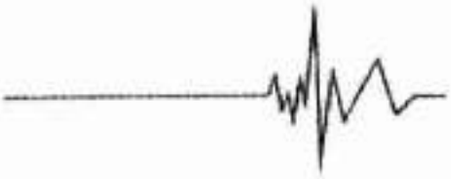

— E șapte, mă atenționează bunica, privindu-mă suspicioasă.

Îmi ridic privirea din cartea de chimie.

— Știu, o asigur.

Sunt perfect conștientă de cât este ceasul. Știu unde ar fi trebuit să mă aflu acum, doar că... nu pot.

Mi s-a format un gol în stomac și simt o stare de agitație, pe care tot încerc să o ignor de câteva ore bune, încă de când am luat decizia de a nu mă duce la conacul D'Andre.

— Și?

— Și nimic, răspund sec.

Nu îi pot explica bunicii de ce am hotărât să nu merg. Nu am reușit să îmi răspund nici măcar mie. Am doar câteva frânturi de răspunsuri, dar niciunul mulțumitor. Unul dintre motive e că astăzi nu mă simt în stare să interacționez cu Malakai și să îi suport toanele. Un altul ar fi că seara trecută m-a lăsat cu un gust amar. Am petrecut toată noaptea întrebându-mă ce s-a întâmplat. De ce Malakai și-a schimbat brusc atitudinea, apoi, la fel

de brusc, s-a îndepărtat din nou. De ce m-a luat de mână şi s-a prefăcut interesat de mine.

— Te-ai certat cu Malakai?

Trebuie să găsesc o explicaţie pe care să i-o ofer bunicii. Sigur şi-a dat seama că se petrece ceva ciudat încă din momentul în care am venit să învăţ în sufragerie. De obicei, prefer să fac asta în camera mea. Doar că nu voiam să fiu singură.

Nu mai vreau să mă gândesc la Malakai.

Nu mai pot.

Mă oboseşte şi mă frustrează în acelaşi timp.

— Nu, nu m-am certat cu el.

Nu e o minciună. Cu Malakai ori te certi, ori se întâmplă ce s-a întâmplat între noi, şi anume că... n-am nici cea mai mică idee.

— Bine, decide bunica să o lase baltă.

Pe moment, oricum. Ştiu că o să mă ia la întrebări ceva mai încolo.

— Crezi că e corect ce faci? mă întreabă ea, câteva minute mai târziu.

O privesc surprinsă. Nu mă aşteptam să mă ia la întrebări chiar atât de curând.

— Cum adică?

Bunica dă volumul televizorului mai încet, apoi îşi concentrează atenţia asupra mea.

— Pune-te în locul lui, îmi explică. A trecut mai bine de o lună de când ai mers acolo în fiecare zi. Şi dacă

nu v-ați certat, nu înțeleg de ce ai decis brusc să nu mai mergi.

– Nu văd legătura, buni.

O iubesc, dar habar n-are cum e Malakai și mi se pare că deja și-a format o părere despre el care nu coincide deloc cu realitatea.

– Crezi că Malakai nu o să se întrebe ce s-a întâmplat?

Malakai probabil știe ce s-a întâmplat. Eu sunt singura care e lăsată pe dinafară. Malakai știe motivele datorită cărora se comportă așa. Doar eu nu înțeleg.

– În orice caz, pare să concluzioneze, dacă nu mergi, cred că ar fi corect să îl anunți.

– Uneori, am impresia că nu ești de partea mea, încerc să zâmbesc, deși simt că mă întristez.

Poate că bunica știe despre ce vorbește. Iar o parte din mine e de acord cu ea, altfel nu aș simți acum o tristețe sufocantă.

– Mereu sunt de partea ta.

– Știu, recunosc. O să văd ce fac.

Închid cartea și mă ridic de pe canapea.

– Nu la telefon, Hannah. Știu că așa rezolvați voi problemele în ziua de azi, dar oricare ar fi motivul pentru care nu mai mergi acolo, nu îl spune la telefon.

– Dar nu vreau să mai merg acolo, încerc să protestez.

– Hannah...

— Vezi? o întrerup. Nu eşti deloc de partea mea.

Bunica râde, apoi revine la activităţile sale. Urc în camera mea şi mă trântesc pe pat. Nu ştiu cum să fac asta. Cred că am trei variante.

Îl sun.

Îi dau un mesaj.

Merg până acolo.

Asta, dacă îi dau ascultare bunicii. Dacă ar fi după mine, pur şi simplu nu aş face nimic. Aş continua să stau în camera mea, încercând să memorez ceva la chimie. Iau telefonul, apoi, într-un impuls de moment, îl închid.

Fac un duş, după care mă schimb în pantalonii mei scurţi preferaţi, de un albastru decolorat şi un tricou larg, care trece cu mult de pantaloni. Sunt atât de tentată să deschid telefonul şi să văd dacă Malakai s-a deranjat să dea vreun semn, încât îl iau şi îl arunc sub pat, doar ca să nu cedez. Malakai trebuie să realizeze că nu poate să se comporte aşa cum vrea el, aşteptându-se de fiecare dată ca eu să mă întorc.

Deşi vreau să o fac.

Picioarele mele mai au puţin şi capătă o voinţă proprie.

În cele din urmă, adorm câteva ore mai târziu, cu cartea de chimie în faţă. Mă trezeşte o bătaie uşoară în uşă. Îmi ia ceva timp să mă acomodez din nou cu lumina slabă de la veioză şi să mă dezmeticesc de cap. Închid cartea şi o aşez lângă mine, apoi mă ridic din pat.

Bătăile se aud din nou, doar că din direcţia opusă uşii.

În geam. Cineva bate în geamul meu, nu în uşă, aşa cum mi s-a părut la început.

Sunt pe jumătate înspăimântată şi pe jumătate curioasă.

Ignoră-le. Mergi înapoi în pat.

Nu doar că nu ascult sfaturile celor din jurul meu, însă nu îmi ascult nici măcar vocea conştiinţei. Mă îndrept cu paşi mici spre geam şi feresc perdelele.

Ce naiba?

Îmi ridic palmele în semn de întrebare, fără să deschid geamul.

Cred că glumeşti!

Nu ştiu cum se face, dar se pare că aşteptările mele de la ultimul an de liceu s-au dus pe apa sâmbetei. Nici nu mai ştiu la ce să mă aştept, mai ales că acum, de partea cealaltă a geamului stă unul dintre prietenii lui Malakai pe care l-am văzut la spital. Nu-l cunosc, deşi avem câteva clase în comun. Însă asta nu pare să conteze pentru el. Are gluga de la hanorac trasă şi îi acoperă jumătate din frunte. Îşi lipeşte palmele una de alta şi mă roagă să deschid geamul. Îmi dau ochii peste cap şi clatin din cap.

El continuă să se roage de mine cu o expresie amuzată. Nu-mi dau seama pe ce stă. Nu am niciun copac în faţa geamului şi nu ar fi avut cum să se caţere până aici. Privirea mea o întâlneşte pe a lui şi, pentru o clipă, mă întreb cum ar fi să deschid geamul şi să-l împing. Nu mă interesează ce are de zis. E prieten cu Malakai. Nu poate fi o persoană prea plăcută.

Deschid geamul, alungând ideea. Am toată viața înainte și nu vreau să mi-o petrec după gratii.

— În sfârșit, spune pe un ton amuzat imediat ce deschid geamul și, fără să stea prea mult pe gânduri, se prinde cu mâinile de marginea ferestrei și sare la mine în cameră.

Își dă jos gluga de la hanoracul de un verde închis, apoi își trece mâna prin părul des și brunet. Întreaga cameră se umple de parfumul lui, care mă face să mă gândesc la aerul proaspăt din pădure.

— Salut, continuă el, întorcându-se spre mine și afișând un zâmbet larg. Alek.

El stă cu mâna întinsă spre mine, iar eu mă uit ca o idioată la inelele de pe degetele sale, fără să mă deranjez să îl iau în seamă.

— Mai fă mult zgomot și o să ai șansa să te prezinți bunicii mele.

Alek râde scurt.

— Kai a spus că ești... dificilă, continuă să râdă.

Eu? Eu sunt dificilă? Trebuia să-l împing.

— Ce vrei? îl întreb, crezând oricum că o să mă ignore.

Mă privește cu o sprânceană arcuită și un zâmbet arogant, apoi se trântește pe pat. Mă uit la el derutată și încerc să mă calmez înainte să deschid gura și să spun ceva.

Ar fi trebuit să ignor bătăile din geam.

Te provoc să o saruți pe Anna

— Unde ți-e telefonul?

Își așază mâinile sub cap și își încrucișează picioarele unul peste celălalt.

— Vrei, te rog, să-ți dai picioarele jos de pe patul meu?

Cred că o să ignore întrebarea mea, la fel cum am făcut și eu. În schimb, Alek se ridică în șezut, se descalță și își aruncă bocancii pe covor.

— Vrei, te rog, să ieși din camera mea?

Alek izbucnește în râs, apoi revine în poziția care pare să-i fie comodă.

— Nehotărâtă mai ești.

Am rămas în picioare, lângă geam și mă simt în plus în propria mea cameră. Nu știu ce să fac cu mâinile, așa că le încrucișez la piept și încep să bat nervoasă dintr-un picior. Poate dacă o să fiu răutăcioasă, o să plece.

Mă analizează din cap până în picioare, fără niciun pic de reținere, apoi privirea lui se plimbă înapoi, de jos în sus. Mi se pare că stăruie cu privirea mai mult decât e necesar asupra picioarelor mele dezgolite. Trag de tricou, ceea ce îl face să râdă. Într-un final – după ceea ce mie mi s-a părut a fi câteva minute lungi și agonizante

- privirea lui o întâlneşte pe a mea. Mi se pare că ochii lui sunt albaştri, dar nu sunt sigură. Îmi mijesc privirea, dar tot nu reuşesc să deslușesc cu exactitate. Lumina de la veioză e slabă și e îndreptată în jos.

— Fă o poză, râde. O să dureze mult mai mult.

Mă doare fruntea de cât de rău mă încrunt.

— Poftim?

— Fă o poză, repetă el. Aşa o să poți să mă admiri și când nu o să fiu prezent.

Ochii mi se îngustează. O, Doamne! De ce m-am aşteptat oare, chiar și pentru o secundă, ca un prieten de-al lui Malakai să fie... agreabil?

— Ar fi trebuit să te împing de la fereastră, pufnesc.

— Ai o slăbiciune pentru oameni accidentați?

Închid ochii și număr până la zece. Când îi deschid, Alek e pe cale să își aprindă o țigară.

— Să nu îndrăzneşti! mârâi în timp ce mă îndrept spre el, să-l împiedic să o aprindă.

Se fereşte înainte să apuc să îi iau țigara și începe să râdă.

— Calmează-te, Hannah, îmi rosteşte numele pe un ton jos, aproape senzual. N-o aprind.

Răsuflu uşurată. I-aş putea explica multe lucruri bunicii, inclusiv prezența lui Alek în camera mea, însă nu cred că aş putea explica mirosul de țigară.

— Ce vrei, Alek? îi accentuez numele.

— Să vii cu mine.

Îi arunc o privire dezinteresată.

— Aș prefera să dorm, răspund cu greu.

E greu. Nu sunt ipocrită. Alek e atrăgător. Are, într-adevăr, o atitudine proastă, însă până acum nu a țipat la mine și nici nu mi-a trântit vreo ușă în nas. Nu-l cunosc. L-am văzut la școală de multe ori, dar n-am vorbit niciodată cu el. La naiba, până acum cinci minute nici măcar nu știam cum îl cheamă, dar asta nu înseamnă că sunt oarbă. Așa că da, e greu să-l refuz. Știu că nu e înțelept să vorbești cu străinii sau, mai ales, să mergi undeva cu străinii, dar, teoretic, Alek nu e un străin. Merge la același liceu ca și mine. Mă îndoiesc că e vreun criminal în serie.

— Haide, Hannah. O să fie amuzant.

Asta a spus și Malakai înainte să mă determine să fac ceva ilegal.

— Nu, serios... mormăi ceva mai calmă. De ce ești aici?

— Pentru că Malakai m-a rugat să vin, ridică din umeri.

— Și tu faci ce-ți spune Malakai?

Își suflecă mânecile de la hanorac. Pe antebrațul drept se întinde un tatuaj care îi ocupă fiecare centimetru de piele. Pornește din podul palmei și nu știu cum de nu l-am observat până acum. În partea de jos e tatuată o rădăcină de copac, iar în mijloc se află un lup, înconjurat de alți copaci. E un tatuaj ciudat și complicat.

Alek își drege glasul, atrăgându-mi atenția.

— Nu, dar oricum eram în trecere.

— Cum ai urcat?

— Pe o scară, rânjește cu un singur colț al buzelor.

— Pe o scară?

— Am un prieten în vecini, îmi explică. Am împrumutat o scară.

Îmi vine să-mi îngrop fața în pernă.

— Te sfătuiesc să o iei de acolo înainte să o vadă bunica.

— Haide, Hannah. Știm amândoi că Victoria e înțelegătoare. Ce crezi că o să se întâmple?

Nimic. Vreau doar ca Alek să plece de aici. Victoria? Cine se crede ca să îi spună bunicii pe numele mic? Și de unde o cunoaște? Îl privesc dezaprobator, apoi deschid geamul și îl invit afară.

— Nu încă, flutură dintr-o mână. Îmi place aici.

— Du-te acasă, Alek. Spune-i lui Malakai că nu am nevoie să trimită pe nimeni să mă verifice.

— Ai telefonul închis, o spune ca pe o explicație.

Malakai m-a sunat? Malakai l-a rugat pe Alek să treacă pe aici ca să vadă ce fac, doar pentru că am telefonul închis? Asta mă face să mă simt și mai derutată decât până acum. Nu el e cel care ieri, dintr-odată, și-a schimbat atitudinea și a dat să plece primul?

— Da, am telefonul închis, îi confirm. Dacă voiam să vorbesc cu cineva, aș fi făcut-o.

— Mereu eşti atât de arţăgoasă?

Nu sunt arţăgoasă. Sunt confuză. Malakai nici măcar nu e prezent şi tot reuşeşte să mă deruteze. Exact asta am vrut să evit. Nu m-am dus azi la el, tocmai ca să nu mă găsesc din nou în situaţia asta.

Dacă Malakai ar fi o piesă de şah, nu-mi dau seama dacă ar fi regele sau nebunul.

Însă eu sigur sunt un pion în ochii lui.

Şi nu am ştiut niciodată să joc şah.

— Dacă asta e tot...

— Nu, mă întrerupe el. Malakai mi-a spus să nu plec de aici până nu vii cu mine.

Poate că Malakai e un rege nebun.

— Să vin cu tine... unde?

Conversaţia asta poate să devină mai ciudată de atât? Dacă am răbdare câteva minute, cu siguranţă.

— La Eric. E o petrecere. Nu-i nimic deosebit.

Cred că e un lucru bun că Malakai a ieşit din casă.

— Şi ce legătură am eu cu petrecerea de la Eric care nu e cu nimic deosebită?

Încă puţin.

Atât mai trebuie să am răbdare. Încă puţin. Alek nu e cu nimic vinovat. Doar... a făcut ce l-a rugat Malakai. Pentru că era în trecere – sau asta a spus el. Însă nu am de gând să-mi vărs furia asupra lui. La Malakai am nevoie să ţip, nu la Alek.

— Bine, zic dintr-odată.

— Bine?

Își arcuiește o sprânceană, vizibil mirat.

— Da, îi confirm. Stai să mă îmbrac.

Merg și iau o pereche de blugi și un tricou din dulap. Nu mă îmbrac ca pentru o petrecere. Nu am de gând să rămân pe acolo. Tot ce vreau în secunda asta e să îl văd pe Malakai și să îi spun să înceteze. Orice are în minte trebuie să o lase baltă. Începe să își revină. Foarte curând, probabil că va scăpa și de ghips și ar putea să se întoarcă la școală.

Nu mai are nevoie de mine.

Nu și-a manifestat interesul pentru... absolut nimic. Am fost acolo zilnic, timp de aproape o lună și nu am avut parte decât de un comportament schimbător, care mă face să mă simt prost. Iar acum m-am trezit cu un tip necunoscut în camera mea, care a urcat pe nu știu ce scară împrumutată de la un vecin. Nu am nevoie de asta.

Trebuie să mă concentrez pe ultimul an. Să mă hotărăsc dacă vreau să vorbesc cu mama despre facultate și să o rog să mă susțină financiar pentru o perioadă, până voi putea să mă descurc de una singură.

Nu am nevoie de nimic în plus, iar Malakai doar îmi dă lumea peste cap.

Intru în baie și mă schimb. Câteva minute mai târziu, când ies, Alek își trage bocancii înapoi. Nu se deranjează să își lege șireturile, ci doar le îngrămădește

înăuntru. Se ridică, își trage mânecile de la hanorac, apoi pare pregătit să iasă înapoi pe geam.

— Ce faci? mă întreabă. Nu vii?

Mimez un zâmbet.

— Ba da, dar o să ies pe ușă, ca oamenii normali.

El ridică indiferent din umeri, apoi dispare. Închid fereastra în urma lui și ezit o secundă. Aș putea să nu cobor. Să îmi bag căștile în urechi și să ignor bătăile din geam ale lui Alek. Probabil că ar reuși să o trezească pe bunica la un moment dat, iar ea sigur va ști cum să scape de el.

Însă nu o fac.

Eu și Malakai chiar trebuie să avem o conversație.

Ies și trag paltonul pe mine, în timp ce cobor scările. E a doua seară când ies din casă la ora asta și, deși bunica nu m-a întrebat nimic astăzi, nu cred că o să mai am același noroc și mâine.

Fără minciuni, îmi zic.

Inspir adânc și ies. Alek mă așteaptă în fața casei. Are mâinile băgate în buzunarele de la blugii gri și împinge cu vârfurile papucilor în puțina zăpadă care a mai rămas. E atât de liniște, încât aud sunetul făcut de talpa papucilor mei pe zăpadă.

— Te-ai răzgândit?

Vocea lui Alek e prietenoasă și îmi mai alungă puțin din neliniște.

— Nu.

Alek așteaptă să ajung la el, apoi o ia în stânga.

— E departe? încerc să vorbesc cu el, deși situația asta e oarecum ciudată.

— Nu, dar mi-am lăsat motorul la...

Îl întrerup, înainte să mai adauge ceva. E nebun?

— N-am de gând să mă urc pe așa ceva, îl înștiințez. Prefer să merg pe jos.

Vocea îmi sună panicată. E suficientă o simplă menționare a unei motociclete ca mintea să mi se umple din nou cu imaginile accidentului. E iarnă, pentru numele lui Dumnezeu! Are o dorință sinucigașă? Poate că șoseaua e curată, dar n-are nicio importanță.

— Poate că nici tu n-ar trebui s-o mai faci, zic fără să-mi dau seama.

Alek îmi aruncă o privire serioasă, cercetătoare.

— Stai liniștită, Hannah, îmi zâmbește cu un colț al buzelor. Nu toată lumea e ca Malakai.

Ce vrea să însemne asta?

— Doar... ai grijă, îi spun puțin alarmată.

Își ridică palmele, dar nu îmi dau seama dacă e un gest de retragere sau dacă e menit să-mi sugereze să mă calmez. Respirația mea e sacadată și îngreunată. Mă opresc pentru o secundă și mă aplec, așezându-mi palmele pe genunchi.

— Hannah, ești bine?

Alek se lasă pe vine în fața mea și zâmbește. Toți băieții drăguți din orașul ăsta trebuie să fie prieteni cu Malakai?

Sau... Malakai.

– Da, doar...

Ridic un deget, făcându-i semn să mă lase o secundă. Alek își așază o palmă peste mâna mea dreaptă și mă strânge ușor. Degetele lui nu sunt nici calde, nici reci, dar mă calmează într-o oarecare măsură.

– Vrei să ne întoarcem?

– Nu. Sunt în regulă.

– Sigur?

Încerc să îi răspund cu un zâmbet. Sunt în regulă. Sunt doar idioată și mă panichez mult mai repede decât ar trebui.

– Hai să mergem, îi zic, îndreptându-mi poziția.

Alek își reglează pasul după al meu și la un moment dat își ascunde din nou jumătate de față sub glugă.

– Nu ești din oraș, nu?

Sunt atât de obișnuită să petrec timpul cu Malakai, încât sunt luată prin surprindere de întrebarea lui. Cred că m-am obișnuit atât de mult cu Malakai, încât acum oamenii care se arată interesați chiar și de cel mai mic aspect al vieții mele mă cam sperie și încep să fiu sceptică.

– Nu, nu sunt de aici.

– Te simți mai bine?

Îmi aruncă o privire fugitivă. Mi se pare că se încruntă, însă nu insistă cu întrebările, iar eu apreciez asta. Nu simt nevoia să vorbesc, ceea ce e ciudat.

Am petrecut prea mult timp cu Malakai.

De obicei, nu mă pot opri din vorbit. Ne petrecem tot restul drumului în tăcere și nu e necesar să-mi spună când ajungem. Nu știu ce înseamnă la Alek că *nu e nimic deosebit,* însă mie asta mi se pare a fi o petrecere... mare. Muzica se aude de la o distanță mare, strada e plină de mașini și, dintr-odată, vreau să mă întorc.

— Poate că ar fi mai bine să...

— Nu te întorci, râde el, prinzându-mă de mână înainte să mă întorc pe călcâie și să plec.

Inelele de pe degetele sale sunt incredibil de reci.

— Dar...

— Bei ceva, îmi propune. Dacă nu te simți bine, te duc înapoi.

— Mă descurc și singură, mormăi.

— Da, mereu ești așa arțăgoasă, o zice mai mult pentru sine.

Mă trage după el spre intrare. Nu vreau să mă pierd în mulțimea de oameni și în muzică, însă cu cât încerc mai mult să îmi retrag mâna din a lui Alek, cu atât mai mult întărește strânsoarea. Îmi aruncă o privire dezaprobatoare peste umăr, sugerându-mi să stau cuminte și să nu încerc să-mi eliberez mâna. În scurt timp, mă obișnuiesc cu atingerea lui și îl urmez fără să mă mai împotrivesc. Se salută din mers cu câțiva oameni, dar nu

se oprește să vorbească. Eu nu știu dacă sunt privită din cauză că încă sunt văzută drept cea care i-a salvat viața lui Malakai sau din cauză că Alek mă ține de mână și mă trage după el.

– Alek!

Degeaba șoptesc. Muzica e atât de tare, încât trebuie să țip. Până să fac asta, arunc o privire în jur. După acel an în care m-am răzvrătit împotriva alor mei, am evitat petrecerile de genul ăsta pe cât de mult posibil. E deja suficient de târziu încât lumea să fie ori beată, ori drogată. Sau ambele. Două fete dansează undeva pe o masă și până și aici lumea s-a împărțit în grupuri.

– Alek! țip la el ca să mă fac auzită.

Se oprește brusc și nu-mi dau seama de asta la timp. Mă izbesc de el, apoi îmi ridic privirea rușinată. Stăm mult prea aproape unul de celălalt.

Ochii lui Alek sunt undeva între verde și gri. În niciun caz nu sunt albaștri.

O, Doamne!

– Scuze, reușesc să zic fără să mă bâlbâi.

– Nicio problemă. Ce-ai spus?

– Trebuie să vorbesc cu Malakai. Pentru asta am venit.

– Hannah, hai să-ți luăm ceva de băut. Malakai e... pe aici pe undeva.

– Nu, mulțumesc. Vreau doar să îi spun ceva, apoi plec. Și nu trebuie să vii cu mine. Mă descurc.

— Ești sigură?

Abia când își scoate piercingul din limbă printre dinți și se joacă cu el îmi dau seama că are așa ceva. Atenția mea la detalii e... inexistentă.

Încuviințez, iar el o ia din nou din loc și fură un pahar din mâna unei fete blonde când trece pe lângă ea. Iar ea, în loc să fie revoltată, privește visătoare în urma lui. Alek îi aruncă o privire peste umăr și îi face cu ochiul. Nu știu de ce, dar mă gândesc că asta o fi vreo promisiune pe care i-o face. Încetinește pasul și așteaptă să ajung lângă el. Ne-am oprit în ușa de la ceea ce pare a fi sufrageria și blocăm intrarea.

— Uite, îmi șoptește Alek mult prea aproape de ureche. Acolo.

Îmi face semn cu bărbia spre stânga. Malakai stă întins pe o canapea și o ocupă în totalitate. Jos, lângă canapea, e acea fată pe care am văzut-o la spital și la el acasă în acea zi în care s-a enervat și a început să spargă lucruri.

— Uite cine-i aici! țipă imediat ce își ridică privirea spre ușă, în timp ce eu arunc o privire celorlalte persoane din încăpere. Aleeek!

Lungește e-ul mai mult decât e necesar și cred că e beată. Malakai își întoarce și el privirea și se încruntă, când mă vede. De parcă nu se aștepta să vin. Ochii îi cad pe mâinile noastre împreunate și încerc să mă retrag, dar Alek nu mă lasă. Nu-mi explic încruntătura de pe fața lui Malakai.

— Aţi ajuns la fix! spune fata în continuare. Tocmai am început să jucăm adevăr sau provocare. Era rândul lui Kai.

Inspir încet, încercând să nu îi acord importanţă. Ea e singura care vorbeşte, deşi mai sunt vreo trei fete în cameră şi cel puţin cinci băieţi. Părul ei brunet e prins într-un coc în vârful capului şi, în comparaţie cu cele pe care le-am văzut atunci când am intrat, ea e chiar decentă. Are nişte jeanşi şi un maiou negru, decoltat, dar nu indecent.

— Alek, şoptesc cu greu.

— Da? mă întreabă el cu o voce la fel de şoptită, de parcă am avea vreun pact, dându-şi gluga jos.

— Deci, Kai? Adevăr sau provocare?

— Provocare, zice el cu îndrăzneală.

Din nu ştiu ce motiv, Alek pufneşte. Eu mă aşteptam la asta.

Malakai nu ştie ce e ăla adevăr.

— Asta a fost o idee proastă, zic.

— Te provoc să o săruţi pe Anna.

Durează câteva secunde până să înţeleg, pentru că ea a vorbit cu Malakai în acelaşi timp în care eu am vorbit cu Alek.

Eu sunt Anna.

Malakai râde dispreţuitor. Sunetul îmi provoacă o neplăcere imensă şi vreau să merg şi să-i dau una. Mă simt ca una dintre acele adolescente naive şi stupide din filme.

În cameră se face liniște și toată lumea așteaptă răspunsul lui Malakai. Inclusiv eu, chiar dacă știu că e pe cale să spună o prostie. El și gura lui spurcată!

Alek mă strânge ușor de mână, de parcă încearcă să-mi transmită să nu mă pierd cu firea, indiferent de răspunsul lui Malakai.

— Nici gând. Cred că aș prefera să mai am încă un accident.

Se aud câteva râsete. Nu vreau. Jur că nu vreau, dar ceva se frânge în interiorul meu și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să încep să plâng în fața tuturor. Mă holbez la el, incapabilă să dau un răspuns inteligent. Are o sclipire în ochi pe care nu o înțeleg. Nu-mi vine să cred că a spus asta. Dintre toate lucrurile tâmpite pe care ar fi putut să le zică, Malakai a trebuit să-l spună pe cel care mă rănește cel mai tare.

— Atunci nu te superi dacă o fac eu, îl aud pe Alek și, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, mă cuprinde de talie și se postează în fața mea.

Nu că ar conta, dar poate m-aș supăra eu.

Începe să îmi pară rău că am refuzat băutura aia. Înainte să-și încline capul și să își lipească buzele de ale mele, Alek îmi zâmbește. E o jumătate de zâmbet arogant, în colțul drept al buzelor. Buzele lui sunt reci de la băutura pe care a furat-o în urmă cu câteva minute și îi pot simți gustul dulce. Căpșuni. Sau poate cireșe.

Mă sărută. Mă sărută de-adevăratelea. Aveam impresia că e o glumă și că urma să spună ceva răutăcios, doar ca să mă facă să mă simt și mai prost, însă nu. Limba

lui o caută pe a mea și simt metalul rece al piercingului. Alek îmi eliberează, în sfârșit, mâna, însă doar ca să o mute pe obrazul meu. Ceva se agită în stomacul meu, apoi explodează cu totul. Mă lipește de el și mă pierd în sărut și în gustul lui dulce. Totul s-a întâmplat mult prea repede și îmi dau seama că îi răspund la sărut.

Cineva își drege glasul și nu trebuie să îl privesc ca să știu că acel cineva e chiar Malakai.

— E o cameră liberă sus dacă aveți nevoie, mai mult mârâie decât vorbește.

Alek se retrage fără prea mult entuziasm. Are din nou acel zâmbet arogant și se joacă pentru câteva clipe cu piercingul din limbă, apoi se rotește spre Malakai.

— Ești un idiot, îi spune calm.

Alek trece pe lângă mine, iar când privirea mea o întâlnește pe a lui Malakai, îmi dau seama că e furios.

Al naibii de furios, deși el a căutat-o cu lumânarea.

De ce arată de parcă s-a ars?

Eu ar trebui să mă simt rănită.

— Chiar ești un idiot, îi confirm ca să audă toată lumea. Știam deja că adevărul nu e punctul tău forte, dar se pare că îți place să te dai și în spectacol.

Malakai arată de parcă vrea să se ridice și să-mi dea una.

— Vrei să joci, Anna? mă întreabă tipa brunetă.

— Nu, mulțumesc, reușesc să rostesc calmă.

Apoi mă rotesc pe călcâie și plec.

Pentru că îmi pasă de tine

Dimineață, m-am trezit cu o durere îngrozitoare de cap, deși n-am băut nimic. O fi doar durerea provocată de faptul că e luni și că am fost obligată de bunica să mă întorc în lumea reală, după un weekend în care m-am închis în cameră și nu am fost prea comunicativă. Nu mi-am deschis telefonul deloc, iar bunica nu a insistat să discute cu mine. Oftez din cinci în cinci secunde și îmi forțez picioarele să se miște.

Ajung în parcarea liceului și imediat vreau să mă întorc și să plec. Nu mă simt bine. Cred că o să răcesc. Am nevoie de câteva zile libere. Multe zile libere. Vreau să stau acasă. Parcarea e deja aglomerată și nu știu de ce mă deranjez să-l caut din priviri pe Malakai, când deja știu că nu o să-l găsesc aici.

Idiotul.

Sunt perfect de acord cu vocea din mintea mea. Malakai e un idiot, iar eu am fost și mai idioată pentru că am crezut, chiar și pentru o secundă, că el ar putea fi altfel decât așa cum îl vede toată lumea.

Mă opresc. Chiar sunt foarte aproape de a mă întoarce din drum. S-au schimbat atât de multe în ultima vreme, încât nici nu mai vreau să dau ochii cu lumea. Trebuie să rezolv problema cu Elliot. Trebuie să îi povestesc câte ceva lui Emily, înainte să afle din altă parte și să se supere pe mine.

Mă rotesc, hotărâtă să mă întorc acasă. O motocicletă se îndreaptă spre mine, făcându-mi inima să gonească mai repede. Aproape mă lipesc de gard, rugându-mă să treacă mai repede, însă opreşte incredibil de aproape de mine. Nu cunosc prea multă lume atât de sărită de pe fix, aşa că nu-mi rămâne decât un singur nume în minte.

Minunat!

Alek îşi dă casca jos, apoi îşi întoarce capul spre mine. Părul lui brunet e complet răvăşit şi pare somnoros.

O, fir-ar!

Are un ochi vânăt. Îşi întoarce ghiozdanul şi îl atârnă pe un singur umăr, apoi scoate nişte ochelari pătraţi de soare. Ştiu că nu şi-i pune ca să se ferească de soare, aşa că nu-i atrag atenţia asupra lipsei lui, dar chiar şi după ce îşi acoperă ochii, tot am impresia că mă uit la ochiul lui vânăt.

— 'Neaţa, rază de soare! îmi spune pe un ton mult mai vesel decât înfăţişarea lui.

Mormăi ceva indescifrabil, drept protest, şi mă dezlipesc de gard.

— Nu? râde el. Atunci doar 'neaţa. Mai bine?

Îmi mijesc ochii, îmbufnată.

— 'Neaţa, răspund până la urmă.

— Şi uite că vorbeşte!

Râsul lui e contagios şi mă trezesc că zâmbesc.

— Mai bine, zice pe un ton entuziasmat.

Îmi dau ochii peste cap.

— Ascultă, îi zic, putem să nu facem mare caz din ce s-a întâmplat?

Alek coboară de pe motocicletă și o lasă aici, deși nu e loc de parcare.

— Și doar ca să știi, adaug, ești sinucigaș pentru că mergi pe aia - flutur o mână spre motocicletă - pe o vreme ca asta.

Iarna, voiam să accentuez, însă Alek s-a oprit în fața mea și îmi oferă zâmbetul ăla care e un pericol public. E mereu atât de binedispus? E opusul lui Malakai și habar n-am cum să mă comport cu el.

— Fetele, spune pe un ton dramatic. Le săruți o dată și numai la asta se gândesc.

Deschid gura ca să zic ceva, dar el își lipește un deget de buzele mele, luându-mă prin surprindere.

— Unu, știu că vrei să te sărut din nou. Doi, vremea nu e așa de rea și, trei, nu chiulești azi de la școală.

De unde știe el ce e în mintea mea? Nu vreau să mă sărute din nou. Vremea e îngrozitoare, iar eu nu vreau să chiulesc doar azi, ci întreaga săptămână, dacă e posibil.

Oare vreau să mă sărute?

— Ce-ai pățit la ochi? încerc să schimb subiectul.

— Ă...

— Nu, nu te-ai împiedicat. Știu că asta e replica voastră preferată, dar nimeni nu o crede.

Alek rânjește, apoi își trece o mână pe după umerii mei și mă forțează să mă mișc.

— Trebuia să-l vezi pe celălalt tip.

— Da, asta e a doua replică preferată, zâmbesc. Care celălalt tip?

— Nu contează, zice sec.

Simt nevoia să-l întreb dacă se simte bine, dar nu o fac. Îmi vine să-mi ascund fața, doar ca să evit privirile pe care le simt asupra mea. Sunt atât de conștientă de faptul că mâna lui e trecută pe după umerii mei, încât e aproape dureros. Nu știu de ce am impresia că simt din nou gustul dulce al buzelor sale. Știu că e doar în mintea mea. Nu sunt nebună, doar că pare atât de real.

— Nu te mai gândi la sărut, Hannah, îl aud ca prin vis.

— Nu mă gândeam la sărut, îl contrazic, deși simt că obrajii îmi iau foc.

Alek e... ciudat.

Atrăgător.

Nu. Ciudat și atât. Oftez de parcă am o greutate în piept.

— Vrei să-mi explici de ce lumea are impresia că am sărutat-o pe iubita lui Malakai? schimbă subiectul.

Îl privesc dezorientată. Ce a făcut? Cine?

— Despre ce vorbești?

— Despre tine și Kai, zice Alek.

— Nu există eu și Kai, aproape mă răţoiesc.

— Eşti sigură?

Dacă sunt sigură? Era și el prezent când Malakai... a spus ce a spus. Nu vreau să mă gândesc din nou la asta.

— Da. Las-o baltă, îl rog. Eu o iau încolo, îi zic după ce intrăm, făcându-i semn cu bărbia spre dreapta.

— Te conduc.

Dau să protestez, dar el deja mă împinge în acea direcţie. Alek a făcut deja suficiente pentru mine. Simt că îi datorez o mare, mare favoare. Mă opresc la intrarea în clasă.

— Eu...

— Cred că și eu. Stai aşa.

Își retrage mâna și își deschide ghiozdanul. Scoate o foaie și se uită fugitiv pe ea. Nu-mi vine să cred că nu a reuşit să își memoreze orarul până acum.

— Mda. Aici.

De fapt, cred că l-am văzut de câteva ori în aceeași clasă cu mine, însă în afară de Elliot și Emily, n-am prea reţinut niciun chip sau nume. Pentru că mi-am impus să nu o fac.

Și de Malakai.

Îmi dau seama că nu i-am văzut pe cei doi fraţi pe nicăieri astăzi. Alek mă lasă să intru prima, apoi mă urmează și, după ce mă aşez pe undeva pe la mijloc, el se aşază în laterala mea.

Ceea ce înseamnă că trebuie să fac eforturi mari ca să mă concentrez la oră pentru că, da, încă mă gândesc la acel sărut.

Pe drum îmi dau seama că, în loc să mă îndrept spre casă, mă îndrept spre conac. Mă opresc pentru o clipă și inspir adânc. Nu mi-am dat seama când am luat-o în direcția asta, însă poate că ar trebui să merg până la capăt cu gândul și să...

Vorbesc cu Malakai.

Dacă asta ar fi posibil.

Știu că doar eu voi vorbi, iar el îmi va răspunde pe un ton sarcastic. Și, oricât de mult încerc să nu mă gândesc la ce s-a întâmplat, acum, că sunt singură și nu trebuie să mă concentrez la nimic, mi-e aproape imposibil. Malakai ar fi putut să spună multe lucruri. Unele care tot ar fi reușit să mă rănească, însă a preferat să spună cel mai groaznic lucru posibil.

Știm amândoi că nu ar putea să mai treacă niciodată printr-un alt accident.

Când am ajuns acasă, am plâns. Ca o fraieră ce sunt, am plâns, întrebându-mă dacă eu am greșit cu ceva sau dacă așa e Malakai atunci când e înconjurat de alte persoane.

Merg până la capăt, însă când ajung, îmi dau seama că nu mi-e atât de ușor să bat la ușă și să-l confrunt

pe Malakai. Nu știu ce o să îi spun, însă știu că nu o să-i cer nicio explicație. Vreau doar să nu mai am nimic de-a face cu el. Atâta tot.

Și de ce sunt aici?

Îmi strâng mâna în pumn, apoi bat atât de încet, încât nu sunt sigură că mă aude cineva. A doua oară, bat cu ceva mai multă viață și aștept.

Un minut.

Două.

Îmi pierd răbdarea.

Ușa se deschide și Malakai mă privește surprins. Probabil, nu se aștepta să mă vadă aici. Nici eu nu credeam că sunt suficient de fraieră încât să mă întorc.

— Anna?

Evident. Cine altcineva ar încerca să treacă peste toate toanele lui Malakai? Îmi încrucișez brațele la piept și îl privesc. E ceva schimbat la el, dar nu-mi dau seama ce. Îl analizez din cap până în picioare. Spre surprinderea mea, se fereşte din ușă și îmi face semn să intru.

Ghipsul.

Asta lipsește.

Sunt atât de surprinsă încât îmi vine să zâmbesc și să îi spun că mă bucur că a scăpat, în sfârșit. Poartă o pereche de blugi negri și un tricou gri. Surprinzător. Mă simt ciudat să nu-l mai văd îmbrăcat în pantaloni scurți și cu un picior în ghips. Probabil că încă nu poate renunța la cârjă, dar acum e pe picioarele lui și e... diferit.

— Ce vrei, Anna?

Pufnesc disprețuitor.

— În secunda asta? Să te duci naibii, dar nu cred că o să se întâmple.

Malakai zâmbește și își arcuiește o sprânceană. Nu pare deloc surprins de răspunsul meu. Poate că se aștepta să fiu supărată pe el.

— O dorință mai realizabilă?

— Să nu te mai văd niciodată în viața mea.

— Cred că asta se poate rezolva. Și totuși, ce cauți aici?

Mereu mă contrazic singură. Ce caut aici dacă vreau să se ducă naibii și să nu-l mai văd niciodată în viața mea? Își bagă mâinile în buzunarele de la blugi și continuă să mă privească.

— Vrei ceva de băut?

Mă balansez de pe un picior pe celălalt, nervoasă. Clatin din cap și plescăi din buze, nevenindu-mi să cred cât e de calm. N-are nimic de zis? Poate niște scuze pentru că e un idiot? O să îmbătrânesc așteptând niște scuze de la Malakai, iar eu trebuie să găsesc o scuză pentru faptul că am apărut din nou la ușa lui.

— Ești insistentă, Anna. Credeam că m-am făcut destul de înțeles.

— Că ai prefera să mai ai încă un accident decât să te săruți cu mine? izbucnesc. Da. Am înțeles mesajul.

Poate că nu pot să fiu la fel de nesimțită ca Malakai, însă aș putea să îi spun să se roage să nu aibă

acel accident în preajma mea, pentru că de data asta nu o să-l mai ajut. E o tâmpenie, evident. I-aș dona și sânge din nou dacă ar fi nevoie. La naiba, cred că i-aș dona și un organ dacă ar avea nevoie și dacă am fi compatibili.

— Și ce mai vrei?

Doamne, cât de enervant poate să fie! Nici măcar nu cred că se străduiește. Pur și simplu, cred că așa e Malakai, iar eu se pare că nu sunt genul de persoană care face o greșeală o singură dată. O fac de vreo zece ori și tot nu mă învăț minte. Altfel, nu m-aș afla aici. Mă rotesc și dau să ies pe ușa care încă e deschisă, dar Malakai își întinde brațul pe deasupra mea, își lipește palma de ușă și o închide.

— De ce ești aici, Hannah?

— Anna, Hannah, îl imit. Naiba să te ia!

N-ar fi trebuit să gândesc cu voce tare. Malakai mă prinde de braț și mă rotește cu fața spre el, apoi vine spre mine. Mă dau în spate până când mă lipesc de ușă, întrebându-mă ce-i în mintea lui.

— Anna...

Scrâșnesc iritată și-mi ridic mâna. Plănuiam să o îndrept spre obrazul lui, însă Malakai e mai rapid decât mine și îmi ghicește intențiile. Mă prinde de încheietură și-mi rotește mâna la spate. Acum mă ține cu ambele mâini, iar cea cu care până acum mă ținea de braț, o mută pe spatele meu. Sunt prinsă între el și ușă, incapabilă să mă rotesc sau să fac vreo mișcare. Nu-mi rămâne decât să-mi implor inima să nu o ia razna. Îmi țin respirația cât pot de mult, refuzând să inspir parfumul lui în loc de aer. Trebuie să-mi ridic privirea ca să mă uit la el.

— Vrei să-mi cer scuze? mă întreabă pe un ton mai puțin disprețuitor.

Clatin din cap. Scuzele sale nu m-ar ajuta la nimic. L-aș ierta și aș ajunge să mă pun din nou într-o situație asemănătoare.

— Scuzele tale sunt inutile, Malakai. Știm amândoi că o să te comporți ca până acum, așa că de ce să te mai străduiești?

Își îngustează privirea, iar strânsoarea din jurul încheieturii mele devine mai slabă.

— Ce vrei de la mine, Hannah?

Simt lacrimi în colțurile ochilor. O, Dumnezeule! Asta îmi lipsea acum. Îmi trag nasul și încerc să nu cedez. Nici măcar nu știu de ce îmi vine să plâng.

— Am fost acolo, îi spun pe un ton calm și în pragul plânsului. Habar n-am dacă tu îți amintești, Malakai, dar am fost acolo. Te-am ținut de mână, pentru numele lui Dumnezeu! M-am rugat să nu mori! Am intrat în panică, pentru că nu știam cum să-ți opresc tot sângele să se mai scurgă pe asfalt!

— Hannah...

Vocea lui e răgușită și pare îndurerată. Îmi ridic sprâncenele, nevenindu-mi să cred că detectez o urmă de regret în tonul vocii sale.

— Nu, îl întrerup. Lasă-mă să termin. Apoi am tot continuat să vin la spital, deși nu aveam niciun motiv să o fac! Și după aia am venit aici și... ca să vezi, Malakai! S-a dovedit că ești o persoană irascibilă, insuportabilă și

care nu știe să facă nimic altceva decât să se plângă și să-i îndepărteze pe cei din jur!

— De ce ai continuat să vii, Hannah?

Vocea i se frânge. Dacă nu mi-ar ține ambele mâini, mi-aș ascunde fața în palme. Nu ar fi trebuit să îi spun toate acele lucruri. Încerc să formulez un răspuns.

— Pentru că îmi pasă de tine! Sau oricum... îmi păsa, încerc să mă corectez.

Irisurile lui albastre mă studiază cu atenție, deși e evident că nu am de gând să mai adaug nimic după prostia pe care tocmai am spus-o. Mă privește de parcă îmi măsoară fiecare respirație și fiecare mișcare pe care o fac. Trec rapid de la încordare la relaxare, apoi din nou la încordare, oscilând constant între cele două. Eu mă uit la buzele lui Malakai, iar el, la ale mele. Degetele i se încleștează în locul în care până acum doar își ținea mâna pe spatele meu și nu știu cum ar trebui să reacționez. Dacă ar trebui să reacționez. Îmi eliberează încheietura și se apleacă, ducându-și brațul pe deasupra mea, lipindu-și palma de ușă. Distanța dintre noi e aproape inexistentă și nu mă îndepărtez deloc în secunda în care mă lipesc cu spatele de ușă. Malakai își coboară capul și își lipește fruntea de a mea. Închide ochii și, pentru o secundă, mi se pare că nu sunt singura care respiră sacadat.

Schimbarea lui s-a petrecut, din nou, atât de brusc, încât sunt dezorientată și nu știu cum să reacționez. Mâna îi urcă pe spatele meu, chinuitor de lent. Se oprește o clipă pe umăr, apoi urcă spre obraz. Îmi atinge cu două degete zona din spatele urechii și nu știu dacă asta e secunda în care mă pierd sau s-a întâmplat înainte. Ceea

ce face Malakai acum se numeşte tortură şi nici nu cred că îşi dă seama. Mi se face pielea ca de găină şi refuz să mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă, în locul degetelor, m-ar atinge cu buzele.

E prea mult de îndurat.

Încerc să expir încet, însă respiraţia mea e prea accelerată. Malakai îşi deschide ochii şi nu recunosc nimic din privirea lui. Sunt tulburi şi pare aproape la fel de confuz ca mine.

Îi zâmbesc trist. Nu-l cunosc deloc pe Malakai, însă îl simt retrăgându-se încet. Orice avea de gând, acum s-a răzgândit.

— Kai, şoptesc printre buze. O să plec acum, înainte să spui o prostie şi să mă faci să te urăsc şi mai mult.

— Ar fi bine, îmi zâmbeşte într-un mod ciudat, aproape cu regret.

Însă niciunul nu se mişcă.

— Dacă treci mâine pe aici, Marta o să fie acasă. O să îţi dea proiectele alea.

Îmi întredeschid buzele ca să spun ceva, dar nu pot să rostesc niciun cuvânt. Sunt aproape dezamăgită. Aproape rănită. Prea aproape de Malakai. E atât de uşor să mă pierd în ochii lui.

— Proiectele?

— Mi-ai dat o listă, îmi aminteşte el.

— Dar tu...

— Eu o să fiu plecat o perioadă, Anna.

Nici nu mă mir că ne întoarcem de unde am plecat. Poate că în urmă cu un minut era pe cale să mă sărute, dar Malakai tot Malakai rămâne.

— N-am vorbit serios când ți-am spus să te duci la naiba, D'Andre.

— Oare?

Se dezlipește de mine și rânjește cum numai el poate să o facă.

Nu, n-am vorbit serios, iar el știe asta. La fel cum știe că, dacă nu plec chiar acum, va spune altceva care mă va răni. Cine știe cât de rău, de data asta.

De fapt, îmi pare rău pentru tot ce am spus.

— Unde...

— Pleacă, Anna.

Îmi deschide ușa, dar e o expresie ciudată pe fața lui. Arată aproape dezamăgit.

Ies fără să încerc să-l întreb din nou unde pleacă. Tot nu știu pentru ce am venit la el. Poate, pentru o secundă, m-am îmbătat cu iluzia că îi pare rău pentru ce a spus. Și, poate, pentru acea secundă în care vocea i-a părut încărcată cu regret, așa a și fost.

Alek e sexy. Eu sunt amețită

Viața mea a revenit la normal. Eu și Elliot suntem din nou prieteni, iar Emily nu trebuie să mai alerge de la unul la altul, sperând că niciunul nu e supărat pe ea. Lumea începe să uite de faptul că m-am aflat acolo în momentul accidentului și a început să mă lase în pace. Fără Malakai, nu mai există nimeni care să-mi provoace dureri de cap.

Doar că...

Nu credeam că o să spun asta vreodată. Nu credeam că e posibil.

Doar că...

Mi-e dor de Malakai.

Sunt conștientă că nu are de ce să îmi fie dor. De toanele, de aroganța sau de nesimțirea lui însă...

Nu. Nu mi-e dor de Malakai.

Îmi scot căștile din urechi și oftez. Arunc o privire la telefon și exact când să face șase fix, se aude soneria. Alek s-a oferit să-mi explice câte ceva la chimie pentru testul de mâine, iar eu i-am promis că-l ajut la spaniolă. Nu știu cum se face, însă toată lumea se pricepe la chimie mult mai bine decât mine. Și, dacă știam vreodată că viața

mea urma să se dea peste cap anul ăsta, cu siguranță aș fi avut mai mare grijă atunci când m-am înscris la cursuri.

Ies din cameră, dar se pare că bunica mi-a luat-o înainte.

— Bună ziua, îl aud pe Alek și îmi vine să chicotesc că se străduiește să fie politicos.

— Bună, Alekzandre. Mă bucur să văd că ai nimerit ușa de data asta, îi răspunde bunica.

Îmi duc mâna la gură și încerc să nu râd. Mă opresc înainte să ajung la scări, curioasă de răspunsul lui Alek. Alekzandre? După ce a plecat Malakai, am stat destul de mult timp cu Alek, însă nu mi-a trecut niciodată prin minte să-l întreb de la ce vine prescurtarea numelui.

Și nimeni nu a sărutat pe nimeni. Nimeni nu a făcut nicio aluzie. Lucrurile chiar au revenit la normal.

— Mda, ă... Vecinul ăla al dumneavoastră și-a luat scara înapoi.

Îmi mușc buza de jos. Trebuie să-l întreb pe Alek de unde o cunoaște pe bunica, dar momentan revin la mine în cameră, convinsă că se descurcă singur. Aud vocea bunicii, dar nu mai disting clar ce spune. Închid ușa și mă trântesc pe pat.

Alek intră în cameră cinci minute mai târziu, fără să se deranjeze să bată la ușă.

— Dacă eram dezbrăcată? încerc să par îmbufnată.

— Și? Cum m-ar fi deranjat asta?

Îmi dau ochii peste cap și arunc cu o pernă în el. O prinde la timp, dar nu mi-o aruncă înapoi. Vine și se trântește pe pat lângă mine, îmbrățișând perna.

– Alekzandre? chicotesc. Serios?

Mârâie nemulțumit și închide ochii.

– De unde o cunoști pe bunica? întreb în continuare.

– Am locuit o perioadă pe strada asta. Mi-a îngrijit de multe ori genunchii juliți.

Sună a ceva ce ar face bunica. Îmi pare rău că nu mi-am petrecut copilăria aici. Că nu l-am cunoscut pe Alek atunci, când era un copil care avea nevoie de cineva să îi curețe rănile din genunchi.

Sau pe Malakai, adaug cu o urmă de regret.

Alek cască. Pare că a uitat complet de ce se află aici.

– Îmi pare rău pentru tine, dar mâine am test la chimie, îi reamintesc.

Nu arată de parcă are chef să facă mare lucru, însă eu am nevoie de o notă mare. La restul materiilor – și încă nu-mi vine să cred asta –, proiectele lui Malakai s-au dovedit a fi perfecte. Nu știu dacă a plătit pe cineva ca să i le facă și nici măcar nu cred că îmi mai pasă. Nici nu l-am crezut până când nu m-a sunat Marta să îmi spună să merg să le iau.

Malakai e plecat deja de trei săptămâni. Marta a spus că ar trebui să se întoarcă peste o săptămână sau două. Depinde de cum decurg ședințele de terapie. Îmi doresc să decurgă totul bine pentru el. Îmi doresc atât de mult să-l sun. Chiar dacă o să mârâie la mine și o să mă întrebe ce vreau și cine naiba mă cred de îndrăznesc să îl sun, măcar aș ști că e bine.

— Hannah?

Îl privesc pe Alek. S-a rotit spre mine și își sprijină capul în palmă.

— Da?

— Kai? mă întreabă el.

Ridic din umeri. Alek e prietenul lui Malakai. Poate că el a vorbit cu el. Poate că...

— Nu, mint. Ne apucăm sau ce facem?

— Sau ce facem? mă întreabă.

Încerc să nu zâmbesc, dar e greu să mă abțin în preajma lui. Alek e... Normal într-un mod distorsionat, dar normalitatea e subiectivă, așa că da, pentru mine, Alek e normal. Poate că nu e chiar genul de băiat pe care te-ai repezi să îl prezinți părinților și să îl aduci la cină, dar bunica îl cunoaște și nu s-a deranjat până acum să facă vreo observație. Mă bucur că nu am fost nevoită să îi dau eu explicații pe care oricum nu le am.

— Am nevoie de o favoare, zice din senin.

Îl privesc curioasă. Nu-mi dau seama de ce favoare ar putea să aibă Alek nevoie. Sunt convinsă că dacă are nevoie de ceva, la fel ca Malakai, e suficient să pocnească din degete.

— Spune.

Deşi nu sunt sigură că vreau să aflu. Nu-mi place zâmbetul ştrengăresc pe care îl are.

— Crezi că ai putea să vii cu mine la o petrecere?

Mă înec cu salivă şi încep să tuşesc, dar e mai bine decât să fi băut apă şi să o scuip pe el. Mă priveşte îngrijorat şi amuzat în acelaşi timp.

— Hannah? Eşti bine?

Mă ridic de pe pat şi mă îndrept spre paharul cu apă care e pe birou. Iau două guri şi încerc să îmi revin.

— Lasă-mă două minute.

Mă întorc cu spatele la el şi aştept să îmi revin. Nu, nu sunt bine. Mi-am amintit ce s-a întâmplat ultima dată când am fost cu Alek la o petrecere. Lucrurile nu au decurs prea bine pentru mine şi nu cred că mai pot să trec o dată prin asta, chiar dacă Malakai probabil nu o să fie acolo.

— De ce? mormăi. Ce o să se întâmple, de data asta?

— Nimic, şopteşte mult prea aproape de urechea mea. Şi crede-mă că dacă aş fi ştiut ce avea de gând Malakai, nu aş fi venit atunci. Îmi pare rău.

Nici nu l-am auzit când s-a ridicat, iar acum își sprijină mâinile de birou, de o parte și de cealaltă a mea, blocându-mă.

— Nu-i vina ta.

— Nu, dar tot mă simt prost.

Alek e... Alek, iar eu nu sunt ipocrită. E amuzant, prietenos și nu m-a făcut niciodată să mă simt aiurea. Iar uneori spune exact ce am nevoie să aud.

Dar nu e Malakai, iar asta cred că e o problemă.

Mie mi-e dor de Malakai.

— De asta m-ai sărutat? întreb cu un nod în gât. Pentru că te-ai simțit prost?

— Nu, îmi răspunde simplu.

— Cred că o să te refuz, șoptesc, încercând să schimb subiectul pe care tot eu l-am deschis.

Cred că gândurile mele sunt puțin încurcate și nu gândesc coerent.

Nu vreau să merg nicăieri cu el. Nu. Nu. Nu.

— Haide, Hannah. S-ar putea să fie distractiv. În plus, ultima dată, Malakai a fost gelos, așa că nu cred că lucrurile au ieșit atât de prost pe cât ai tu impresia.

De ce aș vrea să îl fac gelos pe Malakai? Nu s-a întâmplat nimic între noi, exceptând momentul în care *aproape* m-a sărutat, dar apoi a redevenit Malakai. În

plus, eu nu știu ce simt pentru Malakai, însă știu ce simt în lipsa lui.

Un gol. Unul mare, pe care nici măcar nu-l pot localiza.

Închid ochii și mă gândesc la ce simt acum. O mulțime de sentimente contradictorii.

— Dacă iau o notă mare la chimie, promit că mă gândesc la asta.

— Și de ce mai stăm aici?

Își mută mâinile pe talia mea și mă rotește cu fața spre el. Zâmbește arogant și mă întreb dacă asta ar putea să meargă vreodată. Nu că aș vrea să îl fac gelos pe Malakai sau ceva, dar... uneori e greu să fii „doar prietenă" cu un tip atrăgător. Nu sunt sigură că aș putea să fac asta, fără să dezvolt eu sentimente pentru Alek. M-a sărutat o dată și nici acum nu mi-am scos acel sărut din minte.

Îmi dau ochii peste cap.

— Sâmbătă, adaugă.

— Dacă...

— Dacă iei notă mare la chimie, mă completează el. Haide, Hannah. Aparent, unele aspecte din viața mea depind de nota pe care o s-o iei la chimie.

Trec pe lângă el și scot cartea și caietul de chimie, apoi nu-mi rămâne de făcut decât să mă concentrez pe ce

spune, și nu pe modul în care se mișcă buzele sale atunci când vorbește.

E sâmbătă. Și, pentru că am luat o notă mare la chimie, mă aflu în casa unei persoane necunoscute, privind-o pe Emily cum dansează la câțiva metri de mine.

Și sunt amețită.

Nu plănuiam asta, dar nu plănuiam nici să vin cu Alek la petrecere, așa că deciziile proaste vin una după alta.

Tot am încercat să-mi dau seama de ce m-a rugat Alek să vin cu el. Și probabil că l-aș întreba asta, dacă nu aș fi atât de amețită. Închid ochii, dar mai rău fac, așa că încerc să îi țin deschiși. Emily îmi zâmbește și îmi face cu mâna, însă eu reușesc doar să-i întorc zâmbetul. Îl văd pe Alek strecurându-se printre oameni și venind spre mine. Are o linguriță în gură și un bol cu înghețată în mână. Chicotesc, încercând să înțeleg ce e în mintea lui. Toată lumea bea în jurul nostru, iar el mănâncă înghețată?

— Vrei? mă întreabă când ajunge în fața mea.

Clatin din cap. Ridică din umeri și mă privește de parcă nu înțelege cum pot să refuz, apoi se trântește pe canapea. Eu stau pe o margine și încerc să-mi mențin echilibrul. Acum am un singur ochi deschis. Și o amețeală îngrozitoare. Alek își strecoară mâna pe lângă mine și o așază pe piciorul meu.

Nu, nu, nu.

Chestia asta e periculoasă.

Alek e sexy.

Eu sunt ameţită.

Şi, din proprie experienţă, ştiu sigur că fac unele lucruri atunci când sunt beată, lucruri pe care ajung să le regret a doua zi.

Dar Malakai nu e aici. Malakai e un nesimţit arogant, care nu s-a comportat niciodată cu adevărat frumos. Nu a fost în stare nici măcar să îmi spună unde pleacă. În tot acel timp, nu mi-a spus nici măcar un lucru despre el.

Arunc o privire cu coada ochiului la mâna lui Alek care e pe coapsa mea, apoi închid ochii şi încerc să mă conving că asta e o idee proastă. Am făcut multe lucruri idioate până acum, dar am impresia că asta o să întreacă multe dintre ele.

Asta e o idee atât de neinspirată, încerc să mă conving.

Îmi aşez mâna peste a lui şi înghit în sec. Pentru o fracţiune de secundă, am impresia că o să îl îndepărtez cu gestul meu, dar el nu face decât să-şi întoarcă mâna şi să-şi strecoare degetele printre ale mele. E mâna cu care a ţinut bolul de îngheţată, iar degetele sale sunt reci şi umede.

Ce naiba faci, Hannah?

Alek nu mă întreabă asta. Stau cu spatele la el și nu îndrăznesc să mă întorc și să-l privesc. Îi simt cealaltă mână în jurul taliei și, fără nicio ezitare, mă trage în brațele lui. Mișcarea bruscă mă face să mă clatin. Îi caut privirea, apoi simt nevoia să-mi ascund fața. Are o sprânceană arcuită și un zâmbet larg, de toată frumusețea.

Alek e treaz.

Nu știu dacă din păcate sau din fericire, însă e treaz.

Eu am o scuză pentru faptul că l-am luat de mână. Sunt amețită. Care e scuza lui că m-a tras în brațe?

Îmi rotesc privirea prin încăpere - cu greu -, de parcă îmi caut rațiunea pe care am pierdut-o.

— Ești bine?

Alek are o voce joasă și calmă și e exact ce-mi lipsea în momentul ăsta. Mormăi un răspuns neclar și încerc să-mi iau privirea de la el.

De un cinci? Sau poate de un șapte?

Încerc să îmi dau seama cam de cât ar fi greșeala care-mi trece prin minte. De la unu la zece... Mh... De un șapte. Opt? Parcă pornisem de la cinci.

Mâna lui Alek îmi susține spatele și am impresia că ăsta e singurul motiv datorită căruia încă stau dreaptă.

Știu că o să regret, dar o să pun decizia asta pe seama alcoolului. Mă rotesc spre el și ezit pentru o

secundă, dar el nu schițează niciun gest care să-mi dea de înțeles că i se pare o idee la fel de îngrozitoare pe cât mi se pare mie. Și, în secunda următoare, îmi aplec capul spre el și-mi unesc buzele de ale sale.

Are gust de înghețată de... tiramisu, cred.

La început, niciunul dintre noi nu se mișcă. Doar respirăm unul peste buzele celuilalt și e o senzație ciudată. Oricât de greșit ar trebui să se simtă, lipsește sentimentul ăla copleșitor de vinovăție. Apoi, Alek își încleștează degetele în talia mea, iar pe cealaltă mână o așază pe obrazul meu și începe să mă sărute. La început, lent, de parcă îmi dă timp să mă retrag, apoi, când nu o fac, limba lui se strecoară în gura mea și îi simt metalul rece din ea. Mâinile mele sunt încleștate în părul lui brunet și mă rotesc de parcă încerc să mă lipesc și mai mult de el.

Sunt realistă. Nu simt nimic pentru Alek. Poate că nimic nu e un cuvânt chiar potrivit, însă... Cu Alek e... diferit.

Într-un sens bun.

Dar e o greșeală.

Una pe care o s-o pun pe seama alcoolului.

*

Oricum te-aș fi sărutat

Fac tot posibilul să îl evit pe Alek. Și prin *tot posibilul* chiar vreau să spun... ei bine, tot posibilul. E prânzul și nu am de gând să merg în sala de mese. Sunt șanse mari să mă întâlnesc cu el acolo. Mă ascund ca o lașă după un perete și îmi scot capul din când în când ca să supraveghez holul.

Nu-mi. Vine. Să. Cred. Că. Fac. Asta.

Ieri, pe seară, după ce am încercat să ascund rușinea într-un colț în care să nu mai privesc niciodată, mi-am deschis telefonul. Aveam trei mesaje vocale de la Alek. Mi-am făcut curaj să le ascult abia după câteva ore.

Hannah, sună-mă.

Hannah, vorbesc serios, sună-mă.

Hannah, putem să ignorăm încă un sărut. Nu e mare lucru.

Oare? Poate că el poate, însă eu nu sunt atât de sigură. N-ar fi trebuit să îl sărut. Niciodată. Deși pentru prima dată când s-a întâmplat există o oarecare justificare, nu trebuia să... Sâmbătă eram prea amețită ca să îmi mai pese, dar vinovăția și-a făcut simțită prezența după ce mintea mi s-a limpezit din nou.

O, Doamne!

Holul e aproape pustiu, dar începe să-mi fie foame și nu mi-am luat nimic la mine. Poate că nu ar trebui să refuz pachetul pe care bunica se tot oferă să mi-l facă. În situații de criză - precum aceasta - ar fi util. Mă sprijin cu fruntea de colțul peretelui și oftez. Ce tot fac? Nu mă simt deloc bine făcând asta. Parcă sunt Elliot.

O mână se așază pe umărul meu, făcându-mă să tresar. Arunc o privire cu coada ochiului și... nu pot face asta. Pe degetul mare e un inel mare, pătrat, cu un simbol ciudat, iar pe cel mijlociu e unul cu un cap de mort. Și le-am văzut de atât de multe ori, încât e imposibil să nu le recunosc.

Alek mă strânge ușor de umăr.

— Hannah, ești bine?

Simt nevoia să mă dau cu capul de perete. Nu, nu sunt bine. Am nevoie de câteva secunde să-mi adun curajul necesar ca să îl privesc, apoi mă rotesc încet.

— Salut, spun pe un ton ridicol de timid. Da, n-am nimic.

Își retrage mâna și se sprijină lângă mine, de perete. Își rotește inelul de pe arătător cu indexul în timp ce îmi aruncă un zâmbet șiret. Știe. Evident că știe că mă ascund de el.

— Ă... mda. Trebuie să plec, rostesc repede și, în loc să mă rotesc, încerc să trec pe lângă el, nesigură încotro s-o iau.

Își întinde brațul în fața mea cu o mișcare rapidă. Nici nu e nevoie să mă atingă, că mă opresc oricum. Îmi

rotesc capul și-l privesc cu ochi mari, întrebându-mă ce-i în mintea lui.

A mea. Ce-i în mintea mea de am ajuns să-mi umplu viața cu drame inutile. Nu pot face asta. Chiar nu pot.

— Serios, Hannah. Chiar e necesar?

Nu pare furios. Nu pare în niciun fel, sincer. E doar Alek. Alek pe care l-am sărutat. De două ori. O dată avea gust de cireșe sau căpșuni de la băutura aia stupidă, iar a doua oară avea gust de înghețată. Dacă l-aș săruta acum, oare ce gust ar avea buzele lui?

Închid ochii pentru câteva secunde, timp în care mă insult în minte și încerc să mă trezesc la realitate. Doar că, mai nou, asta e realitatea mea. Lipsa lui Malakai mi-a adus o oarecare liniște – dacă ignor faptul că mi-e dor de el –, dar tot am reușit să o periclitez cumva.

— Scuze, îi spun sinceră.

Ar trebui să mă comport mai matur, dar e atât de greu. Tot ce vreau e să am din nou cinci ani, să stau pe jos în fața televizorului și să mă uit la desene, în timp ce mama e în bucătărie și...

Nu.

Nu vorbesc serios. Nu vreau asta. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu mama. Văd buzele lui Alek mișcându-se, dar m-am pierdut în amintiri și nu am auzit niciun cuvânt din ce a spus.

— Scuze, repet ca o idioată, dar n-am... Eu... Nu eram atentă. Scuze.

Alek zâmbeşte şi începe să se joace din nou cu piercingul din limbă.

– Nu-ţi mai cere scuze. N-am zis nimic important.

– Nu?

– Nu. Doar că ne-am sărutat. Nu e mare lucru. Adică... Nu-i cazul să îţi închizi telefonul din cauza asta şi să te înfometezi.

Are o voce atât de caldă, încât e greu să fiu tensionată în preajma lui.

– Eu... nu mă înfometez, mă fâstâcesc.

– Hai să mâncăm, îmi propune.

Încuviinţez, deşi n-ar trebui să o fac atât de repede. Îmi face semn să o iau înaintea lui, apoi mă urmează.

– Şi, Hannah... oricum te-aş fi sărutat, îmi spune pe un ton nonşalant, în timp ce-şi bagă mâinile în buzunarele de la hanorac şi continuă să meargă relaxat.

Privesc nedumerită şi mă opresc. Alek continuă să meargă şi, vreun minut mai târziu, trebuie să alerg după el.

– Alek... ?

– Da.

Mă opresc înainte să intrăm în cantină. La fel face şi el.

– Cum funcţionează asta?

Se încruntă.

– Cum funcţionează ce?

— Noi, vine răspunsul meu stupid.

Noi. Cum funcționăm noi? Cum funcționează relația dintre noi? Poate că dacă nu ne-am fi sărutat - de două ori -, aș fi crezut că suntem prieteni. Și, în plus, sunt lucrurile pe care le spune uneori, ca acea chestie de mai devreme. M-ar fi sărutat oricum?

Ce. Suntem. Noi?

Asta nu e singura întrebare la care nu găsesc răspuns. Mă mai întreb și cine sunt eu. Nu pot să fac asta. Nu pot să continui să mă sărut cu Alek, când mi-e atât de dor de Malakai. Ce e în neregulă cu mine?

Nu chiar atât de dor. Doar dor și atât. Ca atunci când îți lipsește un prieten pe care nu l-ai văzut și cu care n-ai mai vorbit de ceva vreme. Cred.

— Nu știu, Hannah.

Alek pare sincer. Îl privesc cu un zâmbet aiurit, dându-mi seama că nu am nevoie de un răspuns de la el.

Noi ar fi trebuit să fim prieteni.

Noi n-ar fi trebuit să ne sărutăm.

Noi...

— De ce faci asta, Alek? Are legătură cu Malakai?

Alek face o grimasă, lucru cam neobișnuit pentru el. Cred că are de-a face cu Malakai, dar nu o să-mi spună întregul adevăr.

— Nu vreau să te rănesc, Hannah. Dacă ai impresia că urmăresc ceva, să știi că nu-s un tip prea complicat.

— Nu asta ar spune cineva care e complicat?

Fruntea i se descreţeşte puţin câte puţin. Am un sentiment ciudat când vine vorba de Alek. Unul care seamănă foarte tare cu încrederea şi e neobişnuit pentru mine.

— Poate.

Dramă, dramă şi iar dramă. Îmi dau ochii peste cap, deşi mă simt moleşită şi agitată, în acelaşi timp. Poate că Alek şi Malakai s-au certat din cauza unei tipe, iar eu nu vreau să mă gândesc la Malakai cu nimeni altcineva, pentru că mi se întoarce stomacul pe dos şi mi se face rău. Şi în niciun caz nu vreau să fiu prinsă la mijloc.

— Îmi pare rău, e tot ce spun. Doar că să ştii că Malakai nu e interesat de mine, Alek. Nu o să obţii nicio reacţie de la el.

— Serios? pufneşte, fluturându-şi mâna spre faţa lui. Nu-ţi mai aminteşti?

Îl privesc suspicioasă. Nu prea am cum să uit, având în vedere faptul că m-am uitat la vânătaia lui un timp îndelungat. Dar nu poate vorbi serios. Sau, oricum, în cazul în care o face, mă îndoiesc că a avut ceva de-a face cu mine.

— Ba da. Doar că sunt sigură că nu are nimic de-a face cu mine, Alek. Între mine şi Malakai nu...

Cum să formulez asta? Nu s-a întâmplat nimic? Între noi nu a existat nici măcar un moment de sinceritate din partea lui Malakai? Poate că nu e chiar aşa, dar sunt frustrată. Malakai e un nesimţit atrăgător, care m-a rănit, apoi a dispărut. Toate lucrurile alea groaznice pe care le-a spus m-au rănit, chiar dacă nu vreau să recunosc.

— Cum zici tu, ridică din umeri. Doar că eu știu mai bine.

Îmi dau ochii peste cap. Dacă zice el, atunci, așa o fi. Probabil că toată lumea știe mai bine decât mine ce e în mintea lui Malakai.

— Oricum, îi zic, dacă eu sunt motivul pentru care te-a lovit, îmi pare rău.

— Nu-i nimic. O meritam.

Poate. Poate că nu. Urăsc drama, iar acum am intrat fix în mijlocul ei și nu văd nicio soluție de scăpare. Îmi place Alek. Nu în acel mod în care aș vrea acum să îl sărut, pentru că nu vreau. Îmi place Alek pentru că poate fi un prieten bun. Atunci când nu ne sărutăm și nu vorbim despre asta, evident.

— Hai să mergem, mă îndeamnă.

Oftez nemulțumită. Discuția asta nu e nici pe departe terminată, dar știu că acum aș insista degeaba. O iau din loc, cu Alek chiar în urma mea, când, de fapt, mi-aș dori să se formeze o gaură în podea și să mă înghită.

După-amiază, stau în camera mea și încerc să mă eschivez de la toate întrebările lui Emily, care nu se mai opresc. Încerc să îi dau cât de multe explicații pot, însă am impresia că, în timp ce îi răspund la o întrebare, ea îmi mai adresează cinci.

— Deci, nu e nimic între tine și Alek? Clatin din cap. Și nu simți nimic pentru el? vine următoarea întrebare.

Neg puțin cam nesigură. Nu mai știu ce simt, dar nu știu dacă ar trebui să îi spun și ei asta. A devenit o obișnuință să stau cu ea în ultimele săptămâni. Bunica s-a arătat mult mai entuziasmată decât mine. Deși am vorbit cu ea de câteva ori și i-am explicat motivul pentru care nu vreau să îmi fac prieteni acum, nu cred că a înțeles în totalitate. În plus, Emily e mai mică decât mine. Mai rămâne prin preajmă o perioadă.

— Ăsta nu-i un răspuns, îmi atrage atenția.

Se trântește pe pat, cu mâinile sub cap, și își rotește privirea spre mine. Eu îmi strâng picioarele sub mine și încep să trasez forme imaginare pe blugi.

— Ba da, protestez. E un răspuns. Nu și nu.

— Serios? pufnește. Nu reușești să mă convingi nici măcar pe mine.

— De ce insiști să mă chinui?

— Încerc să te ajut, chicotește ea.

Poate că asta face, însă eu nu văd cum mă ajută asta. Nu vreau să vorbesc despre Alek și despre sentimentele mele pentru el. Asta, în cazul în care există așa ceva.

— Și Malakai?

Îmi încleștez mâna pe picior.

— Mai bine vorbim despre Alek, râd sec.

Emily nu pare să se dea bătută prea ușor. Cel puțin, nu până când nu scoate de la mine toate informațiile de care crede ea că are nevoie ca să încheie interogatoriul.

— Elliot și Malakai au fost prieteni, îmi zice din senin.

Acum a reușit să-mi atragă atenția.

— Elliot și Malakai au fost prieteni? repet.

— Da. Au fost prieteni buni.

— Și ce s-a întâmplat?

Elliot nu s-a arătat deloc încântat de faptul că am tot continuat să merg pe la Malakai, dar după ce i-a trimis acel mesaj, am crezut pur și simplu că era... gelos.

- Nu cred că ar trebui să vorbesc despre asta, îmi spune serioasă. Elliot o să îți povestească, dacă vrea.

Nu insist. Nu vreau ca Elliot să nu mai vorbească din nou cu mine, însă o să îl întreb pe Alek data viitoare când îl văd dacă știe ceva despre asta.

— Până la urmă, ce s-a întâmplat între tine și Elliot, Hannah? Nici acum nu mi-a spus.

— Poate că nici eu nu ar trebui să vorbesc despre asta, râd.

Emily se strâmbă ca un copil și se preface bosumflată.

— Nu e nicio noutate că frate-miu e atras de tine, dar ce s-a întâmplat?

Malakai s-a întâmplat. Asta e cauza tuturor încurcăturilor din viața mea din ultima perioadă. Dacă nu m-aș fi aflat acolo, nu m-aș fi apropiat niciodată atât de mult de el. Mătușa lui nu m-ar fi trimis într-o misiune imposibilă. Elliot nu s-ar fi supărat pe mine. Nu l-aș fi cunoscut pe Alek și... nu m-aș fi sărutat cu el.

Încep să mă întreb serios cum am reușit să mă țin departe de dramă un an întreg. Poate că aveam un înger păzitor care între timp a demisionat.

– Malakai s-a întâmplat, îi spun și ei.

– Și-a revenit?

Ridic din umeri. Nu știu ce face Malakai. Nu am vorbit deloc cu el de când a plecat. Ori de câte ori am vrut să îl sun, am închis înainte de primul apel. Pentru că nu știu ce să îl întreb și în niciun caz nu îi pot spune că mi-e dor de el. Sau că m-am sărutat cu Alek. Și, cu siguranță, nu ar fi prea fericit dacă ar ști că am întrebat-o pe Marta unde a plecat.

– Aproape, răspund, deși nu știu sigur.

Mai exact, să își revină cum? După accident? Da. Mătușa lui mi-a spus în acea zi că, fizic, Malakai nu era rănit chiar atât de grav. Dar eu n-am fost acolo când Marta a trecut prin tot ce a fost mai rău. Dar mă îndoiesc că atitudinea proastă i se trage de la accident.

– Hai să mergem, se ridică și se întinde ca o pisică. Elliot o să ajungă îndată și nu-i place să aștepte.

Am și uitat că am promis că merg cu ei doi la film. Mă ridic fără prea mare tragere de inimă.

– Nu te mai gândi la Alek. Sau la Malakai. Măcar pentru două ore, mă roagă cu un zâmbet larg.

Ce n-aș da să pot face asta.

Pentru că tot ce îmi doresc acum e să mă aflu în aceeași încăpere cu Malakai, chiar dacă nu ar vorbi sau m-ar privi încruntat.

Mă visezi des, Anna?

Mă trezesc brusc. Strâng cu putere din ochi, fără să am curaj să îi deschid. Am avut un coşmar. Alek şi Malakai erau acolo şi o, Doamne, de ce mi se întâmplă mie toate astea?! Acum am impresia că parfumul lui Malakai pluteşte în aerul din camera mea. Mârâi nervoasă şi încerc să adorm la loc. Nici nu mă interesează cât e ceasul. E duminică şi tot ce vreau e să dorm, deşi nici aşa nu sunt sigură că sunt ferită de dramele din viaţa mea.

Simt ceva umed şi cald pe faţă. Luată prin surprindere, mă strâmb şi-mi deschid ochii cu greu. Apoi încep să ţip, îngrozită de ochii negri care privesc fix într-ai mei. Mă rostogolesc până când reuşesc să cad din pat. Impactul cu podeaua mă trezeşte imediat şi, pentru câteva clipe, am impresia că îmi zvâcneşte fiecare muşchi din corp.

— Ce naiba?! ţip nervoasă.

Dobermanul sare de pe pat pe mine şi începe să mă lingă din nou.

— Îhh... Nu. Stai!

Încerc să-l îndepărtez de mine. Câinii lui Malakai nu au ce să caute la mine în cameră. Niciunul dintre ei. Încă visez, nu? Coşmarul se simte a fi real, dar nu e şi

trebuie să mă trezesc, înainte să explodez de nervi în somn.

– Știi că vorbești în somn?

Îmi acopăr fața cu palmele. Dobermanul îmi linge mâinile acum, dar nu mă mai deranjează atât de rău.

– Visez, nu-i așa?

– Depinde. Mă visezi des, Anna?

Nu-i un vis și nu o să mă trezească nimeni. Asta e realitatea.

Malakai.

Îmi îndepărtez mâinile de pe față și mă ridic înainte ca Isis – sau Osiris, nu sunt sigură – să își facă din nou de cap. Îmi rotesc privirea cu groază spre pat, acolo unde mă aștept să îl găsesc pe Malakai.

A acaparat cu nonșalanță patul și pare să se simtă ca la el acasă. Timpul parcă trece în reluare și simt toate sentimentele care năvălesc rând pe rând asupra mea. Nedumerirea. Fericirea. Și, în cele din urmă, furia. Iau perna din apropierea mea și o arunc fără milă spre el.

Mai bine de o lună. Nu l-am mai văzut și n-am mai auzit nimic de el de mai bine de o lună, iar acum mă trezesc cu el în pat.

– Ce cauți aici?

Nici măcar nu pot să fiu atât de furioasă pe cât îmi doresc. Malakai arată diferit. Nu sunt obișnuită să-l văd în afara casei sale, îmbrăcat ca un om normal și, mai ales,

funcțional. Poartă niște blugi de un gri închis, un hanorac negru și o geacă de piele de aceeași culoare. Se ridică cu o ușurință care mă face să-l privesc cu ochi mari.

Mă ridic în genunchi. El stă în picioare de cealaltă parte a patului, iar fața nu-i trădează nicio emoție. Măcar asta nu s-a schimbat.

— Ce cauți aici? repet ceva mai calmă de data asta.

— Chiar vrei să stai toată ziua în genunchi? Avem treabă.

Își arcuiește o sprânceană. Eu le ridic pe amândouă, dezorientată.

— Pleacă, Malakai. Te rog. Pleacă.

Încă sper ca ăsta să fie doar un coșmar. Mă strecor înapoi în pat și îmi trag pilota peste cap. Nu vreau să dau ochii cu el. Port pijamalele roz cu inimioare. Deja le-a văzut, însă nu vreau să îi dau șansa să facă și vreo observație pe tema asta. Îl simt așezându-se înapoi. Scot un sunet provocat de nemulțumirea faptului că el se află la mine în pat, undeva între mârâit și gemut. Dau pilota la o parte doar cât să pot să-l privesc, încă încercând să mă conving că nu visez.

— Simte-te ca la tine acasă.

Nu-i nevoie să răspundă. Își rotește capul spre mine și, dintr-odată, totul devine atât, dar atât de complicat.

Malakai e aici. Acum. Iar eu nu știu cum să mă descurc cu asta. E în casa mea, fir-ar să fie!

– Și cum a fost? îl întreb, deși nu mă aștept să îmi răspundă.

– Unde?

Ezit.

– Nu ai făcut fizioterapie?

Îmi mai înalț capul puțin de sub pilotă și îmi scot mâinile afară, ajungând să stau ca un om normal și să nu mă mai ascund. Acum aștept ca Malakai să spună o prostie sau să țipe. Mă aștept să îmi spună că nu ar fi trebuit să o întreb pe Marta despre el. Că nu am niciun drept.

Doar că am.

Sunt egoistă să cred că tot ce simt în secunda asta îmi oferă vreun drept asupra lui Malakai, însă nu pot îndepărta acest sentiment. Am pus dorul pe care l-am simțit în lipsa lui pe seama timpului îndelungat pe care l-am petrecut cu el. Am asociat dorul cu obișnuința. Dar acum îmi dau seama că nu e asta. Acum că e aici, privindu-mă oarecum îmbufnat, dar nicidecum nervos, cu brațele încrucișate peste piept într-o poziție defensivă, oarecum relaxat în același timp, mă întreb ce am făcut cu timpul meu în lipsa lui.

Alek, îmi șoptește vinovăția.

E un clișeu incredibil de trist, dar dacă aș putea să îndrept ceva, aș face-o. Nu m-aș săruta cu Alek. Nu

de două ori, oricum. L-aş suna pe Malakai, chiar dacă nu şi-ar dori asta. Aş încerca să nu mai fiu atât de idioată şi pripită când vine vorba de luat decizii şi să fiu acolo pentru el.

Regretul e o chestie nasoală tare. După ce îşi face simţită prezenţa, continuă să crească şi prinde rădăcini.

— Ba da, îmi răspunde şi am impresia că toate acele gânduri au trecut prin mintea mea într-o fracţiune de secundă. A fost îngrozitor, evident. Am mai şi plătit ca să mă chinuie cineva.

— Nu e ca şi cum nu meriţi, zic mai mult pentru mine, însă mă aude.

— Ce merit?

Îşi ridică sprâncenele într-un mod aproape provocator. Clatin din cap, înjur în gând şi încerc să mă ridic de aici cât mai repede, înainte să îi înşir nişte lucruri pe care nu o să le pot retrage.

— De ce eşti aici?

Rămân la marginea patului, cu spatele la el.

— Ţi-am spus că avem treabă.

Da, e posibil să fi spus ceva de genul ăsta. Mă ridic şi mă îndrept spre uşă, făcând abstracţie de pijamaua mea ridicolă. Malakai nu face acelaşi lucru. Rânjeşte, făcându-mă să mă simt nelalocul meu. Îi deschid uşa şi îl invit afară.

– Cum ai ajuns aici?

– Cu maşina.

Îmi dau ochii peste cap. *Aici.* La mine în cameră. Imaginea bunicii mi se proiectează în minte şi simt cum nu mai pot să respir.

– Bunica e acasă, mă străduiesc să articulez. Trebuie să pleci.

– Ştiu, răspunde sec. Cine crezi că mi-a deschis uşa?

Dobermanul, care până acum a stat pe covor, se ridică şi iese pe hol. Poate că Malakai o să facă acelaşi lucru.

– Ţi-a deschis uşa şi te-a lăsat pur şi simplu să urci la mine în cameră?

– E ocupată cu Mary. Acum... dacă vrei să-ţi mişti fundul leneş...

– Cine e Mary? îl întrerup.

Mă gândesc la toate prietenele bunicii, însă nu pot să asociez numele cu niciun chip.

– Mary e cea care e tot mai dezamăgită de tine cu fiecare secundă pe care ai de gând să ţi-o petreci certându-te cu mine.

– Despre ce vorbeşti?

Se ridică cu o graţie pe care nu te-ai aştepta să o vezi la Malakai, având în vedere faptul că îi mai lipsesc

doar vreo zece centimetri până să ajungă la doi metri și că nu e chiar deșirat. Nu se grăbește, deși până acum a ținut morțiș să îmi spună să mă mișc mai repede. Arată de parcă își calculează fiecare pas, iar când ajunge la doar câțiva centimetri de mine, se oprește. Îmi dau capul pe spate ca să îl pot privi.

Îmi așază o șuviță după ureche, apoi degetele lui alunecă ușor și mi se opresc pe gât. Încerc să nu reacționez, însă corpul meu răspunde într-un mod pe care nu-l pot controla.

Fir-ar să fie!

— Te aștept jos.

Apoi pleacă.

Ce naiba a fost asta? Îmi vine să izbesc ușa în urma lui, dar respectul pentru bunica mă împiedică să o fac. Îmi strâng mâinile în pumni și scrâșnesc din dinți. Nu-mi dau seama dacă sunt furioasă pe el sau pe mine. Pe amândoi, presupun. Pe el, pentru că își permite să vină aici de parcă e la el acasă sau de parcă suntem cei mai buni prieteni, iar pe mine, pentru că nu pot să rămân neafectată de prezența lui.

Imaginea cu el și bunica în aceeași cameră se transformă repede într-un dezastru în mintea mea și fac cel mai rapid duș posibil. Iau primii blugi care îmi cad în mână și un pulover, apoi îmi trec degetele prin păr, îl prind într-un coc și mă împiedic spre ieșire.

O găsesc pe bunica în bucătărie. Împreună cu Malakai, la picioarele căruia stă Isis sau Osiris, nu știu

care dintre ei. Iar cățărată în brațele lui Malakai, e o fetiță blondă, cu părul prins într-o coadă împletită. Nu pare să aibă mai mult de șapte ani. Poartă un pulover de un roz greu de privit și se tot foiește în brațele lui Malakai.

Privesc nedumerită toată scena.

— Pot să mai iau una? întreabă cea care bănuiesc că este Mary cu o voce abia audibilă.

— Sigur, îi zâmbește bunica din cealaltă parte a bucătăriei, întinzând farfuria cu clătite spre ea.

Fetița întinde mâna în același timp cu Malakai. El e mai rapid și o îndepărtează.

— Mary, îi șoptește numele pe un ton pe care nu l-am mai auzit niciodată la el. N-ai uitat nimic?

Mary își rotește privirea spre el. Malakai încearcă să fie serios, dar am stat suficient prin preajma lui încât să îmi dau seama că se străduiește să nu zâmbească.

— Nu.

Malakai își arcuiește o sprânceană și își înclină capul spre dreapta.

— Vă rog? îi reamintește el.

Acum e rândul meu să-mi rețin zâmbetul. E oarecum ironic ce îi cere Malakai acum, având în vedere că *te rog* și *mulțumesc* sunt cuvinte care nu intră în vocabularul său. Până acum, oricum.

Şi, dintr-odată, înţeleg.

Slăbiciunile bunicii?

Copiii.

Politeţea.

Animalele.

Evident că i s-a înmuiat inima.

O să ţip la Malakai mai târziu. Dacă aş spune ceva răutăcios acum, s-ar întoarce împotriva mea. Nu trebuie decât să o privesc pe bunica o fracţiune de secundă, ca să îmi dau seama că are o slăbiciune pentru Malakai. Cel care se preface a fi acum. Şi pentru Mary. Şi pentru doberman. Mă cam simt în plus.

— Hei, rostesc înainte ca Malakai să o mai chinuie pe Mary.

Mă apropii de masă şi întind farfuria cu clătite spre Mary. Are ochii incredibil de verzi şi mă analizează din cap până în picioare cu o privire suspicioasă. Spre surprinderea mea, în loc să se năpustească asupra clătitelor, îl priveşte pe Malakai.

El cedează şi îi face semn cu bărbia spre farfurie.

— Bună dimineaţa, intervine bunica.

Doamne, mi-e ruşine să o privesc. Mi-e ruşine să îi explic orice se petrece. Asta când o să-mi dau şi eu seama ce caută Malakai aici.

– Mulțumesc, șoptește Mary.

Mă așez pe un scaun cât mai departe de Malakai și cât mai aproape de bunica. Îi arunc o privire de genul *ce naiba crezi că faci*, însă el mă ignoră. Doar rânjește.

– Ți-e foame?

Malakai răspunde în locul meu înainte ca măcar să-mi dau seama dacă mi-e foame sau nu.

– De fapt, sunt aici ca să o iau pe Hannah la micul dejun, dacă e în regulă.

Urmează cel mai fermecător zâmbet pe care l-am văzut. Nu doar la Malakai. Cel mai fermecător zâmbet pe care l-am văzut vreodată. O, Doamne! Mă forțez să rămân pe scaun și să nu mă îndrept furioasă spre el, țipând și întrebându-l ce naiba e în mintea lui. Nu poate folosi asupra bunicii acel zâmbet pe care pot să jur că l-a folosit într-o mulțime de alte situații, una mai... nepotrivită decât cealaltă.

Nu! Nu. Și iar nu.

– Avem treabă astăzi, îi răspund, dar am privirea îndreptată spre bunica.

Știe că nu avem absolut nimic de făcut astăzi. O implor să mă salveze. Să inventeze orice, atâta timp cât mă va ține departe de Malakai.

– Putem să o lăsăm pe mâine, vine răspunsul ei neașteptat.

Bunica nu mă iubește? Deloc?

Îmi rotesc privirea furioasă spre Malakai. Îmi răspunde cu un zâmbet victorios în timp ce o saltă pe Mary pe picioare.

— Minunat!

Nu e minunat. E departe de a fi minunat. Doar pentru că am reușit să fac un duș și să mă schimb de pijamale, asta nu înseamnă că m-am trezit. Nu înțeleg ce se petrece. Pot să înțeleg de ce bunica se comportă de parcă e fermecată de Malakai. Pare politicos, ține în brațe o fetiță și... La naiba! Ce face Malakai?

Simt cum obrajii îmi iau foc din cauza nervilor. Malakai ignoră privirile mele ucigătoare și îi zâmbește fetiței.

— De ce ești atât de nepoliticoasă, Hannah?

Dacă nu îmi rostea numele, nu mi-aș fi dat seama că mi s-a adresat. Eu? Eu sunt nepoliticoasă? L-a cunoscut pe Malakai, nu?

— Îmi pare rău, mormăi. N-am dormit prea bine.

Își mută privirea de la mine la Malakai vreo câteva secunde, apoi se încruntă. Arată de parcă tocmai și-a dat seama de ceva. Poate mă lămurește și pe mine ce se întâmplă, pentru că se pare că nu sunt capabilă să-mi dau singură seama.

— Oricând ești gata, îmi spune Malakai.

Mary îmi zâmbeşte strâmb şi nu sunt chiar atât de lipsită de suflet încât să nu mă afecteze. Îi zâmbesc la rândul meu, apoi îmi ridic privirea spre Malakai şi nu ştiu de ce, dar zâmbetul ăsta tâmpit, larg cât casa, nu vrea să se risipească. Spre surprinderea mea, Malakai îmi zâmbeşte la rândul său. Nu un zâmbet precum cel pe care i l-a oferit bunicii, care s-a vrut a fi fermecător. Nu. E mai degrabă un zâmbet dulce, sincer.

Sunt pierdută.

Nici dacă aş vrea, n-aş putea să îl dau afară în şuturi.

Nu când îmi zâmbeşte aşa.

Am nevoie de o gură de aer proaspăt. Respiraţia mi se accelerează şi, dacă nu aş sta deja jos, aş avea probleme să-mi menţin echilibrul. Trebuie să mă îndepărtez de Malakai înainte să mă răscolească şi să încep să simt ceva ce n-ar trebui.

Însă până să găsesc eu o modalitate să fac asta, bunica deja îl atrage într-o conversaţie în care nu sunt inclusă.

Iau o clătită şi îmi îndrept toată atenţia asupra ei, altfel nu mi-aş dezlipi ochii de pe buzele lui Malakai.

Încă sper că ăsta e un coşmar şi că mă voi trezi în curând.

Am sărutat-o

Bunica m-a trădat. Din nou.

I-a spus lui Malakai că îl mai așteaptă pe la noi – cu Mary sau fără ea –, apoi m-a împins afară și a închis ușa în urma mea. Privesc surprinsă la ușa închisă și nu știu cum să reacționez. Malakai i-a spus celei mici să meargă înainte în mașină și abia acum văd că a venit până aici cu șoferul pe care nu-l consideră deloc distractiv.

— Dacă ai impresia că merg undeva cu tine, ești mai nebun decât credeam.

Surprinzător, reușesc să rămân calmă și nu-mi doresc să-l omor. Poate e din cauză că mi-a fost dor de el și mă tem că ar putea să dispară în orice moment sau poate e doar prea dimineață ca să mă cert cu el.

Malakai pare tulburat și nu știu dacă e din cauza a ceva ce am spus.

— Kai?

— Faci cum vrei, zice absent. La urma urmei, poate că asta nu a fost o idee atât de bună.

Nu pare să glumească și sunt convinsă că bunica nu ar ezita să mă împingă încă o dată pe ușă în cazul în care mă întorc acum.

– La urma urmei, reiau, poate că ar fi trebuit să te gândeşti la asta de la bun început, înainte să îţi faci apariţia în camera mea şi să mă dai jos din pat.

– Nici nu te-am atins, Anna.

Dumnezeule, e complet absent! Nu ştiu ce am zis de l-am trimis pe altă planetă. Se preface? E chiar atât de...

– Ce-i cu tine? aproape mă răstesc la el.

– De ce crezi că e ceva cu mine?

Ochii lui albaştri mă privesc lipsiţi de viaţă.

– Pentru că te comporţi mai ciudat decât de obicei. Am spus ceva?

Clatină din cap şi îşi bagă mâinile în buzunarele de la geacă.

– Vii sau nu, Anna?

– Nu.

Mă priveşte de parcă nu se aştepta la răspunsul ăsta. Încă mai cred că îmi datorează nişte scuze. Nu doar pentru dimineaţa asta, ci pentru toate acele zile în care s-a comportat ca un idiot. Pentru ce a spus atunci la petrecere. Şi o parte din mine ar vrea să îl audă cerându-şi scuze pentru că nu m-a sărutat atunci.

Îmi vreau vechea viaţă înapoi.

– Nu?

Tonul lui e surprins.

— Nu, repet clar. Nu până nu îmi spui de ce ești aici și ce e cu tine.

— Asta clar a fost o idee proastă, mormăie mai mult pentru sine.

— Da, Malakai. Pentru că ești incapabil să vorbești, chiar și atunci când vrei să o faci. Chiar și atunci când întrebările sunt de-a dreptul banale.

Clipește încet și își scoate o țigară. Aștept răbdătoare. Poate că asta o să îl ajute să își facă ordine în gânduri.

— Nu e asta, clatină din cap. Vreau să vorbesc cu tine, dar nu înțeleg de ce vreau asta. Și mă scoate din minți, adaugă după ceva timp.

Ăsta a fost un răspuns? Presupun. Unul sincer și atât de necaracteristic lui. Mă gândesc că poate nu am auzit bine. Aerul proaspăt pare să îi facă bine la caracter.

Îmi trec o mulțime de replici tăioase prin minte, însă nu le dau glas. Pentru că îl înțeleg. Îl înțeleg atât de bine, încât am impresia că simțim aceleași lucruri, în același timp.

— Nu-i nimic, oftez. Și pe mine mă scoate din minți faptul că încă vorbesc cu tine, deși e evident că nu ar trebui să o fac.

Mă privește întrebător, așa că o să îi spun adevărul. O să îi spun toate acele lucruri pe care ar fi trebuit să i le

spun de mult timp, dar nu am făcut-o din cauză că nu credeam că ar fi contat. Însă Malakai e aici, acum. Așa că presupun că trebuie să îi pese câtuși de puțin, chiar dacă nu o arată. Ori asta, ori se plictisea îngrozitor și nu a găsit ceva care să îl distreze.

— Am petrecut mai mult timp cu tine decât cu oricare altă persoană de când m-am mutat aici, oftez și îmi încrucișez brațele la piept. Iar tu te-ai comportat mai îngrozitor decât oricare altă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Dar am continuat să vin. Și chiar după tot ce ai spus atunci, încă vorbesc cu tine. Deși nu am auzit nicio scuză și nu sunt convinsă că știi ce e ăla regret. Presupun că sunt doar o mare idioată.

Zâmbesc trist.

— Întocmai, îmi spune. De ce ai continuat să vii... și de ce mai vorbești cu mine?

— Când o să aflu, promit că o să te anunț.

Urmăresc cu privirea fumul de țigară care se risipește cu greu. E frig și nu mai vreau să mă aflu aici. Nu pot, iar expresia lui rece și oarecum dezamăgită dintr-un motiv pe care nu îl înțeleg mă rănește mai tare decât absența lui.

— Malakai... Mă bucur pentru tine. Serios, îi zic zâmbind. Chiar mă bucur că ți-ai revenit și ai ieșit din casă și că nu mai pari atât de morocănos, însă eu nu pot face asta. Pentru că știu că dispoziția ta se schimbă mai ceva ca vântul. Îmi pare rău. Pur și simplu nu pot.

— Înțeleg, îmi zâmbește la rândul lui, însă e un zâmbet frânt, care îmi rupe și mie sufletul.

E prea mult. De ce nu spune ceva? E chiar atât de idiot, încât să nu își dea seama că, dacă mi-ar oferi acum o explicație, aș fi dispusă să trec peste tot? Nu sunt mândră de asta. Chiar nu sunt.

Spune ceva, Malakai. Fir-ar să fie! Vorbește.

— Am trecut pe la Katherine. Vrei trufe?

Râd scurt. Nu m-am așteptat la asta.

— De ce ești aici, Malakai? îl întreb din nou.

— Marta pregătește micul dejun. După aia m-am gândit că am putea să ne uităm la orice filme de groază vrei tu să vezi.

Încep să tremur, dar nu sunt sigură că e din cauza frigului. Asta era pe lista cu lucrurile pe care voiam să le fac înainte să mor. Sunt uimită de faptul că își amintește. Și îngrozită, în același timp.

— Presupun că ne mai vedem, zice după ce mai trage un fum din țigară, apoi pleacă.

Sau asta vrea să facă. Mă mișc în același timp cu el și îl prind de mână.

— Stai, mârâi printre dinți.

Își întoarce capul spre mine. Are o sprânceană arcuită și îmi dau seama că se abține să nu zâmbească. Iar a câștigat.

Ori sunt eu prea slabă, ori nu joacă el corect.

– Știam că nu o să poți refuza să petreci o zi cu mine, Anna.

Abia acum începe să semene cu Malakai pe care îl cunosc eu.

– Vin să o văd pe Marta, afișez o expresie inocentă.

– Și ai de gând să te uiți cu ea la filme?

Îi dau un pumn în umăr. Își freacă dramatic locul în care l-am atins și mă face să îmi dau ochii peste cap.

– Kai?

– Da.

– Unde e Osiris? Sau era Isis?

– Osiris, îmi explică.

Malakai închide ochii și își trece o mână prin păr. L-a tuns, față de ultima dată de când l-am văzut, și acum nu îi mai intră în ochi. Mârâie nemulțumit și frustrat, în același timp.

– Poate a rămas în casă, sugerez după ce-mi rotesc privirea în jur.

Malakai nu mai e lângă mine. E lângă șofer și îi spune ceva, apoi acesta intră în mașină și pleacă. Mă întorc în casă și îl caut pe Osiris peste tot. Bunica nu l-a

zărit și e destul de sigură că a ieșit odată cu noi, însă eu nu îmi amintesc dacă l-am văzut ieșind pe ușă. Dacă Malakai nu mi-ar distrage atenția atât de mult, probabil că aș reuși să dau atenție la mai multe lucruri în jurul meu.

Înghit în sec. Nu vreau să mă panichez, dar nici nu pot să fiu fericită. Poate că eu nu m-am atașat atât de mult de câinii lui Malakai, dar sunt convinsă că el îi iubește. Sau are o responsabilitate față de ei. Nu sunt sigură. Malakai simte pentru dobermani orice e posibil să simtă Malakai în acel trup de aproape doi metri, rece, lipsit de inimă și...

Trebuie să îl găsim pe Osiris. Încep să mă panichez.

Ușa se deschide în timp ce eu cobor scările.

E unul dintre acele momente în care Malakai pare să simtă ceva. E îngrijorat și nervos. Cu puțin noroc, nu pe mine. Ce vină am eu că a dispărut Osiris?

— Nu-i aici, șoptesc cu teamă.

— Nici prin preajmă. Merg să îl caut...

— Vin cu tine.

O fac pentru Osiris, nu pentru că vreau să mă aflu în preajma lui Malakai.

— Vreți să vin cu voi? ne întreabă bunica, venind din bucătărie. Și unde e Mary?

– Nu, mulțumim, îi răspunde Malakai. Am trimis-o acasă. Era somnoroasă și o așteaptă Marta.

– Sper să îl găsiți, ne zice bunica.

Afișează o expresie mai îngrijorată decât a mea sau chiar decât a lui Malakai.

Apoi, ieșim din nou. Îmi încrețesc nasul din cauza frigului și îmi frec palmele. Malakai scoate o pereche de mănuși din buzunarul de la geacă și îl invidiez pentru o secundă. Apoi, le întinde spre mine și, nu știu de ce, simt că mă îmbujorez dintr-odată.

– Mersi, răspund fără alt comentariu. Eu o iau încolo, îi fac semn spre dreapta.

Încuviințează, apoi o ia în cealaltă direcție. Îmi simt inima bătând repede, în timp ce îmi pun mănușile sale. A fost o idee bună să ne despărțim. Nu îmi imaginez cum aș fi putut trece alături de Malakai pe lângă locul în care a avut loc accidentul său. Uneori, mi-e greu să trec pe acolo chiar și atunci când sunt singură și mă întreb dacă acea imagine îmi va dispărea vreodată din minte.

Mă întreb ce simte el când trece pe acolo.

Vreau să vorbesc cu tine, dar nu înțeleg de ce vreau asta și mă scoate din minți.

În timp ce îl caut pe Osiris, mă gândesc la ce a spus și la ce a vrut, de fapt, să spună. Și îmi petrec următoarea oră învârtindu-mă bezmetică prin cartier, încercând să găsesc câinele. Trebuia să-mi dau seama încă de dimineață că Malakai aduce numai probleme cu

el. Mi-a amorțit fața din cauza frigului și abia mai pot să mă mișc. Nu m-am îmbrăcat corespunzător pentru o expediție.

Și chiar atunci când mă gândesc să îl sun pe Malakai și să îl anunț că nu cred că există vreo șansă să-l găsim pe Osiris, îl văd. Dobermanul e mult mai fericit decât mine. Aleargă pe stradă și nu pare deranjat de frig. Mă opresc și-mi umflu obrajii cu aer, de-a dreptul frustrată.

Ar fi putut să sune și să-mi spună că l-a găsit, ca să mă întorc acasă, dar Alek nu avea de unde să știe că și eu mă aflam în căutarea dobermanului.

E prea târziu să mă rotesc și să fug.

Osiris îi returnează lui Alek o jucărie pe care habar n-am de unde a scos-o, apoi el i-o aruncă din nou și se îndreaptă spre mine.

— Salut, îmi zâmbește. Osiris ne-a scos pe toți din casă?

— Așa se pare.

De ce e atât de greu să îi rezist și mă trezesc că îi returnez un zâmbet? Și de ce toată acea vinovăție pe care am simțit-o dimineață, atunci când am dat ochii cu Malakai, acum pare să fi dispărut ca prin minune?

Pentru că nu am greșit cu nimic, încerc să mă conving.

Osiris începe să se rotească agitat în jurul lui Alek și lasă jucăria la picioarele sale. Alek nu se deranjează să o ridice.

– Aveam de gând să te sun și să te întreb dacă nu vrei să facem ceva, dar presupun că cineva mi-a luat-o deja înainte.

Și iat-o. Vinovăția își face simțită prezența din nou, însă de data asta se îndreaptă în cealaltă direcție. Alek a petrecut o grămadă de timp cu mine cât Malakai a fost cine știe unde. L-am sunat de câteva ori când eram plictisită și am ieșit de alte câteva ori, fără ca lucrurile să se complice. Exceptând acel sărut. Am luat note mai mari datorită lui.

Iar acum o să îi spun că mi-ar plăcea să ies cu el, dar am deja planuri cu Malakai? Sau că Malakai are planuri cu mine?

– Nu e chiar așa, oftez și încerc să îi explic. Malakai pur și simplu și-a făcut apariția. Cred că îmi plăcea mai mult când nu voia să iasă din casă.

– Nu mă bucur că a venit la tine, dar mă bucur că a ieșit. Că s-a întors, de fapt. Ultima dată când Malakai a plecat undeva s-a întors abia după un an.

– Ce s-a întâmplat?

Alek își ridică bărbia.

– Ce-ar fi să-l întrebi?

Ar fi inutil să îl întreb pe Malakai. Iar Alek e prietenul său și nu știu de ce am uitat asta. Nu o să-mi

dea nicio informație importantă. Arunc o privire în spate și îl văd pe Malakai venind spre noi. Se mișcă mult mai încet și mă întreb dacă nu cumva a obosit. Dacă nu îl doare piciorul. Dacă... Trebuie să încetez să îmi mai fac griji pentru Malakai.

— L-ai sunat?

— Oricât de mult îmi doresc să-l omor uneori, să-l fur pe Osiris e prea crud, chiar și pentru mine, Hannah.

— Cum l-ai găsit?

— Nu l-am găsit eu. M-a sunat mama să-mi spună că prin fața cabinetului ei e un doberman care pare rătăcit.

— Doamne, ce oraș mic, râd.

— Cam așa ceva.

Osiris o zbughește spre Malakai, iar eu mă rog să se formeze o gaură în mijlocul drumului și să mă refugiez acolo. Nu vreau să fiu prinsă între Alek și Malakai.

Alek își arcuiește o sprânceană și își plimbă privirea de la mine la Malakai.

— Nu te uita așa la mine, mârâi la el.

La noi. Asta voiam să spun.

— Nu mă uit în niciun fel, Hannah.

— Cum să nu, îmi dau ochii peste cap.

Malakai se apleacă și îl mângâie pe Osiris între urechi, oferindu-i o expresie dezamăgită, dar îmi dau seama că se bucură să îl vadă.

– E a patra sau a cincea oară în ultimul timp. Încă o dată și te dau chiar eu afară.

Am nevoie de câteva secunde ca să înțeleg că vorbește cu Osiris.

– Serios? pufnesc. Și nu te-ai deranjat să îmi spui și mie că are un obicei să plece aiurea?

– Aveam nevoie să te concentrezi să îl găsești, Anna. Ți-ar mai fi păsat la fel de mult dacă știai că ăsta e un obicei?

Alek își ridică palmele defensiv când mă uit la el, semn că nu are de gând să intervină.

– Lasă-mă să ghicesc. Și tu știai.

Mă privește inocent.

– Mă bucur să văd cât de bine ați început să vă înțelegeți în lipsa mea, zice Malakai pe un ton rece. Dar mi-e frig și vreau să merg acasă.

– Îi anunț pe Cameron și Chloe, spune Alek, în timp ce își scoate telefonul din buzunar, iar eu nu înțeleg ce se întâmplă.

– Ți-am spus deja că n-am chef de ei. Sau de oricine altcineva, răspunde Malakai.

Treaba lor. Nici eu nu am chef pentru toată povestea asta și am stat destul pe afară.

– Uitați de existența mea, aproape îi implor. Vorbesc serios. Nu mă căutați decât dacă unul dintre voi e pe moarte.

Îmi scot mănușile și i le dau lui Malakai, îl mângâi pe Osiris, apoi mă rotesc și dau să plec.

– Unde ai impresia că mergi, Anna?

Malakai m-a prins de mână. Are degetele înghețate și mă trec fiori. Nu e chiar stilul lui Malakai să mă atingă mai mult decât e necesar, iar acum sigur nu era.

– Ce ai impresia că faci?

– Unde ai impresia că mergi? repetă întrebarea.

– Acasă.

– Iar eu o să rămân singur cu... – își flutură o mână prin aer spre Alek – și restul? Nu, mulțumesc.

Nu înțeleg de ce are impresia că l-am întrebat ce își dorește. El și Alek sunt prieteni. În orice încurcătură m-am băgat eu, e doar treaba mea. Și sunt singura vinovată că nu pot să mă aflu în prezența lor. Nu în același timp.

– Te rog, Anna. Fă-mi o favoare.

Îmi smulg mâna din strânsoarea lui. Mă furnică pielea și nu mai suport să mă atingă. Pentru că face

ceva cu mine. Stârneşte nişte sentimente pe care mă tot străduiesc să le îngrop şi nu sunt sigură pentru cât timp mai pot face asta.

Iar nişte sentimente pentru Malakai nu ar putea să îmi aducă nimic bun. O inimă frântă? Sigur. Altceva? Mă îndoiesc.

– Te rog, Malakai. Fă-mi o favoare şi lasă-mă în pace.

Dispoziţia mi s-a schimbat brusc şi e doar vina lor. Sunt amândoi aici, iar eu sunt prea confuză şi nu mai ştiu ce vreau.

– Şi tu la fel, aproape ţip la Alek.

– Eu ştiu ce am făcut, dar tu, Alek?

– Am sărutat-o, răspunde Alek pe un ton normal.

– Ştiu, vine răspunsul sec al lui Malakai.

Mi se pare că au uitat de prezenţa mea.

– Nu, clatină Alek din cap. Doar crezi că ştii, rânjeşte, iar eu mă întreb ce naiba face.

Trăsăturile lui Malakai se împietresc şi mă tem de ceea ce o să urmeze.

Mi-ai cam lipsit

Mă aşteptam la ceva. Nu ştiu exact la ce, însă nu se întâmplă nimic. Presupun că aşteptam o reacţie. Orice reacţie. Dar având în vedere că în faţa mea îl am pe Malakai, nimic nu este normal. Nimic nu este ceea ce pare. Încruntătura pe care a afişat-o acum câteva secunde a dispărut şi nu înţeleg de ce naiba râneşte.

Şi nu înţeleg nici ce este în mintea lui Alek. De ce nu a tăcut? Ce încearcă să facă?

— Mă bucur, zice Malakai zâmbind. Dar nu mă interesează viaţa voastră amoroasă.

Inspir adânc. E bine. Cred că e bine, chiar dacă mărturisirea lui se simte ca un pumn în stomac. Nu ştiu de ce am crezut că urma să reacţioneze... diferit. După ce Alek a apărut cu un ochi vânăt la şcoală, îmi amintesc că i l-a atribuit lui Malakai. Care l-a lovit pentru că m-a sărutat. Dar acum?

Lui Malakai pur şi simplu nu îi pasă.

— Şi eu mă bucur că am lămurit asta, spun pe un ton mai răstit decât mi-aş dori. Acum pot să plec?

De ce Dumnezeu îi cer permisiunea lui sau lui Alek? Trebuia să fiu acasă deja.

— Nu, Anna. Nu poţi să pleci.

Îmi ridic sprâncenele și îl privesc mirată. Mă pufnește râsul. Alek zâmbește larg, mulțumit de sine. Îmi dau ochii peste cap, apoi îl privesc furioasă.

– Mi-e frig și m-am săturat de voi, mârâi.

– Hai să mergem.

Îl urmez. Pentru că sunt o idioată. Pentru că nici măcar nu îmi pasă unde mergem.

Nu mă interesează. Nu mă interesează. Nu mă interesează.

Doar asta aud. La nesfârșit. Alek și Malakai încep să vorbească, dar îi ignor și rămân în urma lor, sperând că voi putea fugi la un moment dat. Osiris se pare că preferă compania mea. Îi zâmbesc de parcă ar putea să înțeleagă dintr-o singură privire tot ce simt eu acum. Confuzia. Furia. Frustrarea.

Alek privește peste umăr din când în când, asigurându-se că încă sunt aici. De fiecare dată când face asta, îl privesc furioasă, dându-i de înțeles că urmează să avem o discuție. Zâmbește nevinovat, de parcă nu tocmai i-a mărturisit lui Malakai că ne-am sărutat. Că m-a sărutat. Nu că eu l-am sărutat pe el. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât devin mai confuză. De ce Alek nu a spus că, de fapt, eu sunt cea care l-a sărutat? Pentru că sunt o mare, mare...

– Anna?

Îmi ridic privirea. Malakai s-a oprit în fața mea și se uită la mine inexpresiv.

– Ce vrei?

— Să știu la ce te gândești.

— Credeam că nu te interesează.

N-ar fi trebuit să spun asta. Îmi strâng mâinile în pumni, bucuroasă că le țin în buzunarul de la geacă și nu poate să vadă și el asta. De fiecare dată când mă privește, simt ca și cum vede în interiorul meu și citește tot ce nu vreau eu să fie lizibil. Iar eu nu mă pot mândri cu același lucru.

Alek e cu mult înaintea noastră și dispare din raza mea vizuală, intrând pe porțile conacului.

— Nu vin, îi spun cât de hotărâtă pot.

— Nu asta am vrut.

Mă încrunt.

— Despre ce vorbești?

Nu asta a vrut să spună? Nu asta a vrut să facă astăzi? Nu, ce? Frustrarea o să mă aducă în pragul disperării într-o bună zi.

— Vrei să intri? Nu trebuie să rămâi, dacă nu vrei. Măcar stai să bei un ceai și să te încălzești. Te rog.

Mă... ce?

Malakai a suferit un accident... recent? Unul la cap? Altfel nu îmi explic de când a început el să mă roage să fac lucruri. Să mă roage, nu să mi le comande. Încă de dimineață m-a derutat, însă e din ce în ce mai rău. Face ceva, apoi zece minute mai târziu spune altceva. Iar eu nu pot să plec de aici și să îl las singur. Pentru. Că. Nu. Pot.

Nu am niciun pic de voință.

Pentru. Că. Sunt. Idioată.

– Nu rămân, îl asigur.

– Bine, ridică indiferent din umeri și, dacă nu l-aș cunoaște mai bine, aș spune că deja se gândește cum mă va convinge să rămân.

– Vorbesc serios, Malakai.

– Știu. Și nu-mi place când îmi spui Malakai.

– Atunci schimbă-ți numele cu unul pe care îți place să-l auzi.

Trec pe lângă el și mă îndrept spre conac. Presupun că Chloe și Cameron sunt cei pe care i-am văzut și la spital. Cei pe care Malakai i-a scos atunci din casă. Mă gândesc din nou la acea zi care acum mi se pare atât de îndepărtată și mă întreb dacă nu cumva m-am băgat singură în asta. Am venit când nu aveam nicio obligație. Am încercat să îl scot pe Malakai din casă. Să îl fac să vorbească.

Nu asta e ceea ce mi-am propus de la bun început?

Și dacă asta am vrut, de ce mă simt atât de pustiită?

Când ajung în fața ușii, arunc o privire în urma mea. Îl zăresc pe Malakai îndreptându-se spre grădină și mă opresc. Ezit. Inspir adânc.

E o greșeală.

Greșelile sunt specialitatea mea.

Mă răzgândesc și o iau pe urmele lui Malakai, deși, dacă aș intra acum, probabil aș reuși să vorbesc cu

Alek. Îl găsesc stând pe leagăn. Tocmai își aprinde o țigară și împinge cu un picior în pământ. Își ridică privirea spre mine și o susține pe a mea, fără nicio ezitare. Nu îmi dau seama la ce se gândește sau ce simte. Mă îndrept cu pași mici spre el.

— Credeam că nu vrei să rămâi, Anna.

Nu o să obțină nicio reacție din partea mea. Poate să îmi spună pe numele mamei mele până când o să înceapă să îl doară gâtul.

— Chiar te urăsc, să știi.

Își ridică sprâncenele. Mă așez lângă el pe leagăn, încercând totuși să nu mă aflu prea aproape. Chiar dacă mă atrage ca un nenorocit de magnet.

— De ce? Că am spus că nu îmi pasă de ce se întâmplă între tine și Alek?

Înghit în sec. Nu îndrăznesc să îl privesc. Dacă fața lui e la fel de inexpresivă ca întotdeauna, o s-o iau razna.

— Nu.

Sper să nu își dea seama că asta e o minciună. Îmi scot mâinile din buzunare și încep să îmi decojesc oja de pe unghii. Am nevoie de ceva care să mă țină ocupată, altfel voi începe să țip la el.

— Nu vreau să-i văd, expiră ușor. Nu vreau să-i văd pe niciunul. Și nu mă refer doar la ei. Nu vreau să văd pe nimeni de la școală. Nu vreau să mă întorc acolo și să amuțească atunci când mă aflu în preajma lor. Să mă întrebe la nesfârșit cum mă simt și ce s-a întâmplat, făcându-mă să retrăiesc la infinit momentele alea. Alek

mă privește cu milă, de parcă acum sunt defect. Uneori am impresia că vin să mă vadă doar ca să-și dea seama dacă sunt același.

Defect? Nu aș merge chiar până acolo. Malakai e, într-adevăr, destul de ciudat, însă nu e defect. Aș vrea să pot să îi spun că nu e așa. Că lumea nu îl va privi cu milă. Că nu-l va întreba despre accident. Că nimeni nu va șușoti în preajma lui. Dar nu pot. Nu vreau să îl mint doar de dragul de a spune ceva.

Îmi întorc privirea spre el.

– Aș vrea să pot spune ceva inteligent acum, zâmbesc.

– Îmi place asta la tine, râde. Niciodată nu mi-ai spus ce credeai că vreau să aud doar așa, de dragul de a spune ceva.

– Pentru că nu mai ai cinci ani, îi răspund. Deși uneori jur că așa te comporți. Dar n-ai nevoie de mine să îți menajez sentimentele. Aș putea să îți spun că nu ai dreptate și că lucrurile nu sunt așa, dar ăsta e un oraș al naibii de mic și chiar dacă nu-mi place să spun asta, probabil accidentul tău a fost cel mai interesant lucru care s-a întâmplat aici anul ăsta. Și, de parcă nu era suficient, ești un D'Andre.

Malakai râde. Nu e un râs forțat sau sec. E râsul lui real, care îmi stârnește fiori în tot corpul și-mi face fiecare mușchi să se încordeze.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că dacă nu vrei să mai vii deloc la școală, nu va fi o problemă. Că poți oricum să mergi la

facultate, dacă asta vrei. Că nu vei fi niciodată blocat în orașul ăsta.

— Hannah?

Am privirea înceţoşată. Îl privesc printre lacrimi. Își mută țigara în cealaltă mână și cu cea stângă îmi desprinde mâinile pe care le frământ fără încetare. Să te țină de mână când mai ai puțin și izbucnești în plâns nu e chiar un lucru pe care te-ai aștepta să îl facă Malakai, dar îl las să își strecoare degetele printre ale mele și să vină mai aproape. Tot aerul mi s-a blocat în piept și nu pot respira.

— Nu o să rămâi blocată aici, îmi spune.

Pufnesc.

— Vezi? Tu nu îmi returnezi favoarea. Spui exact ce vreau eu să aud.

— Spun doar ceea ce cred, Hannah.

Nu-mi vine să cred că prefer să îmi spună Anna.

— Eu n-aş fi așa sigură. Notele mele sunt ceva mai bune, dar nu strălucite. Și prefer să mor decât să îi cer mamei să mă susțină financiar. Așa că da... presupun că o să mai rămân aici o perioadă.

— Hannah?

— Da.

Îmi ridic privirea spre el. Aruncă țigara, apoi îmi șterge lacrimile cu degetul mare. Suspin și inspir mirosul de tutun al degetelor sale.

– Știu că m-am comportat ca un idiot. Chiar știu asta și nici măcar n-am o explicație suficient de bună. Și îmi pare rău, bine?

Unde sunt cuvintele, când ai nevoie de ele?

– Te-ai drogat, Kai?

Inima îmi bubuie în piept. Nu credeam că o să aud vreodată scuze și păreri de rău. Nu de la Malakai și, cu siguranță, nu în aceeași zi.

– Mi-ai cam lipsit. Doar... rămâi.

De parcă picioarele mele mi-ar susține greutatea în cazul în care m-aș ridica acum. Nu e corect ca din câteva cuvinte să mă facă să mă scurg în preajma lui. Nu ar trebui să aibă atât de multă putere asupra mea.

Îl privesc șocată. Toate sentimentele mi s-au dat peste cap și nu știu cum să reacționez, lucru care se întâmplă foarte rar. Chiar dacă uneori nu fac ceea ce ar trebui, măcar sunt conștientă de ceea ce ar trebui să fac. Acum nu mai știu. Ar trebui să mă ridic și să plec? Să rămân și să îl privesc șocată în continuare?

– Dacă e o glumă, să știi că ai un simț al umorului extrem de ciudat.

Încerc să îmi retrag mâna, dar îmi strânge degetele și e imposibil să mă eliberez din strânsoarea lui.

– Malakai, ce faci?

Glasul îmi tremură. Aștept în orice moment să înceapă să râdă și să îmi spună că glumea. Simt de parcă mă abuzează emoțional. Simt că ar trebui să plec, dar e unul dintre acele momente în care fac exact contrariul.

Inspir încet. Secundele se scurg atât de greu.

– Nu-mi bat joc de tine, Hannah. Știu că la asta te gândești, dar nu e o glumă. Îmi pare rău, accentuează fiecare cuvânt în parte.

– Bine, îi zâmbesc.

Scuzele astea nu vor rezolva nimic dacă are de gând să se comporte ca până acum. Încă aștept acea schimbare bruscă de atitudine.

Îmi înclin capul și aștept.

– Nu te mai uita așa la mine, zâmbește. Nu o să se întâmple.

– Ce nu o să se întâmple? mă încrunt.

– Nu urmează să îți cer să pleci. Ajută dacă îmi cer scuze din nou?

– Ajută dacă nu te mai comporți... știi tu... ca tine.

Malakai încuviințează.

– Am înțeles.

Se ridică și aruncă o privire la mâinile noastre împreunate. Își arcuiește o sprânceană.

– Deci, rămâi?

Hannah, ești o idioată lipsită de voință.

Încerc să respir, dar scot un sunet care seamănă cu un suspin. Mă încrunt, privind mâinile noastre. Îmi ridic sprâncenele, dorindu-mi să îi pot spune să se ducă la naiba. Că nu merită. Doamne, aș putea să îi spun o

mulțime de lucruri și să mă îndepărtez de el, dar dacă nu am făcut-o până acum, când Malakai s-a comportat de-a dreptul îngrozitor, nu cred că o voi face acum.

– Ești puțin... nebun, oftez.

– Mi s-a spus și mai rău.

– Sunt sigură.

Rânjetul cu un singur colț al buzelor nu mă ajută. Îmi înmoaie picioarele. De ce sunt atât, dar atât, atât de idioată? Nici nu știu cum am reușit să trec prin viață atât de mulți ani, dacă tot ce e nevoie să mă facă să îmi pierd mințile e un zâmbet.

Din partea lui Malakai.

– Nu știu ce să spun, clatin din cap.

– Nu trebuie să spui nimic, Anna.

Încerc să îmi retrag mâna din strânsoarea lui, dar nu mă lasă.

– Malakai...

– Anna...

Fir-ar să fie. Presupun că nu mor dacă mai rămân câteva minute.

Situația asta e dată rău peste cap

Marta are ochii îngustați. Mă privește de parcă nu se aștepta să mă vadă aici. Sinceră să fiu, nici eu nu credeam că mă voi întoarce. La un moment dat, am crezut că nici Malakai nu plănuia să se întoarcă, dar, Dumnezeule, e aici și e...

Aproape de mine.

Mult, mult prea aproape de mine.

— Vă aduc ceva? ne întreabă cu un zâmbet care pare să ascundă ceva.

Eu ridic din umeri. Nu cred că vreau ceva. Nu știu dacă vreau ceva. Malakai îi răspunde, însă cuvintele sale nu ajung la mine. Îi disting vocea joasă, calmă și aproape răgușită, dar nu înțeleg care este răspunsul său.

Poate că să rămân nu a fost o idee prea bună.

— Mă bucur să te văd, Hannah. Dacă aveți nevoie de ceva, o să fiu cu Mary la etaj.

— E nepoata ei, îmi explică Malakai. Nu o vede atât de des pe cât i-ar plăcea.

Încuviințez, semn că înțeleg, deși gestul meu e cam lipsit de rost. Marta iese din bucătărie și rămânem

doar noi doi. Nu știu de ce mă aștept în orice secundă ca Malakai să o ia razna. Trebuie să îl găsesc pe Alek și să îl întreb ce naiba e în mintea lui, dar nu prea vreau să dau ochii cu el acum. Mi-e teamă că o să vărs asupra lui toată furia pe care ar trebui să o direcționez spre Malakai.

— Chiar n-am chef de ei, îl aud pe Malakai.

Mă rotesc spre el. E chiar aici, în spatele meu. Are o expresie nefericită și îi zâmbesc cu un colț al buzelor, neștiind ce să spun. Poate că ar trebui să îi amintesc că vorbim despre prietenii săi, dar nu o fac.

— De ce?

Malakai face un pas spre mine, de parcă asta chiar era necesar. Închide ochii. Nu durează mai mult de o fracțiune, dar nu pot face nimic altceva decât să îl privesc fascinată. Trebuie să revin cu picioarele pe pământ și să îmi amintesc că Malakai e... Malakai, dar dacă îl privesc o secundă, nu o să se întâmple nimic. Îmi permit să fac asta. Să mă pierd pentru câteva secunde.

Și îmi permit să mă întreb și ce s-ar întâmpla dacă l-aș săruta acum, chiar dacă nu ar trebui să o fac. Nu e nevoie decât să fac un pas în față și m-aș afla aproape de el. Atât de aproape de el, încât l-aș putea săruta. Dar ar fi greșit. Atât de greșit. Pentru că l-am sărutat pe Alek.

— N-ar trebui să fiu aici, oftez.

Malakai își deschide ochii și clipește rar, ușor nedumerit.

Apoi îmi zâmbeşte, dar e zâmbetul său misterios, care îmi dă bătăi de cap. Oamenii nu se schimbă la o sută optzeci de grade. E imposibil. Aşa că schimbarea asta a lui Malakai... Ei bine, e puţin imposibilă, nu-i aşa?

Mă aşez pe un scaun şi îmi acopăr faţa cu palmele, întrebându-mă ce se întâmplă. Scuzele? Părerile de rău? Nu, nu îi sunt caracteristice.

— Ce urmăreşti? îl întreb, îndepărtându-mi mâinile de pe faţă.

Îşi ridică sprâncenele, gândindu-se la un răspuns.

— Plănuieşti să mă faci de râs iar în faţa prietenilor tăi? Vrei să mă testezi şi să vezi cât pot să mai îndur înainte să nu mai vorbesc cu tine?

— Poftim?

Fir-ar să fie, de ce pare atât de surprins?

— Ai auzit ce am spus, îi răspund ceva mai arţăgoasă. Ce urmăreşti, Malakai?

— De ce crezi că urmăresc ceva?

— Pentru că nimeni nu se schimbă aşa, dintr-odată. Aşa că... sigur urmăreşti ceva, doar că nu îmi dau seama ce.

Sau poate că doar am luat-o razna. Malakai nu părea să mintă. Nici acum nu pare să îşi bată joc de mine, dar nu pot spune că îl cunosc sau că îl înţeleg. Am încercat. Chiar am încercat să o fac, am fost alături de el

în acele momente proaste și am încercat să nu îl las să stea singur și deprimat, însă m-am ars o dată. Și chiar dacă iau decizii iraționale - cum a fost cea să rămân, când ar fi trebuit să îi dau naibii și pe el, și pe Alek -, uneori am momentele mele de luciditate.

– Nu înțeleg, Hannah.

Pufnesc disprețuitor.

– Cam ironic, nu-i așa? Credeam că eu nu te înțeleg pe tine.

– Chiar nu...

– Nu înțelegi. Știu.

Oftez. Malakai nu face nimic altceva decât să mă privească nedumerit. Atât de nedumerit, încât încep să cred că uimirea sa nu e deloc prefăcută, ceea ce doar mă derutează și mai rău.

– Cred că trebuie să vorbim, îi spun, ridicându-mă în picioare.

– Da, Hannah. Trebuie să vorbim. Orice se întâmplă între tine și Alek trebuie să înceteze.

Po-Poftim? De unde a venit asta? Ochii mi se măresc din cauza surprinderii și mai că îmi vine să-l lovesc.

– Credeam că nu îți pasă ce se întâmplă între mine și Alek, îi reamintesc.

– Nu-mi...

Face o pauză și își trece nervos o mână prin păr.

— Nu-ți pasă, repet. Știu asta. Te-ai făcut înțeles. Așa că nu înțeleg care e problema ta.

— Nu poți să fii împreună cu Alek. Asta e tot.

— Asta e tot?! izbucnesc. Mă bucur că am aflat și eu.

— Hannah...

— Nicio Hannah! țip la el.

Malakai face un pas spre mine. Încerc să trec pe lângă el și, din senin, mă trezesc cu el mult prea aproape de mine, blocându-mi calea. Înghit în sec și-mi caut curajul să îl privesc în ochi.

— Care e problema ta?

Strânge din dinți atât de tare, încât îi aud scrâșnind.

— Hannah...

Îmi șoptește numele de parcă îi provoacă suferință.

— Ce naiba vrei de la mine?

— Ieși cu mine.

Deschid gura, apoi o închid. Ca o idioată ce sunt. Și încep să râd. Aproape isteric.

Malakai mă prinde de umeri și mă tem să nu înceapă să mă scuture ca să îmi revin. Expresia lui e ciudată și nu pot ghici ce îi trece prin minte.

– De ce?

– Cum adică, *de ce*?

Îmi arcuiesc o sprânceană. Doamne, aș da absolut totul ca să înțeleg măcar și cinci la sută din tot misterul ăsta care îl înconjoară.

– Adică... de ce vrei să ies cu tine?

Nu asta am făcut și astăzi? Am ieșit cu el și unde ne-a adus asta? În bucătărie, certându-ne. Sau, oricum, aproape de o ceartă. Una pe care chiar nu vreau să o port cu Malakai. Nu pot. Ceva din mine se împotrivește gândului și... nu pot.

– Pentru că, e tot ce îmi răspunde.

Mă încrunt și îi zâmbesc. *Pentru că.* Pentru că Malakai, de aia.

– Eu... presupun că putem ieși la o cafea sau ceva de genul ăsta.

Își flutură genele lungi prin fața mea. Nu cred că are nicio intenție să mă zăpăcească și e vina mea că îl privesc atât de pierdută.

– Bine, pare să răsufle ușurat.

– Bine, repet. Acum o să plec.

Aștept să se ferească din calea mea, dar nu face asta. În schimb, se apleacă și își lipește fruntea de a mea, astfel încât acum îi pot simți răsuflarea fierbinte. Încerc să

nu mă încrunt și nici să nu îl chestionez. Încă nu știu ce Dumnezeu s-a întâmplat în urmă cu doar câteva minute. Nu știu unde ne aflăm acum și nici de ce am acceptat să ies cu el. Sau știu, dar nu vreau să recunosc.

În cele din urmă, se îndepărtează și iese din bucătărie, lăsându-mă mai derutată decât îmi amintesc să fi fost întreaga viață.

Idioată. Idioată. Idioată.

Chiar fac asta. Chiar îl aștept pe Malakai în fața cinematografului. Nu vreau să intru și să iau bilete pentru că habar nu am ce ar vrea el să vadă și, în plus, nici măcar nu sunt sigură că își va face apariția. Mă fâțâi de pe un picior pe celălalt, aproape nerăbdătoare. Nu am vorbit deloc cu Malakai de când am plecat de la conac. Dar am primit un mesaj cu ora și locul, iar eu, ca o tâmpită ce sunt, mi-am făcut apariția.

— Hannah?

Privesc peste umăr și dau ochii cu un tip care îmi pare cunoscut, dar nu chiar atât de cunoscut, încât să am cea mai mică idee cine e sau cum îl cheamă. Știu sigur că l-am văzut totuși pe la școală.

— Da, răspund nesigură.

— Îmi pare rău că am întârziat, îmi zâmbește aproape fermecător.

— Ă... despre ce vorbeşti?

Nu se deosebeşte prin nimic. E un adolescent normal şi relaxat care mi-ar putea fi prieten într-o altă viaţă. Îşi freacă palmele frenetic, încercând să le încălzească şi mă priveşte de parcă trebuia să ne întâlnim.

— Despre întâlnire, începe să pară şi el puţin derutat. Alek a spus că...

Alek a spus că...

Evident că Alek a spus că...

Cel puţin nu e o glumă proastă din partea lui Malakai.

— Cred că ai înţeles greşit.

— Nu cred, zice sigur pe el. Mi-a spus că prietenul tău te-a lăsat baltă în ultima clipă şi nu voiai să vii singură şi...

Despre ce naiba tot vorbeşte? Scot telefonul din buzunarul de la blugi ca să îl sun pe Alek şi să îi cer o explicaţie, dar se pare că, la urma urmei, nu o să am nevoie de una. Lucrurile încep să fie din ce în ce mai clare atunci când Malakai îşi face apariţia.

Ţinându-se de mână cu o fată.

Expir printre dinţi, în timp ce inima-mi bubuie haotic. Încerc să nu stărui cu privirea asupra roşcatei care îl ţine de mână.

— Mulțumesc, îi spun tipului de lângă mine, pe care nici măcar nu m-am deranjat să îl întreb cum îl cheamă.

— Nicio problemă, îmi zice pe un ton plin de subînțeles, de parcă știe ce se întâmplă.

Sau de parcă știe mai multe decât mine, oricum. Până la urmă, tot îi trimit un mesaj lui Alek, la care sper să îmi răspundă până când ajunge Malakai aici.

Explică-mi ce naiba se întâmplă.

Dar Alek nu îmi răspunde, iar Malakai și prietena lui ajung în fața noastră și se pare că voi fi nevoită să improvizez.

— Bună, ne salută prietena lui. Eu sunt Charlotte.

— Hannah, încerc să îi răspund cât mai prietenoasă.

Nu îl privesc pe Malakai decât după ce aflu că pe partenerul meu din seara asta îl cheamă Jake, dar se pare că el și Charlotte deja se cunosc.

Ți-am salvat fundul ăla nerecunoscător, vine răspunsul lui Alek. Oricât aș încerca, nu pot să nu îi dau dreptate.

Situația asta e dată rău peste cap, îi răspund.

— Mergem? întreabă Charlotte.

Ridic indiferentă din umeri. Malakai nu a scos niciun cuvânt de când a ajuns, dar nu mă scapă nici măcar

o clipă din privire şi mă simt de parcă mă hărţuieşte. Îi returnez privirea şi sper să mi se reflecte ura în ea. Şi toată furia pe care o simt acum. Malakai a avut un plan de la bun început şi a fost să mă facă să mă simt prost. Nesemnificativă. Dar nu am de gând să îi ofer satisfacţia asta, chiar dacă voi fi nevoită să trec prin chinurile iadului în seara asta. Stomacul mi se agită ori de câte ori privesc la mâna sa împreunată cu a ei şi mai că îmi vine să îi despart.

Următoarele două ore se dovedesc a fi un coşmar. Între mine şi Malakai stă Charlotte, care îşi îndreaptă întreaga atenţie asupra lui. Eu încerc să mă concentrez la film, chiar dacă simt privirea lui îndreptată asupra mea. Jake mă întreabă ceva de două ori şi îi răspund de parcă sunt căzută de pe altă planetă. Cam aşa mă şi simt.

De ce am rămas, când puteam să plec?

Pentru că nu o să îi ofer lui Malakai satisfacţia de a mă vedea rănită. Nu e prima dată când încearcă să facă asta, dar jur că e ultima dată când îl mai las să încerce.

Îl privesc o singură dată, dar e suficient ca să îmi îngheţe sângele în vene. Malakai mă priveşte de parcă aşteaptă să răbufnesc în orice secundă. Ceea ce nu se va întâmpla.

Aşa că atunci când filmul se termină şi Charlotte ne propune să mergem să mâncăm ceva, îmi spun că de ce nu? Dacă tot m-am torturat până acum, ce mai contează câteva ore?

Aşa că mergem să mâncăm ceva. Mă simt ciudat. Charlotte face conversaţie cu Jake şi e de parcă ei au venit împreună, iar eu cu Malakai.

Iar durerea constantă din piept îmi aminteşte că nu aşa stau lucrurile. Sunt decisă să nu îi adresez niciun cuvânt lui Malakai, iar situaţia devine de-a dreptul stânjenitoare în timp ce aşteptăm comanda. Scot telefonul ca să verific cât e ceasul şi văd că am un mesaj de la Alek.

Malakai e dat peste cap, dar îi pasă de tine, Hannah.

Îi răspund: *Încep să cred că eşti la fel de nebun ca el.*

Nu durează mult până când primesc răspuns: *Răbdare.*

Nu asta am avut? Răbdare peste răbdare. Cantităţi industriale de răbdare. Răbdare şi iar răbdare.

Şi idioţenie peste idioţenie.

Aşa că atunci când simt că nu mai pot respira, mă ridic şi mă îndrept spre toaletă. Am nevoie de câteva minute ca să respir în voie, altfel nu voi putea continua să stau la aceeaşi masă cu Malakai fără să îi arunc mâncarea în faţă.

Îmi repet că eu sunt singura vinovată pentru această situaţie în care am ajuns. Şi îmi tot repet asta, chiar şi atunci când ies din toaletă.

Fac câţiva paşi, apoi rămân blocată în mijlocul restaurantului. Masa noastră este goală, toată lumea

este agitată și îmi ia ceva timp ca să îmi dau seama ce se întâmplă pentru că trebuie să mă strecor printre oameni.

Malakai e deasupra lui Jake și îl lovește cu o furie pe care nu am văzut-o niciodată la el. Cineva încearcă să îl îndepărteze, dar nu se alege decât cu un pumn.

Și pentru că seara asta nu se putea sfârși decât într-un adevărat fiasco, cineva a chemat poliția.

Malakai e Malakai

Realitatea e că mă cam urăsc în momentul ăsta. Și în multe altele, doar că acum sentimentul pare să fie mult mai intens și nu știu cum să îi fac față. Nici măcar nu plâng. Tot ce fac e să stau înțepenită de mai bine de două ore, privind în gol.

Tot înghit în sec și suspin, dar nu plâng. Nici măcar asta nu pot să fac. Sunt prea șocată. Am ajuns acasă acum două ore și de atunci stau așa... fără să fac nimic.

Malakai a refuzat să spună ce l-a determinat să sară la Jake, iar acesta nu a vrut să depună plângere. Iar eu și Charlotte ne-am privit nedumerite una pe cealaltă, apoi eu am plecat. Dar nu pot să nu mă întreb ce s-a întâmplat. Nu l-am mai văzut niciodată pe Malakai așa.

Îmi sună telefonul și mă întind cu greu după el.

— Mi-a ajuns pe seara asta, îi spun lui Alek înainte să aibă timp să spună altceva.

— Am auzit ce s-a întâmplat. Îmi pare rău.

— Sigur, mormăi, fără niciun chef să îmi vărs furia asupra lui Alek.

– Presupun că nu vrei să vorbeşti cu mine în secunda asta, mai ales despre Malakai.

– Presupui bine, încerc să îi tai replica.

– Dar...

– Niciun dar, te rog.

– Dar, insistă el, trebuie să mergi să vorbeşti cu Malakai. Chiar să vorbiţi de data asta, Hannah. Ştii tu... folosind cuvinte.

– Unde vrei să ajungi, Alek?

Îl aud oftând.

– Serios? E atât, dar atât de clar că eşti îndrăgostită de el. Şi e atât, dar atât de clar că el e un dobitoc.

– Aici ai nimerit-o, dar eu nu sunt îndrăgostită de Malakai, aproape mârâi la el.

– Siiiigur, lungeşte cuvântul. Cum spui tu. Du-te şi vorbeşte cu el.

– Chiar mi-a ajuns pe seara asta.

– Hannah, te rog.

Mă încrunt, încercând să înţeleg ceva din discuţia asta, dar nu are niciun sens. Alek ştie mai multe despre Malakai decât o să aflu eu vreodată şi a ştiut despre planul său de la bun început. Mai mult, a încercat să mă ajute, trimiţându-l pe Jake – care cred că acum regretă amarnic că a venit – doar ca să nu par o fraieră care a

înțeles lucrurile pe dos. Deși nu a fost așa. Malakai mi-a cerut să ieșim. El a vrut asta. Și tot el e cel care a apărut însoțit de altcineva.

Iar acum Alek îmi cere să merg să vorbesc cu Malakai?

— Nu vreau să vorbesc cu Malakai. Nu vreau să îl mai văd în viața mea pe Malakai.

Râde scurt.

— Nu fi copil. Te rog.

— Ce naiba e în mintea ta?

— Malakai e prietenul meu. Așa dificil și idiot cum e, e prietenul meu. Și știu că are nevoie de tine.

— Da, mi-a dovedit asta în nenumărate rânduri.

— Nu e așa cum crezi tu.

— E târziu și sunt obosită, Alek. Sunt sigură că Malakai îți apreciază loialitatea.

— Să nu cumva să-mi închizi în nas. Cum te pot convinge să mergi și să vorbești cu el?

— Nu poți, răspund sec.

M-a convins deja pe jumătate. Mă detest.

— E dificil pentru tine, știu. Dar dacă vrei să nu îl mai vezi pe Malakai niciodată, te rog să pui dorința asta în practică de mâine.

Pufnesc disprețuitor.

– Noapte bună, Alek.

– Te rog, spune înainte să-mi închidă.

Mă gândesc la conversația asta atât de mult, încât mi se derulează în minte fără oprire. Nu sunt copilăroasă. Nu acționez dintr-un capriciu acum. Sunt rănită și îl urăsc pe Malakai pentru că și-a bătut joc de mine de atât de multe ori. Însă Alek pare să aibă și el un plan al său, pe care nu îl înțeleg. Unul de care nu știu dacă îmi pasă în momentul ăsta, dar, chiar și așa, tot mă ridic din pat și mă îmbrac.

Mă mint, spunându-mi că nu fac nimic altceva decât să ies și să iau o gură de aer, când o parte din mine e convinsă că o să sfârșesc căutându-l pe Malakai.

Sunt atât, dar atât de irațională.

Nu îndrăgostită.

Doar irațională.

O găsesc pe bunica în sufragerie și după ce îi spun că ies să mă plimb, mă privește neîncrezătoare, așa că sfârșesc prin a-i spune că merg să mă întâlnesc cu Malakai, dar că nu stau mult. Apoi ies și decid să nu rătăcesc aiurea pe străzi, mai ales că e frig.

Deja știu care mi-e direcția.

S-a înnoptat și, când ajung în fața conacului D'Andre, mai am puțin și intru în panică. Simt ceva

ciudat ori de câte ori privesc această casă. Un sentiment de singurătate pune stăpânire pe mine și mă îngrozește. Bat la ușă cu degetele tremurânde, dar nu-mi răspunde nimeni. Și în afară de becurile cu senzori care s-au aprins atunci când am trecut pe lângă ele, nu zăresc nicio altă lumină, dar asta nu mă împiedică să fac ceva nesăbuit. Verific ușa care, spre surprinderea mea, e descuiată.

Apoi le aud. Țipetele care provin din camera lui Malakai. Cu fiecare pas pe care îl fac, devin din ce în ce mai clare.

— Întâi te iei la bătaie într-un restaurant și mă faci de râs în fața tuturor, iar acum vii acasă beat!

E vocea unei femei. Nu e Marta.

— Nu sunt beat, disting vocea lui Malakai, calmă, dar indiferentă. Ce o să faci? O să mă scoți afară din casă? Stai. Nu poți.

— Ești un ratat, Malakai! Dacă ai fi murit...

Mi se oprește inima.

— Ai fi fost fericită. Spune-mi ceva ce n-am mai auzit, îi răspunde, ridicându-și acum tonul.

— Nu am de gând să mai irosesc niciun minut cu tine, Malakai. I-o datoram soră-mii, dar ești o cauză pierdută.

— Mereu m-ai urât, Amelia. De ce dracu' mă urăști atât de mult?

– Eşti o dezamăgire, Malakai. Tu şi fratele tău...

– Taci dracului din gură!

– Viaţa ar fi fost mult mai simplă fără voi.

Ăsta e momentul în care decid că e prea mult. Presupun că vocea furioasă îi aparţine mătuşii lui Malakai, însă orice s-ar întâmpla în familia asta, Malakai n-ar trebui să audă aşa ceva din partea altei persoane. Nici acum, nici altădată.

Aproape o iau la fugă pe scări, spre camera lui Malakai. O deschid fără să mă deranjez să bat la uşă, iar bănuielile îmi sunt confirmate. Femeia furioasă şi deloc fericită e mătuşa lui Malakai.

– Cred că ar trebui să plecaţi, îi spun înainte să mă scoată ea afară.

Îşi arcuieşte o sprânceană perfect pensată şi pare rănită.

– Nu înţelegi! Şi oricum nu te priveşte!

– Nu prea, dar cred că aţi spus suficiente. Şi mai cred că e cazul să-l lăsaţi pe Malakai în pace.

Locul meu nu e aici. Nu am niciun drept să vorbesc aşa cu mătuşa lui Malakai, însă, indiferent de ce se întâmplă între ei, ar trebui să îşi ţină gândurile îngrozitoare doar pentru ea. Îşi aşază geanta pe umăr, apoi dă să plece. Când ajunge în dreptul meu, se opreşte pentru o secundă, apoi îmi spune:

— Stai la distanță de el, draga mea. Nu face nimic altceva decât să distrugă totul în jurul lui.

— Mă întreb de ce, mârâi furioasă la ea, când are parte de atât de multă iubire.

Cu asta, mătușa lui Malakai pleacă, lăsându-mă singură cu el. Nu știu cum o să reacționeze. Nu a mai scos niciun cuvânt de când am intrat în cameră, dar ultima lui replică a sunat îngrozitor de furioasă și habar n-am la ce să mă aștept.

Se pare că alege să mă ignore. Totuși, nu cred că e pe deplin conștient de prezența mea. Are privirea pierdută în gol și încep să mă întreb dacă nu cumva mătușa lui avea dreptate și dacă nu o fi beat. Poate, drogat. Încă e îmbrăcat cu blugii negri pe care i-a avut când am ieșit în oraș și hanoracul vișiniu - poate că nici nu a ajuns de mult timp acasă.

Probabil e deranjat de faptul că am auzit discuția - privată, de altfel - dintre el și doamna Walters. Eu, una, știu că aș intra în pământ de rușine dacă altcineva ar auzi așa ceva. Dar eu nu mă aflu aici ca să îl judec pe Malakai. Nici nu știu de ce mă aflu aici. Datorită lui Alek, dar mă îndoiesc că el știe ce se petrece.

Și pentru că fac doar lucruri nesăbuite în seara asta, după ce Malakai se așază pe pat și își cuprinde fața în palme, îmi dau papucii jos, mă urc în pat și mă apropii încet.

Apoi îl îmbrățișez cât pot de strâns. Nu știu ce să fac altceva.

Indiferent ce am gândit mai devreme în seara asta, nu contează.

Îmi vine să plâng pentru el, dar încerc să nu o fac.

Malakai rămâne nemişcat câteva minute bune şi e atât de linişte, încât îi aud respiraţia acum sacadată. E încordat şi oricât aş căuta o soluţie, nu găsesc niciuna. Ce aş putea să îi spun după discuţia pe care am auzit-o?

Se relaxează, în cele din urmă, puţin câte puţin şi îşi îndepărtează mâinile de pe faţă. Pe una dintre ele o răsuceşte şi pare să mă îmbrăţişeze la rândul său, chiar dacă într-o poziţie ciudată. Mă agăţ de gâtul său şi mai tare decât o făceam până acum.

— Nu are dreptate, Kai. Orice ţi-a spus, să ştii că nu are dreptate. Tu... Nu... Ştii, oamenii spun o mulţime de lucruri atunci când sunt nervoşi, dar asta nu înseamnă neapărat că vorbesc serios. Nu o lăsa să îţi facă asta, Malakai. Te rog.

Mi se frânge vocea, dar oricum mi s-au terminat cuvintele şi nu aş şti ce să adaug, chiar dacă aş putea să vorbesc. Îmi pare rău pentru toate lucrurile răutăcioase pe care i le-am spus la rândul meu. Dacă aş fi fost conştientă de modul în care îi vorbeşte mătuşa lui, aş fi fost mai atentă. Aş fi gândit fiecare cuvânt pe care i l-am adresat. Oricât de... Malakai e Malakai, nu am vrut niciodată să îl rănesc.

Se roteşte încet şi expiră scurt. Îmi zâmbeşte cu un colţ al buzelor, dar e un zâmbet trist, care îmi face stomacul să se strângă dureros de tare.

Își așază o mână pe obrazul meu și se apropie de mine. Sunt conștientă că sunt puțin ridicolă, înfofolită ca un pinguin, îmbujorată și cu lacrimi în ochi. Trăsăturile lui Malakai sunt umbrite și nu mă concentrez decât pe linia maxilarului său și, când îmi ridic privirea, ochii săi albaștri mă studiază intens, de parcă îmi analizează fiecare reacție. E atât de concentrat, încât sigur mă aude respirând printre buzele întredeschise. Îmi mângâie obrazul cu arătătorul, apoi îmi trasează linia maxilarului, chinuindu-mă. Mâinile îmi cad pe lângă corp și nu știu ce să fac cu ele. Nu m-am simțit în viața mea atât de dezorientată. Asta pentru că nu am fost niciodată pusă față în față cu o persoană căreia să nu îi pot ghici gândurile și intențiile chiar deloc, așa cum mi se întâmplă cu Malakai.

Își închide ochii o fracțiune de secundă, iar când îi deschide, albastrul pare mai limpede, însă sunt sigură că e doar în imaginația mea. Aș vrea să îl întreb ce face, dar nu-mi iese niciun cuvânt. Se uită nesigur la buzele mele, apoi îmi caută privirea. Clipesc încet, intimidată. Cu cât ne privim mai mult, cu atât se adună mai multă tensiune între noi.

Mă încordez și mă relaxez, apoi o iau de la capăt.

— La naiba, Anna...

Am impresia că o să mă transform în lichid ce se va scurge la picioarele sale. Malakai nu face mare lucru, dar modul în care privește e suficient ca să mă facă să par oarecum nebună. Nu e momentul potrivit să îmi doresc

să îl sărut. Știu asta. Și, după frustrarea din tonul său, știe și el.

Dar asta nu îl împiedică să își unească buzele cu ale mele în următoarea secundă. Ochii mi se închid mai mult din instinct decât din dorința mea. Mi se închid datorită buzelor sale moi și fierbinți și căldurii care mă învăluie atunci când limba sa se strecoară printre buzele mele și se împletește cu a mea.

Am senzația că fac ceva ilegal. Așa se simte. De parcă m-aș droga și nici dacă viața mea ar depinde de asta, nu aș putea să mă îndepărtez acum de Malakai. Din contră. Îmi cuprinde obrajii în palme și adâncește sărutul. Mă ridic în genunchi, ajungând să stau puțin mai sus decât el, forțându-și să-și ridice capul, apoi cobor dintr-odată, copleșită de valul de senzații care pune stăpânire pe mine.

Malakai își încleștează o mână în părul meu, prinzându-l în pumn și îmi trage capul pe spate, suficient cât să mă facă să îi eliberez buzele, pentru că el nu se mișcă. Îmi deschid ochii și îl privesc nedumerită printre gene, parțial adormită și parțial drogată. Mă sărută de-a lungul maxilarului, în timp ce începe să îmi descheie nasturii de la geacă, rând pe rând, și mi-o împinge în jos pe umeri. Acum are fața îngropată în gâtul meu și mă tachinează, doar respirând deasupra pielii mele. Frustrată, las să îmi scape un geamăt. Mă retrag ușor și îi ridic bărbia cu un deget. Când eu sunt cea care se apropie de el, pare surprins, dar asta nu se resimte în sărutul care urmează.

Dar realitatea mă loveşte din plin atunci când Malakai se îndepărtează de mine şi mă priveşte de parcă nu ar trebui să fiu aici.

De parcă urmează să îmi ceară să plec.

Ce am făcut?